



ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 403 1,00 €

Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Στον δρόμο της Εργατικής Πρωτομαγιάς

Στάση πληρωμών στους τοκογλύφους δανειστές

Διαγραφή χρέους

Έξω από ευρώ - Ε.Ε.



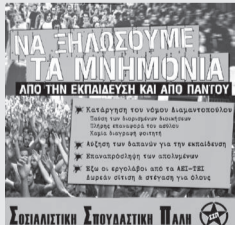
Εργαζόμενοι
Ξαναοίγει το
ασφαλιστικό;

σελ. 4



Δικαιώματα
Να υπερασπίσουμε
πρόσφυγες και
μετανάστες

σελ. 5



Εκπαίδευση
Φοιτητικές
εκλογές 13 Μάη

σελ. 6-7



Υεμένη
Επέμβαση των
μοναρχιών του
Κόλπου

σελ. 15

Λίστα Φορμπς 2014: οι φαραωνικές ανισότητες ενός σάπιου συστήματος

Τα στοιχεία της γνωστής λίστας Φορμπς για το 2014 -που παρουσιάζουν κάθε χρόνο τους κατόχους των μεγαλύτερων περιουσιών στον πλανήτη- σοκάρουν για την τρομακτική ταχύτητα με την οποία συγκεντρώνεται ο παγκόσμιος πλούτος σε μια χούφτα καπιταλιστών, τοκογλύφων και αεριτζήδων! Σύμφωνα με τη λίστα, 1.826 πολυεκατομμυριούχοι κατέχουν περιουσία 7 τρις δολαρίων, ποσό που ξεπερνάει κατά πολύ τα ΑΕΠ χωρών όπως η Κίνα, η πολυπληθέστερη χώρα στον κόσμο με πληθυσμό 1,4 δις.

Το ιλιγγιώδες αυτό ποσό των 7 τρις έχει αυξηθεί κατά 9,3% σε σχέση με το 2013. Είναι όμως χαρακτηριστικό ότι το 2008 οι δισεκατομμυριούχοι ήταν 793 και είχαν περιουσία 2,4 τρις δολάρια, ενώ το 2014 είναι 1.826, μια αύξηση 190%.

Το πιο σημαντικό στοιχείο είναι πώς όσο πιο ψηλά ανεβαίνεις στη λίστα, τόσο πιο πολύ γιγαντώνονται οι διαφορές. Οι 80 πιο πλούσιοι της λίστας κατέχουν 1,9 τρις δολάρια, από 1,3 τρις το 2010: 600 δις περισσότερα μέσα σε 4 χρόνια.

Η ταχύτητα συγκέντρωσης του παγκόσμιου πλούτου σε όλο και λιγότερα χέρια είναι τρομακτική. Το 2010, ο αριθμός των ανθρώπων που είχαν περιουσία ίση με εκείνη του 50% πιο φτωχού πληθυσμού ήταν 388, για να φτάσει το 2013 στους 85 και το 2014 στους 80. Αυτά τα 80 άτομα κατέχουν τον ίδιο πλούτο με... 3,5 δις ανθρώπους! Με απλά λόγια, μεταξύ 2009 και 2014 η περιουσία των 80 υπερπλουσίων έχει διπλασιαστεί, ενώ μόνο το 20% των πολυεκατομμυριούχων (που ελέγχουν μεγάλα κομμάτια του χρηματοπιστωτικού

τομέα και των ασφαλίσεων) είδαν την περιουσία τους να αυξάνεται κατά 11% μέσα σε 12 μήνες.

Την ίδια ώρα που ο διαβόητος Γουόρεν Μπάφετ, τρίτος στη λίστα με 72,7 δις, δηλώνει κυνικά πώς αναλογικά πληρώνει λιγότερους φόρους από την γραμματέα του, 1 στους 9 ανθρώπους στον πλανήτη δεν έχει αρκετά για να φάει - και πάνω από 1 δις άνθρωποι επιζούν με λιγότερο από 1,25 δολάρια τη μέρα. Και ενώ το πιο πλούσιο 1% του παγκόσμιου πληθυσμού συσσωρεύει τόσο πλούτο όσο το υπόλοιπο 99%, υπολογίζεται πώς ως το 2019 οι άνεργοι σε όλο τον κόσμο θα φτάσουν τα 212 εκ. Από το 2008 έχουν χαθεί περισσότερα από 61 εκ. θέσεις εργασίας. Μεγαλύτερο θύμα η νεολαία, αφού 74 εκ. άνθρωποι μεταξύ 15 και 24 ετών έφαγαν δουλειά το 2014.

Να οργανώσουμε την αντίσταση Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

Όλοι εμείς, οι εργαζόμενοι, οι νέοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, βιώνουμε καθημερινά την απίστευτα σκληρή επίθεση του κεφαλαίου στα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα, στις ατομικές ελευθερίες και την ποιότητα ζωής. Με την ιδιωτικοποίηση των δημόσιων υπηρεσιών και των κοινωνικών αγαθών, την εμπορευματοποίηση/διάλυση των συστημάτων υγείας, παιδείας και κοινωνικής ασφάλισης. Τις φαραωνικές ανισότητες με τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας δράκας καπιταλιστών και χρυσοδάκτυλων της αγοράς χάρη στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στην λεηλασία της δημόσιας περιουσίας και των λαϊκών αποταμιεύσεων. Την καταπάτηση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, τον εκφυλισμό των ηθικών, πνευματικών και πολιτιστικών αξιών και συνολικά την αποσύνθεση της οικονομίας και της κοινωνίας.

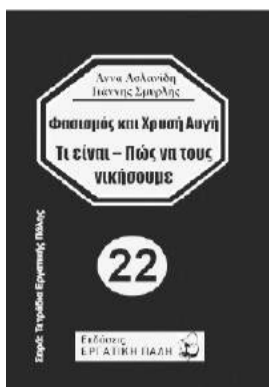
Όλοι εμείς, βλέπουμε την εξαθλίωση, την φτώχεια και την πείνα ν' απλώνονται παντού στον πλανήτη. Την παιδική εργασία, την εγκληματικότητα, τον ρατσισμό, τον εθνικισμό να φουντώνουν. Τον πόλεμο και την καταστροφή του περιβάλλοντος να απειλούν την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Την αλόγιστη χρήση των ανθρώπινων και φυσικών πόρων από μια χούφτα πολυεθνικών/ διεθνικών επιχειρήσεων των ιμπεριαλιστικών χωρών, που επιβάλλουν με την βία τον Νεοφιλελευθερισμό, την Παγκοσμιοποίηση και την Νέα Τάξη Πραγμάτων, για την σωτηρία των κερδών τους και του συστήματός τους από την βαθύτατη κρίση του.

Όλοι εμείς πρέπει και μπορούμε να τους σταματήσουμε. Να βάλουμε τέλος στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης. Να μετατρέψουμε με τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας τα συνδικάτα και τους συλλόγους μας σε όπλα αντίστασης στον νεοφιλελευθερισμό, την εκμετάλλευση, την καταστολή, την καταστροφή του περιβάλλοντος, τον ρατσισμό και τον πόλεμο. Να πετάξουμε οριστικά την «αρχαία σκουριά»: σοσιαλδημοκράτες, σταλινικούς, ρεφορμιστές και γραφειοκράτες συνδικαλιστές. Όλους αυτούς, που αφού βίασαν ιδανικά και αξίες γενιών και γενιών για μια καλύτερη ζωή, σήμερα έχουν περάσει στο νεοφιλελεύθερο στρατόπεδο ή αναπαλαιώνουν τις πολιτικές της ταξικής συνεργασίας, της «κεντροαριστεράς», της «λαϊκής εξουσίας», που μας οδήγησαν σε τραγικές ήττες.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πολιτική μας. Να συγκρουστούμε με την λογική της αγοράς και του κέρδους στη βάση ενός αντικαπιταλιστικού προγράμματος. Να χτυπήσουμε το κακό στην ρίζα του, το κεφάλαιο, την Ε.Ε., τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπων από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε τις επιχειρήσεις σ' όλους τους τομείς-κλειδιά της οικονομίας (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς και επικοινωνίας). Να θέσουμε όλες τις μεγάλες επιλογές -ενέργεια, βιομηχανία, διατροφή, περιβάλλον, πολιτισμός- σ' ένα δημοκρατικό σχεδιασμό. Να αποδεσμεύσουμε την χώρα μας από την Ε.Ε. των καπιταλιστών, των κερδοσκόπων, του ρατσισμού και των τρομονόμων, του νεοαποικισμού και των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων. Να ανατρέψουμε την κοινοβουλευτική δικτατορία του κεφαλαίου, να διαχωρίσουμε οριστικά από τις σταλινικές δικτατορίες των γκούλαγκ ή τα πρότυπα του «ανθρώπινου καπιταλισμού» της σοσιαλδημοκρατίας και της κεντροαριστεράς. Να εγκαταστήσουμε μια σοσιαλιστική κοινωνία στην χώρα μας και την Ε.Ε, που θα έχει στο κέντρο της τις ανάγκες του ανθρώπου, τα δημοκρατικά και κοινωνικά δικαιώματα, τις ατομικές ελευθερίες, τις ανθρώπινες, ηθικές και πολιτικές αξίες. Να εγκαθιδρύσουμε την εξουσία των εργαζομένων, που θα στηρίζεται σε όργανα άμεσης δημοκρατίας και αυτοδιαχείρισης, όπου τα δημοκρατικά, πολιτικά και ατομικά δικαιώματα και ελευθερίες θα ξεπερνούν κατά πολύ, ποσοτικά και ποιοτικά, εκείνα ακόμη και των πιο ανεπτυγμένων αστικών δημοκρατιών.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πρακτική μας. Να στρατευτούμε στον αγώνα για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμα στην ζωή. Να βάλουμε τέλος στην βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, στις πολιτικές των αστικών κομμάτων (Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ) και του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού. Να παλέψουμε για την ενότητα του κινήματος μέσα στους αγώνες στη βάση της ταξικής ανεξαρτησίας. Να δημιουργήσουμε και να στηρίξουμε συσπειρώσεις αντίστασης και επιτροπές αγώνα σε κάθε σωματείο, σύλλογο, τόπο δουλειάς, σχολείο, σχολή, γειτονιά και κοινότητα. Να οικοδομήσουμε μια ισχυρή αντικαπιταλιστική δύναμη μέσα στο εργατικό/συνδικαλιστικό κίνημα και τα κοινωνικά κινήματα. Να χτίσουμε την δική μας μαζική εργατική, επαναστατική οργάνωση, πραγματικό εργαλείο στην πάλη μας για την σωτηρία από τους νεοφιλελεύθερους καπιταλιστές και ιμπεριαλιστές. Να στρατευτούμε στην υπόθεση της Ο.Κ.Δ.Ε. και του επαναστατικού μαρξισμού, στην οικοδόμηση του παγκόσμιου κόμματος της σοσιαλιστικής επανάστασης, την 4η Διεθνή.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις **ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**



Φασισμός και Χρυσή Αυγή

Τι είναι - Πώς να τους νικήσουμε

Συγγραφείς: Άννα Ασλανίδη, Γιάννης Σμυρλής

Χρονολογία έκδοσης: Απρίλιος 2015

Σελίδες: 63

Τιμή: 2 ευρώ

ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ

Ο φασισμός, όντας η μεγαλύτερη τραγωδία της σύγχρονης ευρωπαϊκής και διεθνούς ιστορίας, εξακολουθεί και παραμένει, 100 σχεδόν χρόνια μετά από την εμφάνισή του, ένα θέμα που απασχολεί τις πολιτικές επιστήμες, την κοινωνιολογία, την ψυχολογία και φυσικά την πολιτική και την πολιτική πρακτική ιδιαίτερα του εργατικού και κομμουνιστικού κινήματος. [...]

Στην περίοδο της βαθιάς παρακμής του καπιταλισμού, όταν οι αντικειμενικές συνθήκες διαταράσσουν την ισορροπία του συστήματος, είναι αδύνατο για την αστική τάξη να διασφαλίζει την αναπαραγωγή του συστήματός της μόνο μέσω της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας. Είδαμε και πιο πάνω πως η δομική κρίση του συστήματος γεννάει τη διαρκή τάση προς το ισχυρό κράτος, ακόμα κι αν υπάρχει καθεστώς αστικής κοινοβουλευτικής δημοκρατίας. Μπορεί να υπάρχει αυτή η «δημοκρατία» (αναφερόμαστε πάντα στις αναπτυγμέ-

νες καπιταλιστικές χώρες, δηλαδή σε ένα σχετικά μικρό κομμάτι του κόσμου) σε περιόδους σχετικής σταθερότητας της οικονομικής και πολιτικής κατάστασης. Σε περιόδους όμως έκρηξης της οικονομικής, πολιτικής και κοινωνικής κρίσης [...] όταν δημιουργούνται καταστάσεις προεπαναστατικής ή και επαναστατικής κρίσης, αυτή η «δομική κρίση» οδηγεί το αστικό καθεστώς σε αντιδημοκρατική αναδίπλωση, σε πολιτικές και κοινωνικές συγκρούσεις, σε εξεγέρσεις, σε επαναστάσεις και αντεπαναστάσεις. Η αστική τάξη, προκειμένου να σώσει τα συμφέροντά της, καταφεύγει στην εγκαθίδρυση μίας πιο συγκεντρωτικής μορφής άσκησης της πολιτικής εξουσίας της, με στόχο την πλήρη καθύπταξη των εργαζομένων. [...] «Ο φασισμός είναι καπιταλισμός σε παρακμή», έλεγε ο Λένιν.

Από την εισαγωγή



Πού θα βρείτε τις εκδόσεις

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 και σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Πρωτοπορία" Λ. Νίκης 3

Γιάννενα

Βιβλιοπωλεία: "Δωδώνη", "Το βιβλιοπωλείο" στην Αβέρωφ

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10



Πού θα βρείτε την εφημερίδα

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων. Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37, "Καινά Δαιμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ισκρα": Αμύντα 12, ισόγειο
Περίπτερα: Καμάρα, Αλεξάνδρου Σβώλου 39
Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την **ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**

Γράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας
Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30
Γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938
www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ κατέφυγε και στη γνωστή, από τη διακυβέρνηση των Σαμαρά-Βενιζέλου, άθλια μέθοδο της Πράξης Νομοθετικού Περιεχομένου (ΠΝΠ), προκειμένου να πάρει από φορείς της Γενικής Κυβέρνησης (ασφαλιστικά ταμεία, ΟΤΑ, νοσοκομεία, πανεπιστήμια, ΟΑΕΔ κ.α.) τα ταμειακά διαθέσιμα, ώστε μέσω της Τράπεζας της Ελλάδας να καταλήξουν στις τσέπες των τραπεζιτών και δανειστών-τοκογλύφων. Τις ΠΝΠ καταδικάζει ο ΣΥΡΙΖΑ όταν ήταν αντιπολίτευση και όταν έγινε κυβέρνηση υποσχέθηκε ότι δε θα χρησιμοποιήσει τέτοιες μεθόδους, που υποτίθεται αμαυρώνουν το κύρος του κοινοβουλίου. Με την ΠΝΠ, η κυβέρνηση ελπίζει να συγκεντρώσει 2-2,5 δις ευρώ, όχι όπως αφήνει να εννοηθεί για να πληρώσει μισθούς, συντάξεις κ.λπ., αλλά για να τα δώσει στους δανειστές, όπως έχει δεσμευτεί και με τη συμφωνία της 20^{ης} Φλεβάρη και επαναλαμβάνει δια στόματος του υπουργού οικονομικών Βαρουφάκη ότι «θα πληρώνει το χρέος στο διηνεκές»!

Σκούζουν οι μνημονιακοί

Την ευκαιρία άρπαξαν οι μνημονιακές δυνάμεις **ΝΔ, ΠΑΣΟΚ και Ποτάμι** μαζί με τα ΜΜΕξαπάτησης και άρχισαν πάλι να ουρλιάζουν αυτά που λένε από την ώρα που έχασαν την εξουσία, ότι η χώρα «πάει στα βράχια», «πάει σε χρεοκοπία» κ.λπ. Αυτή τη φορά είχαν συμπαραστάτες μια σειρά από γνωστούς νεοδημοκράτες δημάρχους, που 5 χρόνια όχι μόνο δεν είχαν βγάλει «άχνα», αλλά ήταν και πρωτοπαλίκαρα των μνημονιακών πολιτικών, ενώ τώρα κόπτονται για τα χρήματα των δημοτών τους(!), τους μισθούς των εργαζομένων τους(!) και για χρήματα που πρέπει δώσουν για έργα στους δήμους τους! Προκαλεί κατάπληξη το απύθμενο θράσος των δωσίλογων της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ γιατί: α) Είναι αυτοί που οδήγησαν σε χρεοκοπία την

Διαγραφή του Χρέους «Διαγραφή» του Ευρώ **Ο μόνος δρόμος**

οικονομία της χώρας. β) Κατέστρεψαν την ελληνική κοινωνία με τα βάρβαρα μέτρα και το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης. γ) Είναι αυτοί που «κούρεψαν» τα αποθεματικά των ασφαλιστικών ταμείων και άλλων φορέων της Γενικής Διοίκησης κατά 50-80%. δ) Στον Προϋπολογισμό του 2015 που ψήφισαν το Δεκέμβρη, προβλέπεται ακριβώς αυτό που έκανε ο Τσίπρας και η κυβέρνησή του: «...στο πλαίσιο διαχείρισης ρευστότητας παρεσχέθη εξουσιοδότηση στον Οργανισμό Διαχείρισης Δημοσίου Χρέους ως εντολοδόχου του Ελληνικού Δημοσίου για τη σύναψη πράξεων πώλησης τίτλων διαχείρισης του Ελληνικού Δημοσίου με συμφωνία επαναγοράς (repos) με φορείς της Γενικής Κυβέρνησης».

Η αποτυχία της «στρατηγικής» του ΣΥΡΙΖΑ

Η ΠΝΠ είναι πάνω απ' όλα μια εκκωφαντική απόδειξη της αποτυχίας της «στρατηγικής» του ΣΥΡΙΖΑ, της μέχρι τώρα ασκούμενης πολιτικής του και όλων των συμφωνιών που έχει υπογράψει με το Γιούρογκρουπ. Ουσιαστικά πρόκειται για μια πράξη «εσωτερικού δανεισμού», με την οποία συμφωνεί και η ΕΕ/Ευρωζώνη, για να πληρωθεί ένα χρέος που ή ίδια η κυβέρνηση παραδέχεται ότι είναι «μη βιώσιμο» και μέχρι χθες έλεγε ότι δεν πρόκειται να το πληρώσει! Όμως δεν είναι μόνο αυτό, η αποστράγγιση σχεδόν όλων των διαθέσιμων των διαφόρων φορέων της Γενικής Κυβέρνησης το πολύ να

αποφέρει στην κυβέρνηση 4-5 δις ευρώ, που μάλλον δεν αρκούν για να καλύψουν την πληρωμή μισθών, συντάξεων και την αποπληρωμή τοκοχρεολυσίων στους 2 επόμενους μήνες. Είναι γνωστό ότι μόνο τον Μάιο «πρέπει» να πληρωθεί στο ΔΝΤ ένα ομόλογο ύψους περίπου 750 εκ. ευρώ, ενώ ακολουθούν οι Ιούνιος-Ιούλιος-Αύγουστος, όπου «πρέπει» να αποπληρωθούν στην ΕΚΤ ομόλογα ύψους 11,5 δις ευρώ, τα οποία βεβαίως δεν υπάρχουν και ούτε μπορούν να βρεθούν από εσωτερικού πόρους, εκτός αν η κυβέρνηση βάλει χέρι στις καταθέσεις -και πάλι θα συμφωνούσαν οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές!-, πράγμα όμως εξαιρετικά δύσκολο αν όχι αδύνατο.

Δεν είναι όμως μόνο ο «εσωτερικός δανεισμός», εξίσου μεγάλο πρόβλημα είναι η «εσωτερική στάση πληρωμών», μια που το δημόσιο δεν ανταποκρίνεται σε διάφορες υποχρεώσεις του. Αυτά τα δυο προκαλούν μια επιπλέον κρίση ρευστότητας στην οικονομία (πέρα από αυτή που επιβάλλουν η ΕΚΤ, το Γιούρογκρουπ κ.α), που με τη σειρά της προκαλεί μια επιπλέον υφειακή κατάσταση στην ήδη χρεοκοπημένη καπιταλιστική οικονομία.

Παύση πληρωμών σε τραπεζίτες-τοκογλύφους

Η κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι ο στόχος της δικής της ΠΝΠ είναι διαφορετικός από των μνημονιακών και ότι καταφεύγει στον «εσωτερικό δανεισμό» και όχι στις μειώσεις μισθών, συντάξεων και

στην υπερφορολόγηση για την αποπληρωμή του χρέους, όπως έκαναν με τις ΠΝΠ η ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ. Όσο και αν πράγματι υπάρχει αυτή η διαφορά (που παραγνωρίζεται ή αποκρύπτεται από ΚΚΕ και ΑΝΤΑΡΣΥΑ, με αποτέλεσμα να ταυτίζονται με τους μνημονιακούς απατεώνες), δεν μπορεί να δικαιολογείται αυτή η μέθοδος για την αρπαγή των ταμειακών διαθέσιμων των ασφαλιστικών ταμείων, νοσοκομείων κ.λπ., για να πληρώνεται ένα χρέος που δημιούργησε η αστική τάξη και το πολιτικό της προσωπικό και για ν' αντιμετωπιστεί η χρεοκοπία του ελληνικού καπιταλισμού. Έτσι, είναι βέβαιο ότι πολύ σύντομα η οικονομία θα στερηθεί οποιονδήποτε στοιχειωδών οικονομικών πόρων και εργαλείων, ειδικά όσο παραμένει στο ευρώ, για ν' αρχίσει να αντιμετωπίζει τα μεγάλα προβλήματά της και φυσικά για να μπουν οι βάσεις μιας επανεκκίνησης της. Το αποτέλεσμα θα είναι ένας νέος κύκλος κρίσης και καταστροφών του βιοτικού επιπέδου, των συστημάτων παιδείας, υγείας, κοινωνικής ασφάλισης, αύξησης της ανεργίας κ.λπ.

Αυτό που χρειάζεται για ν' αποφευχθούν τα χειρότερα και είναι ο μόνος δρόμος για τη σωτηρία των εργαζομένων, είναι: άμεση διαγραφή του χρέους, να πληρώσουν αυτοί που ευθύνονται για τη χρεοκοπία, να βγούμε από την Ε.Ε. και τον ζουρλομανδύα του ευρώ, εθνικοποίηση των τραπεζών, των τομέων-κλειδιά της οικονομίας. **Η κατάσταση δεν επιτρέπει κανέναν συμβιβασμό**, κάθε ΠΝΠ που είναι προς όφελος των δανειστών και σε βάρος των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας, οδηγεί σε οικονομική, κοινωνική και οικονομική καταστροφή, ίδιας έκτασης και μεγέθους με αυτή που επιδιώκει με τους εκβιασμούς, τις πιέσεις κ.α. η οικονομικοπολιτική ελίτ της Ε.Ε., και ιδιαίτερα οι Μερκελ-Σόιμπλε και η συμμορία τους Γ. Ντάισελπλουμ, Μ. Ντράγκι κ.λπ.



Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Από το 2004 έως το 2013 η Παγκόσμια Τράπεζα (Π.Τ.) και η θυγατρική της International Finance Corp. δεσμεύθηκαν να χορηγήσουν 455 δις δολάρια για τη χρηματοδότηση 7.200 έργων σε αναπτυσσόμενες χώρες. Έρευνα αποκαλύπτει ότι την ίδια περίοδο περίπου 3,4 εκατομμύρια άνθρωποι αναγκάστηκαν να **εγκαταλείψουν τα σπίτια τους** εξαιτίας αυτών των «αναπτυξιακών» έργων της Π.Τ., είτε επειδή κατεδαφίστηκαν είτε για άλλους λόγους. Τα προγράμματα αυτά, όχι μόνο δεν καταπολέμησαν την υπάρχουσα φτώχεια, αλλά δημιούργησαν ακόμη μεγαλύτερη, καταστρέφοντας τις μόνιμες κατοικίες και προκαλώντας ξεριζωμό των κατοίκων. Οι περισσότεροι άνθρωποι από τους πληγέντες εντοπίζονται στο Βιετνάμ, με πάνω από 1,2 εκ. πληγέντες, ακολουθεί η Κίνα με σχεδόν 1,1 εκ. και η Ινδία με περίπου 400.000.

Το Παρατηρητήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (H.R.W.) δημοσίευσε πρόσφατα μια έκθεση, που παρουσιάζει λεπτομερώς τις συνθήκες της **παιδικής εργασίας** σε τέσσερις πολιτείες (Βόρεια Καρολίνα, Κεντάκι, Τενεσί και Βιρτζίνια), από τις οποίες προέρχεται το 90% της εγχώριας παραγωγής καπνού των ΗΠΑ. Πάνω από 500.000 ανήλικοι εργάζονται σε όλη τη χώρα, σε αυτόν τον τομέα, και πάνω από 700 χιλιάδες κάτω των 18, αν προστεθούν και τα εργοστάσια, όπου εργάζονται νόμιμα, σύμφωνα με νόμο του 1938, παιδιά άνω των 14-15 έτη. Σύμφωνα με την έκθεση του H.R.W., τα περισσότερα από τα παιδιά αυτά, κάποιες φορές κάτω των 12 ετών, προερχόμενα από οικογένειες λατινοαμερικάνων μεταναστών, εργάζονται σε φυτείες επεξεργασίας καπνού, για να βοηθήσουν οικονομικά τις πάμφτωχες οικογένειές τους. Όταν οι καπνοπαραγωγές εταιρείες δεν διστάζουν να χρησιμοποιούν παιδιά-δούλους προκειμένου να παράγουν, όσο γίνεται πιο φτηνά, μπορούμε να φανταστούμε πόσο αδιεστακτα συμπεριφέρονται απέναντι στους ενήλικες εργαζόμενους των εργοστασίων τους.

Η Ελλάδα, η Ιρλανδία, η Ισπανία, η Ιταλία και η Ουγγαρία είναι οι χώρες-μέλη της ΕΕ, όπου η φτώχεια και ο κοινωνικός αποκλεισμός σημείωσαν τη μεγαλύτερη αύξηση στη διάρκεια της κρίσης. Αυτό αναφέρεται, μεταξύ άλλων, στην «έκθεση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής για την απασχόληση και τις κοινωνικές εξελίξεις, 2014», στην οποία επισημαίνεται ότι στις χώρες αυτές τα ποσοστά φτώχειας και κοινωνικού αποκλεισμού ήταν ήδη υψηλά και πριν από την κρίση. Ειδικότερα για την Ελλάδα, το ποσοστό του πληθυσμού που βρίσκεται στα όρια της φτώχειας ή του κοινωνικού αποκλεισμού, αυξήθηκε από το 28,1% το 2008 σε 35,7% το 2013. Η επιδείνωση της ανεργίας από το 2008 είχε ακόμη ως αποτέλεσμα να αυξηθούν τα ποσοστά των νοικοκυριών χωρίς εισόδημα από εργασία, κυρίως στην Ελλάδα, την Ισπανία, τη Λιθουανία και την Ιρλανδία.

Ξανανοίγει το Ασφαλιστικό;

■ Τηλέμαχος Λάχανης



Το «ασφαλιστικό», δηλαδή η κατάσταση της Κοινωνικής Ασφάλισης (ΚΑ) και των Ταμείων, έχει επανέλθει πάλι στην καθημερινότητα με τον γνωστό νεοφιλελεύθερα διεστραμμένο και διαστρεβλωμένο τρόπο. Σχεδόν αμέσως μετά την εκλογική ήττα των μνημονιακών δυνάμεων στις 25 Γενάρη –και στα πλαίσια των «διαπραγματεύσεων» της κυβέρνησης με τους δανειστές/τοκογλύφους–, όλα τα ΜΜΕ στη χώρα μας, οι ντόπιες ή ξένες Μνημονιακές δυνάμεις και οι παρατρεχάμενοί τους, καθημερινά τρομοκρατούν την ελληνική κοινωνία. Καταρχήν χρησιμοποιούν όλα τα κλασικά, γνωστά εδώ και 25 χρόνια, «επιχειρήματα» για τα ελλείμματα των Ταμείων, τον κίνδυνο κατάρρευσής τους, να χαθούν οι συντάξεις αλλά και να καταρρεύσει ο προϋπολογισμός, η ελληνική οικονομία κ.λπ. Ταυτόχρονα, όμως, προσπαθούν να τρομοκρατήσουν και με τον κίνδυνο –αν δεν παρθούν επείγοντως μέτρα– της κατάρρευσης των «διαπραγματεύσεων» με τους δανειστές και της εξόδου από Ευρώ/Ε.Ε.

Αυτή η νέα εκστρατεία είναι ενταγμένη σ' έναν λυσσασμένο πόλεμο από την πολιτικοοικονομική ελίτ της ΕΕ και ιδιαίτερα από τους Μέρκελ–Σόιμπλε, τους ιμπεριαλιστές και όλα τα όργανά τους (ΕΚΤ, ΔΝΤ, Πούρογκρουπ κ.λπ.). Ένας πόλεμος που κύριο στόχο έχει την ακύρωση/υπονόμευση της νίκης των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας στις εκλογές της 25 Γενάρη. Γιατί αυτή η νίκη αμφισβήτησε τη νεοφιλελεύθερη δικτατορία του κεφαλαίου, την Ε.Ε./Ευρωζώνη.

Η πορεία του ασφαλιστικού συστήματος με την πυξίδα των νεοφιλελεύθερων και των Μνημονιακών ήταν και είναι προδιαγεγραμμένη. Εδώ και τουλάχιστον 25 χρόνια, στόχος τους είναι η πλήρης κατάργηση ή εκμηδένιση κάθε είδους παροχών σε συντάξεις, υγεία, πρόνοια. Για να στηριχτούν τα κέρδη των τραπεζιτών, ιδιοκτητών ΜΜΕ, μεγάλων επιχειρηματιών, εφοπλιστών κ.λπ. Για να επιβάλλουν μια σημαντική/στρατηγική ήττα στο εργατικό και λαϊκό κίνημα, με τη συντριβή του πλέγματος αλληλεγγύης και προστασίας του και για να πληρωθούν οι δανειστές/τοκογλύφοι. Όλοι αυτοί οι νεοφιλελεύθεροι και μνημονιακοί κανίβαλοι, που επί 25 χρόνια συστηματικά ασελγούσαν επάνω στο ασφαλιστικό, μέρα τη μέρα, μέτρο με το μέτρο ή νόμο με τον νόμο, και σε συνδυασμό με την οικονομική και κοινωνική καταστροφή, οδήγησαν στην τυπική κατάρρευση ή η ανοιχτή πτώχευση των Ταμείων.

Τα μέτρα για το ασφαλιστικό, όπου επιμένουν οι δανειστές/τοκογλύφοι, είναι τα ίδια ή και χειρότερα απ' αυτά που ζητούσαν ή είχαν συμφωνήσει με τη συγκυβέρνηση ΝΔ–ΠΑΣΟΚ:

α) Κατάργηση όλων των λεγόμενων πρόωρων συνταξιοδοτήσεων (πριν το 62° ή το 67° έτος). Εφαρμογή ενιαίου καθεστώτος, που θα βάζει τέλος στη συνταξιοδότηση (με γενικές ή ειδικές διατάξεις) πριν από το 62° για μειωμένη σύνταξη και το

67° έτος για πλήρη σύνταξη. Δηλαδή μερικές εκατοντάδες χιλιάδες άνδρες και γυναίκες, σε δημόσιο, ΔΕΚΟ, ΙΚΑ κ.α., με ελάχιστες εξαιρέσεις (βάρεια, ΑΜΕΑ κ.α.) θα οδηγηθούν σε επιπλέον εργασία για αρκετά χρόνια. Το που ακριβώς στοχεύουν φαίνεται ίσως πιο ξεκάθαρα στην κατάργηση των διατάξεων για τα 35 έτη εργασίας ή για τις 10.500 ημέρες εργασίας (που δίνουν σε κάποιους εργαζόμενους το δικαίωμα να βγουν σε σύνταξη νωρίτερα από το 62° ή το 65° έτος). Ξεζούμισμα και δουλειά μέχρι τελικής πτώσης και, γιατί όχι, μέχρι θανάτου.

β) Αύξηση του ελάχιστου χρόνου ασφάλισης για την καταβολή της βασικής και της κατώτατης σύνταξης από τα 15 στα 20 έτη για όσους έχουν γεννηθεί από το 1970 και μετά.

γ) «Πάγωμα» των κύριων συντάξεων για επιπλέον δύο χρόνια (2016–17).

δ) Διασταυρώσεις για τον έλεγχο της νομιμότητας καταβολής 930.414 συντάξεων χηρείας (587.443 κύριες και 342.971 επικουρικές) και 664.862 επιδομάτων (γάμου, τέκνου κ.α.).

ε) Διαχωρισμό των προνοιακών επιδομάτων από τις κάθε είδους συντάξεις και «ορθολογικοποίησή» τους. Δηλαδή, θα ξεχωρίσουν καταρχήν τις συντάξεις (κύρια, επικουρική, εφάπαξ) από τις προνοιακές παροχές και τα επιδόματα, αλλά και από όσα επιδόματα δεν αντιστοιχούν σε εισφορές (π.χ. το ΕΚΑΣ, το Εξωϊδρυματικό Επίδομα, το Επίδομα Απολύτου Αναπηρίας, η βασική σύνταξη, ακόμη και το κατώτατο όριο σύνταξης). Σε αυτά τα προνοιακά θα μπουν εισοδηματικά και περιουσιακά κριτήρια και προϋποθέσεις, πέραν όσων ήδη υπάρχουν – και όλα αυτά υπό τη δαμόκλειο σπάθη των ελλειμμάτων και της δημοσιονομικής πειθαρχίας!

ζ) Διοικητική ενοποίηση στο ΙΚΑ των επικουρικών και των ταμείων εφάπαξ και δημιουργία Ενιαίας Αρχής για την απονομή συντάξεων. Με στόχο να βάλουν χέρι στα αποθεματικά τους, πέρα από την ενοποίηση παροχών και δικαιωμάτων προς τα κάτω (δηλαδή τον περιορισμό έως και εξαφάνισή τους).

Απέναντι σ' αυτή την «επιστροφή του δολοφόνου στον τόπο του εγκλήματος», η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ–ΑΝΕΛ ψελλίζει «μισές» αλήθειες. Εμφανίζει τις απαιτήσεις των δανειστών/τοκογλύφων σαν «εμμονές» ή «δόγματα» επί των δημοσιονομικών, των ελλειμμάτων και της «περιοριστικής» πολιτικής. Όμως, για τους δανειστές/τοκογλύφους, τους ευρωπαϊούς ιμπεριαλιστές και τους ντόπιους καπιταλιστές, το ασφαλιστικό έχει στρατηγική σημασία. Η πλήρης κατάργηση της ΚΑ, η καταστροφή του πλέγματος προστασίας και αλληλεγγύης των εργαζομένων και των πιο αδύναμων, αποτελεί γι' αυτούς διαρκή στόχο. Απέναντι στους εκβιαστές που διψούν για «αίμα ζεστό», δηλαδή για μειώσεις/καταργήσεις δικαιωμάτων και σκληρότερες προϋποθέσεις, η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ–ΑΝΕΛ ψελλίζει για την ανάγκη εύρεσης νέων πόρων/πηγών χρηματοδότησης και ίσως αρχίζει ν' αποδέχεται κάποια από τα παραπάνω μέτρα, αρνούμενη τα πιο σκληρά μέτρα.

Η μάχη για τη σωτηρία του ασφαλιστικού είναι μπροστά μας. Ξεκινάει από την ανατροπή/ακύρωση των παλιών ασφαλιστικών ή εργασιακών Μνημονιακών νόμων, περνάει μέσα από την επίλυση ή έστω ανακούφιση των άμεσων προβλημάτων των εργαζομένων και φτωχών λαϊκών στρωμάτων – και θα κριθεί κυρίως στην επανεκκίνηση της οικονομίας. Απέναντι στα νεοφιλελεύθερα σχέδια, στους εκβιασμούς των δανειστών/τοκογλύφων, με τον κίνδυνο που δημιουργούν οι υποχωρήσεις της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ–ΑΝΕΛ, η μοναδική απάντηση μπορεί να δοθεί μόνο από τους ίδιους τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, με την δική τους αυτοοργάνωση, ενότητα και αγώνα.



επίκαιρα...

Εργοδοτικοί φορείς: «ναι» στις διαπραγματεύσεις, καμία ακόμα ουσιαστική αλλαγή σε μισθούς-εργασιακά

Η κυβέρνηση θεωρεί σαν «πρώτο βήμα κατάργησης του μνημονίου στα εργασιακά» την πρώτη συνάντηση του υπουργού Εργασίας, Πάνου Σκουρλέτη, με τους εκπροσώπους των εργοδοτικών οργανώσεων (ΓΣΕ-ΒΕΕ, ΕΣΣΕ, ΣΕΒ, ΣΕΤΕ) και της ΓΣΕΕ, στις 15 Απρίλη. Οι εργοδοτικές οργανώσεις συμφώνησαν γενικά στις προτάσεις του Υπουργείου, όπως η επαναφορά των συλλογικών διαπραγματεύσεων, η υποχρεωτική επέκταση των συλλογικών συμβάσεων και η σταδιακή επαναφορά του κατώτατου μισθού. Τάχθηκαν όμως εναντίον της επαναφοράς των πολυ-ετιών και των ωριμάνσεων, επικαλούμενες το ιδιαίτερα υψηλό κόστος για τις επιχειρήσεις (άνω των 2,9 δις ευρώ). Η πρόταση του Υπουργείου για το 2016, όσον αφορά τον προ-μνημονιακό κατώτατο μισθό των 751 ευρώ, είναι μια πρώτη αύξηση στα 654 ευρώ (κατά 12%) την 1η Οκτωβρίου του 2015.

Ειδικότερα, ο Σύνδεσμος Τουριστικών Επιχειρήσεων έχει ζητήσει να διατηρηθούν οι χαμηλότερες αμοιβές για τους νέους, σαν «κίνητρο για προσλήψεις» ή, σε περίπτωση εξίσωσής τους, να παραμείνουν στα προηγούμενα επίπεδα οι εργοδοτικές εισφορές.

Ο Σκουρλέτης, ωστόσο, διεμήνυσε ότι θα ενεργοποιήσει άμεσα το άρθρο 39 του ν. 3863/10 που επιβάλλει στους εργοδότες να καταθέτουν σε τράπεζα ταυτόχρονα με τις αποδοχές των εργαζομένων του ιδιωτικού τομέα και τις ασφαλιστικές εισφορές καθώς και τον φόρο μισθωτών υπηρεσιών. Η συγκεκριμένη υποχρέωση είχε προβλεφθεί να ισχύσει από την 1η Ιουλίου του 2011, αλλά η σχετική υπουργική απόφαση δεν εκδόθηκε ποτέ, ενώ, στο διάστημα που ακολούθησε, έγιναν μειώσεις μισθών έως 40% και, με βάση τα στοιχεία του Υπουργείου, διπλασιάστηκε ο αριθμός των αμειβόμενων με τα κατώτατα όρια μισθών και ημερομισθίων (στο 24% από 12% για τους εργαζόμενους με πλήρη απασχόληση και στο 45% από 17%, αν συνυπολογιστούν και οι εργαζόμενοι με καθεστώς μερικής απασχόλησης).

Η ΓΣΕΕ χαρακτήρισε απολύτως συμβατές με τα αιτήματα των συνδικάτων τις κυβερνητικές προτάσεις και τόνισε ότι θέση της είναι η άμεση επαναφορά του κατώτατου μισθού, μαζί με τις ωριμάνσεις και τα επιδόματα πολυ-ετίας, στην προ Μνημονίου κατάσταση, δηλαδή στα 751 ευρώ.

Βίαιη εκκένωση της κατάληψης της Πρυτανείας ΕΚΠΑ, σκηνικό «νόμου και τάξης» στα Πανεπιστήμια

Με αστυνομική επέμβαση το πρωί της Παρασκευής 17 Απρίλη έληξε η κατάληψη της Πρυτανείας του ΕΚΠΑ, που ξεκίνησε 19 μέρες πριν, από ομάδα του αναρχικού-αντιεξουσιαστικού χώρου ώστε να προωθήσει τα αιτήματα για κατάργηση των φυλακών τύπου Γ', τρομονόμου και κουκουλονόμου, ανθρωπινή μεταχείριση των κρατουμένων κ.α.

Αστυνομία και ΜΑΤ, που από τις προηγούμενες μέρες είχαν περικυκλώσει τα Προπύλαια με σκοπό να συλλαμβάνουν, όποιον εξερχόταν από το κτίριο, επενέβησαν και το εκκένωσαν, προχωρώντας σε συλλήψεις 14 ατόμων. Όλο το διάστημα, και όσο συνεχιζόταν η κατάληψη, τα Προπύλαια ήταν σε αστυνομικό κλοιό, έγιναν πάνω από 20 συλλήψεις (ακόμα και 2 τουριστών), ενώ υπήρξε και αστυνομικός της ομάδας ΔΕΛΤΑ που την προηγούμενη της εκκένωσης κινούνταν ανάμεσα στους διαδηλωτές με κάμερα ενσωματωμένη στο κράνος του (όταν το θέμα γνωστοποιήθηκε, προκηρύχθηκε Ένορκη Διοικητική Εξέταση εις βάρος του). Μεμονωμένες προσαγωγές έξω από Προπύλαια και ΕΜΠ έγιναν και την επόμενη μέρα, ενώ η αστυνομία, δια στόματος αναπληρωτή υπουργού Προστασίας του Πολίτη, Πάνη Πανούση, εμφανίστηκε ως... υπερασπιστής του πανεπιστημιακού ασύλου.

Ξεκίνησε η δίκη της Χρυσής Αυγής

Στις 20 Απρίλη ξεκίνησε η δίκη της ναζιστικής συμμορίας της Χρυσής Αυγής από το τριμελές εφετείο κακουρηγμάτων, σε μια ασφυκτικά γεμάτη, ειδικά διαμορφωμένη αίθουσα στις φυλακές Κορυδαλλού. Από νωρίς το πρωί η γύρω περιοχή ήταν αστυνομικοκρατούμενη και (σε συνδυασμό με τους ελέγχους) η προσέλευση για όσους ήθελαν να παρακολουθήσουν τη δίκη ήταν αρκετά δύσκολη.

Παρόντες ήταν μόνο 44 από τους 69 κατηγορούμενους χρυσαυγίτες, μεταξύ των οποίων ο δολοφόνος του Π. Φύσσα Ρουπακιάς και ο άμεσος συνεργός του Καζαντζόγλου. Όλοι οι βουλευτές (η προηγούμενη κοινοβουλευτική ομάδα) και ηγετική ομάδα απουσίαζαν εκτός από τον Ματθαίοπουλο. Παρόντες ήταν επίσης οι πρώην βουλευτές Π. Ζησιμόπουλος και Σ. Μπούκουρας. Η δίκη αναβλήθηκε για τις 7 Μάη, γιατί ο κατηγορούμενος Ν. Παπαβασιλείου εμφανίστηκε χωρίς δικηγόρο, οπότε έπρεπε να οριστεί συνήγορος υπεράσπισης. Η πρόταση της πολιτικής αγωγής για μεταφορά της δίκης σε άλλη αίθουσα (λόγω ακαταλληλότητας των φυλακών, της περιοχής και της αίθουσας) θα εξεταστεί στην επανέναρξη της δίκης.

66 χρυσαυγίτες αντιμετωπίζουν την κατηγορία ένταξης σε εγκληματική οργάνωση και απ' αυτούς οι 19, που αποτελούν και την ηγετική ομάδα, με το αδίκημα της διεύθυνσης εγκληματικής οργάνωσης. Πάνω από 20 κατηγορούμενοι έχουν επιπρόσθετες κατηγορίες για δολοφονίες και απόπειρες δολοφονιών, οπλοκατοχή κ.α.: δολοφονία Π. Φύσσα, επίθεση στους Αιγύπτιους ψαράδες στο Κερατσίνι, στους συνδικαλιστές του ΠΑΜΕ κ.α. Διάφορες άλλες επιθέσεις (πάνω

από 100 δικογραφίες, για κάποιες υπάρχουν ήδη καταδίκες) θα συνεκτιμηθούν στη δίκη, ενώ δικάζονται ή έχουν δικαστεί ξεχωριστά (π.χ. η δολοφονία του Σαχζάτ Λουκμάν στα Πετράλωνα).

Αν κρίνουμε από τη μέχρι τώρα στάση της ηγεσίας της ΧΑ, η υπερασπιστική γραμμή θα κινηθεί γύρω από τη λογική «δεν υπάρχει εγκληματική οργάνωση», επειδή π.χ. δεν υπάρχει «οικονομικό όφελος» (σημειώνουμε πως η άποψη αυτή είχε διατυπωθεί (και μειοψηφήσει) και από τον εφέτη Νίκο Σαλάτα στο παραπεμπτικό βούλευμα του συμβουλίου εφετών). Η γραμμή αυτή υπονοεί ότι οι δολοφονικές επιθέσεις έγιναν από άτομα που δρούσαν με δική τους πρωτοβουλία και χωρίς κεντρικό σχεδιασμό από την ΧΑ. Αυτό οδηγεί σε ευθύνη και ενοχή των μεσαίων και κατώτερων στελεχών της και πιθανή καταδίκη τους για τέλεση συγκεκριμένων πράξεων (φυσική αυτοργία), αλλά σε «μαλακή» αντιμετώπιση της ηγεσίας. Έτσι η ηγεσία επιδιώκει να ξεπεράσει την κατηγορία για διεύθυνση εγκληματικής οργάνωσης και ταυτόχρονα να εκπέσει η κατηγορία ένταξης σε εγκληματική οργάνωση.

Επιπλέον, η «εγκληματική οργάνωση» (διώκεται με το 187 του ποινικού κώδικα) αποτελεί ευνοϊκή διάταξη σε σχέση με το πιο αυστηρό 187Α, που αφορά «τρομοκρατικές» οργανώσεις. Ήδη δηλαδή οι δικαστές που ασχολήθηκαν με την υπόθεση έκριναν ότι οι χρυσαυγίτες δεν «τρομοκρατούν» αλλά μόνο τελούν κακουρηγματικές ή πλημμεληματικές πράξεις. Αντίθετα οργανώσεις που αναφέρονται ή δρουν στο όνομα του εργατικού κινήματος, για πολύ πιο «ήπιες» ενέργειες, θεωρούνται απευθείας «τρομοκρατικές».

Τέλος, στο κατηγορητήριο δεν εξαντλούνται τα όρια της ατομικής ευθύνης της ηγεσίας στις δολοφονικές επιθέσεις (ηθική αυτοργία).

Συγκεντρώσεις και επιθέσεις των χρυσαυγιτών

Έξω από τις φυλακές Κορυδαλλού πραγματοποιήθηκαν συγκεντρώσεις από οργανώσεις της αριστεράς, αντιρατσιστικές-αντιφασιστικές κινήσεις, φοιτητικούς συλλόγους και κοινότητες μεταναστών, ενώ καλούσαν και συνδικάτα-ομοσπονδίες (ΑΔΕΔΥ, ΠΟΕ ΟΤΑ, ΕΙΝΑΠ, ΟΕΝΓΕ κ.α.) που είχαν κηρύξει στάση εργασίας. Συμμετείχαν περίπου 1.500-2.000 άτομα.

Συγκέντρωση όμως είχαν και λιγστοί υποστηρικτές της ναζιστικής συμμορίας (όχι πάνω από 150 άτομα), που δεν δίστασαν να χτυπήσουν 3 από τους μάρτυρες κατηγορίας και μια ομάδα φοιτητών, με αποτέλεσμα κάποιοι να μεταφερθούν στο νοσοκομείο Νίκαιας. Για μια ακόμα φορά, η παρουσία της αστυνομίας όχι μόνο δεν εμπόδισε, αλλά μάλλον διευκόλυνε τις επιθέσεις αυτές, ενώ δεν έγινε καμία προσαγωγή των επιτιθέμενων θρασυδειλών χρυσαυγιτών.

Ποιοι δεν θα καθίσουν στο εδώλιο

Πέρα από την παραδειγματική τιμωρία όλων των χρυσαυγιτών και αυτών που δολοφονούσαν, αλλά και της ηγεσίας που έδινε τις εντολές, εκείνα τα οποία δεν δικάζονται και δεν θίγονται καν στη δίκη, είναι όλα εκείνα που ευνόησαν και βοήθησαν τους ναζί να δολοφονούν δηλαδή: α) Η συγκάλυψη, η ασυλία και η ατιμωρησία των χρυσαυγιτών εξαιτίας των σχέσεών τους με τμήματα του



κρατικού μηχανισμού (αστυνομία, δικαστές κ.α.) αλλά και στα αστικά κόμματα ή και σε προηγούμενες κυβερνήσεις (π.χ. Μπαλτάκος). β) Οι χρηματοδότες της ΧΑ, που άνοιγε γραφεία σε όλη την Ελλάδα και εξοπλιζόταν πριν καν μπει στη Βουλή. γ) Όλοι εκείνοι που με την πολιτική ή το λόγο τους (ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, ΜΜΕ) δικαιολογούσαν ή και εφαρμόζαν τις πρακτικές και την πολιτική της ΧΑ («λαθρομετανάστες», «ανακατάληψη των πόλεων», στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών, επίθεση στους εργαζόμενους, τον συνδικαλισμό, τα σωματεία κ.λπ.), που ακόμα ονόμαζαν τη ΧΑ «τελευταία ευκαιρία της δημοκρατίας».

Ο «μπροντάλ» χρυσαυγιτισμός των ταγμάτων εφόδου έχει τα ίδια κίνητρα με τον μνημονιακό-νεοφιλελεύθερο φασισμό των σαλονιών, δηλαδή την ισοπέδωση του βιολογικού επιπέδου και των δικαιωμάτων των εργαζομένων και της νεολαίας. Έχουν τον ίδιο στόχο: την εφαρμογή ενός μόνο δικαίου, αυτού που λέει ότι «νόμος είναι το δίκιο του αφεντικού».

Αν η ναζιστική ιδεολογία είναι το κίνητρο των Μιχαλολιάκου, Κασιδιάρη, Ρουπακιά και σία, η ακραία νεοφιλελεύθερη ιδεολογία είναι το κίνητρο των αφεντικών, των Σαμαράδων και Βενιζέλων και των ιμπεριαλιστών-δανειστών της ΕΕ και του ΔΝΤ, που μεταξύ άλλων εξοπλίζουν και τους ναζί στην Ουκρανία. Έχουμε χρέος να τους σταματήσουμε!

Ενάντια στην Ευρώπη του ρατσισμού

Να υπερασπίσουμε πρόσφυγες και μετανάστες!

Σε μια απέραντη εκατόμβη έχουν μετατραπεί τα νερά της Μεσογείου. Άλλες 800 ανθρώπινες ζωές χάθηκαν μέσα σε μια νύχτα, αναζητώντας ένα καλύτερο «αίριο», στις 19/4 στη Λαμπεντούζα της Ιταλίας. Συνολικά, από τις αρχές του τρέχοντος έτους, πάνω από 1.600 είναι τα θύματα των αλληπάλληλων ναυαγίων.

Ανατριχιαστικά είναι τα στοιχεία που έχει καταγράψει μέχρι τον Σεπτέμβριο του 2014, για το 2014, που πέρασε ο Διεθνής Οργανισμός Μεταναστών (Δ.Ο.Μ.): 4.077 θανάτους μεταναστών σε διεθνές επίπεδο, και τα τρία τέταρτα εξ αυτών, οι 3.072 έχουν σημειωθεί στη Μεσόγειο. Υπερδιπλάσιοι από τον αριθμό που καταγράφηκε τη χρονιά που είχε σημειωθεί το προηγούμενο ιστορικό ρεκόρ, το 2011, τη χρονιά της Αραβικής Άνοιξης. Από το 2000 έως και το 2014 τουλάχιστον 40.000 μετανάστες έχουν χάσει τη ζωή τους παγκοσμίως προσπαθώντας να φθάσουν στην Ευρώπη. Και αυτά είναι τα επίσημα στοιχεία, ποιος τολμάει να φανταστεί τον πραγματικό αριθμό!

Δυστυχώς, όμως, δεν είναι μόνο οι μετανάστες που πνίγηκαν. Το όνειρο μιας καλύτερης ζωής όσων από αυτούς καταφέρνουν να περάσουν τον υδάτινο τάφο της Μεσογείου, μετατρέπεται σε έναν απέραντο εφιάλτη φτώχειας, δουλοποίησης από τους εργοδότες, βασανισμών και δολοφονιών από την αστυνομία και τα φασιστικά αποβράσματα, που η κρίση τους επέτρεψε να βγουν από τα λαγούμια τους.

Εβδομήντα χρόνια μετά τον 2^ο Παγκόσμιο Πόλεμο, η ανθρωπότητα γνωρίζει τη μεγαλύτερη εκτόπιση πληθυσμών, τις περισσότερες ανοιχτές πολεμικές εστίες, τις μεγαλύτερες κοινωνικές ανισότητες, τους χειρότερους όρους διαβίωσης για τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, τους περισσότερους θανάτους από πείνα, δίψα και ιατρικές ασθένειες, μερικές από τις πιο οδυνηρές συνέπειες της δολοφονικής ιμπεριαλιστικής πολιτικής των Ε.Ε., ΗΠΑ, ΝΑΤΟ, που αναγκάζει τόσα εκατομμύρια ανθρώπους να παίξουν τη ζωή τους κορώνα-γράμματα, για να εξασφαλίσουν το πιο αυτονόητο δικαίωμα, το δικαίωμά τους στη ζωή με ανθρώπινους όρους. Είναι η ίδια πολιτική που έχει συμπαραλάβει σχεδόν όλες τις χώρες της Μ. Ανατολής και της Αφρικής.

Όσο αυτές οι καταστάσεις χειροτερεύουν, τόσο η υποκρισία των ιμπεριαλιστών οξύνεται. Σπεύδουν οι ευρωπαίοι ηγέτες να δηλώσουν πως είναι «βαθιά συγκλονισμένοι», τρέχοντας κάτω από την πίεση των δραματικών εξελίξεων να κάνουν μια έκτακτη Σύνοδο Κορυφής για να λάβουν «νέα μέτρα».

Οι φιλάνθρωπες ιμπεριαλιστικές κυβερνήσεις της Ε.Ε., σύμφωνα με αποκάλυψη της The Guardian, συμφώνησαν στην Σύνοδο Κορυφής να δεχτούν μόνο 5000 μετανάστες προς εγκατάσταση, ενώ όλοι οι υπόλοιποι, εκατοντάδες χιλιάδες, θα επαναπροωθηθούν. Αποφάσισαν την ενίσχυση των επιχειρήσεων και αύξηση των στρατιωτικών δυνάμεων στη Μεσόγειο,

επεμβάσεις κατάληψης και καταστροφής των δουλεμπορικών σκαφών, τακτικές συνεδριάσεις των Eurorol, Frontex, EASO και EUROJUST για εντοπισμό λαθρεμπόρων, αυστηροποίηση διαδικασιών ασύλου και διαδικασίες επαναπατρισμού φαστ τρακ, λήψη δακτυλικών αποτυπωμάτων από όλους τους μετανάστες – και δημιουργία προγράμματος «ταχεία επιστροφής» στις χώρες τους. Στα σκαριά μπαίνουν και νέα σχέδια επέμβασης στη Λιβύη (έχει τριχοτομηθεί και καμία σταθεροποίηση δεν φαίνεται στον ορίζοντα). Ανοίγουν νέο πόλεμο στους μετανάστες με το πρόσχημα της καταπολέμησης των «διακινητών δουλεμπόρων-τρομοκρατών», που η Ε.Ε. παρουσιάζει ως υπεύθυνους για το μεταναστευτικό κύμα, σαν να ήταν οι δούλεμποροι που βομβάρδισαν τα σπίτια των μεταναστών στην Λιβύη ή στη Συρία!

Ακόμη, δεν πρέπει ποτέ να ξεχνάμε ότι το μεταναστευτικό ζήτημα είναι πολυεργαλείο στα χέρια των αστών: Χρησιμοποιούν την ρατσιστική ρητορεία, την λογική του «δεν χωράνε άλλοι», για να διαιρέσουν τους εργαζόμενους, να τους κάνουν ανταγωνιστές στην εύρεση εργασίας, για να απενεχοποιήσουν το καπιταλιστικό σύστημα και τις κυβερνήσεις του για την ανεργία και φτώχεια που προκαλεί. Για να ρίξουν την εργατική τάξη και τους φτωχούς στους παραλογισμούς των «άνωτερων και κατώτερων» φυλών και εθνικοτήτων.

Όσον αφορά την Ελλάδα, η κίνηση του ΣΥΡΙΖΑ να ξεκινήσει να κλείνει, χωρίς βέβαια να το έχει ολοκληρώσει ούτε στο

ελάχιστο, τα απάνθρωπα στρατόπεδα συγκέντρωσης έγινε μια καλή αφορμή, για να λυσσάζουν οι ακροδεξιοί και μνημονιακοί (βλ. δηλώσεις Γεωργιάδη: «Ψήφισες ΣΥΡΙΖΑ; Μπόνους ένας λαθρομετανάστης σπίτι σου»), προσπαθώντας, να συσπειρώσουν τα πιο αντιδραστικά και μαύρα κομμάτια της κοινωνίας. Ούτε λόγος φυσικά για τα ΜΜΕ που προκαλούν εμετό, αναπαράγοντας ξανά και ξανά το μισάνθρωπο παραλήρημα των ακροδεξιών.

Πρέπει να μπει ένα αποφασιστικό τέλος! Όλοι οι εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι πρέπει με τη δική μας κινητοποίηση και οργάνωση, με επιτροπές και δομές αλληλεγγύης, να κάνουμε δικό μας θέμα την έμπρακτη υποστήριξη των προσφύγων. Να μην την αφήσουμε στα υποκριτικά σχέδια των ευρωπαίων ιμπεριαλιστών και των κρατικών μηχανισμών, να αποκρούσουμε τις υστερικές κραυγές των μνημονιακών. Είναι ανάγκη σε όλη την Ευρώπη να ξεσηκωθούμε ενάντια σ' αυτές τις ρατσιστικές, ιμπεριαλιστικές, κατασταλτικές πολιτικές, που είναι απαραίτητο συμπλήρωμα της δικτατορίας των τραπεζών και πολυεθνικών. Ενάντια στη βαρβαρότητα των επεμβάσεων και πολέμων, να προτάξουμε μια Ευρώπη των Εργαζομένων και μια Μεσόγειο των Λαών.

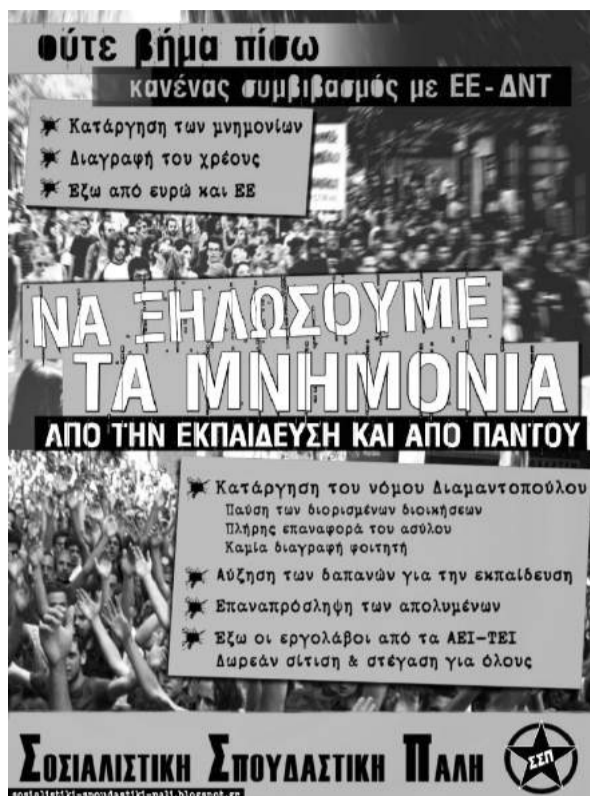
Διάλυση της Frontex

Κατάργηση του «Δουβλίνο 2»

Νομομοποίηση – Ίσα δικαιώματα σε όλους τους μετανάστες

Άσυλο και φροντίδα για τους πρόσφυγες.

Σύνορα ανοιχτά για τους εργάτες, όχι για τους τραπεζίτες και το κεφάλαιο.



Οι φοιτητικές εκλογές στις 13 Μάη έχουν μια ιδιαίτερη πολιτική σημασία. Είναι η πρώτη «μεγάλη» αναμέτρηση, πανελλαδικής εμβέλειας, μετά τις εκλογές της 25^{ης} Γενάρη, αλλά και η πρώτη καταγραφή των αλλαγών που έχουν συμβεί μετά απ' αυτές στην συνείδηση της νεολαίας. Αν προσθέσουμε την κρίσιμη κατάσταση όπου βρίσκεται η τριτοβάθμια εκπαίδευση και τις πρώτες κινήσεις της νέας κυβέρνησης σ' αυτό τον τομέα, φαίνεται ότι μιλάμε

μέσα στο φοιτητικό κίνημα και την ΣΣΠ.

Η ήττα των μνημονιακών δυνάμεων στις 25 Γενάρη αποτελεί μια πρώτη νίκη του ελληνικού λαού. Το γκρέμισμα όμως του καθεστώτος των μνημονίων και του «κράτους έκτακτης ανάγκης» δεν τελείωσε στις 25 Γενάρη. Αντίθετα, όλοι αυτοί που είχαν συμφέρον από την εφαρμογή των μνημονίων επιχειρούν ήδη, και θα επιχειρήσουν ακόμη πιο λυσσασμένα, να τα επαναφέρουν με κάθε τρόπο.

Φοιτητικές εκλογές 13 Μάη: Στηρίζουμε Για το ξήλωμα των μνημονίων και

για εκλογές αρκετά διαφορετικές από ό,τι μέχρι σήμερα. Η προσπάθεια των αστικών-μνημονιακών δυνάμεων, κυρίως της ΝΔ μέσω της ΔΑΠ, να διατηρήσουν τα ποσοστά τους, χρησιμοποιώντας τα σαν επιχείρημα για το ότι η νεολαία ήταν δήθεν ευχαριστημένη με τα μνημόνια, **πρέπει να αποτύχει**. Αντίστοιχα, οφείλει να εκφραστεί ισχυρά η αριστερή στροφή που συντελείται στην ελληνική κοινωνία, όμως πολύ πιο καθαρά και ριζοσπαστικά, ενισχύοντας τις επαναστατικές δυνάμεις

Ο κίνδυνος για επιστροφή στον επιμέρινα με τους συνεχείς συμβιβασμούς και τη δειλή πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ. Με την επαίσχυντη «συμφωνία» της 20^{ης} Φλεβάρη, καθώς και τις διάφορες συναντήσεις που ακολούθησαν (Eurogroup 9/3, 7μερής συνάντηση κ.λπ.), πραγματοποιήθηκε μια τεράστια υποχώρηση. Αυτή η «συμφωνία» συνοπτικά: α) Παρατείνει το μνημονιακό καθεστώς τουλάχιστον μέχρι τον Ιούνιο. β) Αναγνωρίζει τη δανειακή σύμβαση και το σύνολο του χρέους. γ) Παρατείνει τον έλεγχο/επιτήρηση της οικονομικής, κοινωνικής και πολιτικής ζωής από τους εκπροσώπους των δανειστών κερδοσκόπων, που τώρα ονομάζονται «θεσμοί» σε φραστική αντικατάσταση της κακόφημης τρόικας. δ) Ακυρώνει σχεδόν στο σύνολό του ακόμη και το μετριοπαθές πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ που είχε υποσχεθεί στον ελληνικό λαό. ε) Αποτελεί υπονόμευση της νίκης του ελληνικού λαού στις 25 Γενάρη, που με τους αγώνες και την ψήφο του έδωσε σκληρή απάντηση στη δοσίλογη κυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου, στην οικονομική και πολιτική ελίτ της Ε.Ε. ζ) Δείχνει ότι η τελική συμφωνία που θα υπογραφεί τον προσεχή Ιούνιο μπορεί

να μας ξαναγυρίσει στον αρμαγεδών των μνημονιακών πολιτικών.

Στην εκπαίδευση, η πολιτική ηγεσία του υπουργείου Παιδείας παραχώρησε συνέντευξη τύπου (16 Απριλίου), όπου παρουσίασε το «Πολυνομοσχέδιο για την Οργάνωση και Λειτουργία του Εκπαιδευτικού Συστήματος». Μερικά από τα σημαντικότερα σημεία του, που αφορούν την τριτοβάθμια εκπαίδευση, περιλαμβάνουν: Κατάργηση των συμβουλίων διοίκησης. Κατάργηση των διαγραφών και ορίων φοίτησης. Αυστηρότερα κριτήρια για τις μεταγραφές. Μερική επαναφορά του ασύλου, με νεφελώδη και αμφίσημη διατύπωση. Γίνεται λόγος μόνο για την κατοχύρωση των ακαδημαϊκών ελευθεριών και την ελεύθερη διακίνηση των ιδεών, ενάντια σε όποιον προσπαθεί να το καταλύσει, αγνοώντας έτσι τη σημασία του ασύλου για τους φοιτητικούς, εργατικούς, κοινωνικούς αγώνες. Για την επέμβαση της αστυνομίας, σύμφωνα και με δηλώσεις του Υπουργού, θα ισχύει ότι ισχυε και... στον νόμο Διαμαντοπούλου. Προβληματισμό προκαλούν και οι δηλώσεις κορυφαίων στελεχών της κυβέρνησης πως η επέμβαση της αστυνομίας στην κατελιμμένη πρυτανεία του ΕΚΠΑ ήταν υπέρ της δημοκρατίας και

Νέα μείωση εισακτέων στην τριτοβάθμια εκπαίδευση



Το υπουργείο Παιδείας ανακοίνωσε ότι φέτος οι εισακτέοι στην τριτοβάθμια εκπαίδευση θα είναι λιγότεροι κατά περίπου 2.000. Σύμφωνα με τα στοιχεία που έδωσε στη δημοσιότητα, η μείωση των θέσεων θα είναι κυρίως στα πανεπιστήμια (με εξαίρεση τα μικρά ή απομακρυσμένα), ενώ στα ΤΕΙ σημειώνεται μικρή αύξηση. Η μείωση των εισακτέων έρχεται να προστεθεί στον ήδη σημαντικά συρρικνωμένο αριθμό εισακτέων, που από 84.690 το 2010 μειώθηκαν σε 70.305 το 2014, κυρίως με το «σχέδιο Αθηνά» της Διαμαντοπούλου.

Για φέτος, η μεγαλύτερη μείωση παρατηρείται σε κεντρικά ιδρύματα όπως το ΑΠΘ (-345), το ΕΚΠΑ (-185), το Οικονομικό Πανεπιστήμιο (-135), το Πανεπιστήμιο Πειραιά (-185) καθώς και σε μεγάλα περιφερειακά όπως της Πάτρας (από 5.075 πέρυσι θα δεχτεί 4.365 φέτος!), της Κρήτης (-240), του Δημοκρίτειου (-175) αλλά και της Θεσσαλίας (-290). Αντίθετα, το Πανεπιστήμιο Αιγαίου θα δεχτεί συνολικά 90 υποψηφίους πε-

ρισσότερους, ενώ ελάχιστες σχολές θα υποδεχτούν έως και 100% περισσότερους εισακτέους.

Έτσι, οι περσινές 70.305 θέσεις, φέτος θα μειωθούν σε 68.345 θέσεις, από τις οποίες στα Πανεπιστήμια δίνονται 44.200 (μειωμένες κατά 2.535 από τις 46.735 πέρυσι), ενώ στα ΤΕΙ 24.145 (αυξημένες κατά 575 από πέρυσι, όπου ήταν 23.570). Οι μόλις 68.345 εισακτέοι αποτελούν αρνητικό ρεκόρ από το 1998. Να σημειώσουμε ότι οι μειώσεις των θέσεων στα πανεπιστήμια είναι σε όλο το φάσμα των τμημάτων και όχι μόνο στα τμήματα «υψηλής ζήτησης». Τις θέσεις αυτές αναμένεται να τις διεκδικήσουν οι 101.508 υποψήφιοι που υπέβαλαν αίτηση για συμμετοχή στις πανελλαδικές εξετάσεις γενικών και επαγγελματικών λυκείων και όσοι υποψήφιοι υποβάλουν μηχανογραφικό δελτίο χωρίς νέα εξέταση για το 10% των θέσεων.

Εν ολίγοις, μένει εκτός τριτοβάθμιας εκπαίδευσης ένας στους τρεις υποψηφίους! Οι αριθμοί γίνονται ακόμα πιο θλιβεροί, αν προσθέσει κανείς σε αυτούς την ολοένα και αυξανόμενη τάση εγκατάλειψης της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης, όπου περισσότεροι από 1 στους 10 μαθητές εγκαταλείπουν το σχολείο, πράγμα που αναδεικνύει την φτώχεια που ταλαιπωρεί την ελληνική κοινωνία. Γνωρίζοντας στην κοινωνία λόγω της εφαρμογής των μνημονίων, κάθε μείωση εισακτέων αποτελεί ουσιαστικά ένα πλήγμα, μια αμφισβήτηση του δικαιώματος στη

μόρφωση αλλά και μια κίνηση επιστροφής του μορφωτικού επιπέδου της κοινωνίας και των νέων γενιών δεκαετίες πίσω. Δεν πρέπει να το αφήσουμε να συμβεί.

Η νέα μείωση των εισακτέων αποτελεί ένα ακόμη αρνητικό δείγμα γραφής της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ. Απέχει έτη φωτός από τη θέση της για «ελεύθερη πρόσβαση» στο πανεπιστήμιο και κυρίως αποτελεί μια ακόμη προσαρμογή της και μια προσπάθεια διαχείρισης της χρεοκοπίας του ελληνικού καπιταλισμού και κατ' επέκταση και της κατάρρευσης της εκπαίδευσης. Το πρόβλημα της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης δεν είναι οι πολλοί φοιτητές. Αλλά η τεράστια υποβάθμιση που έχει δεχτεί από τις δεκαετίες νεοφιλελεύθερης διαχείρισης και επιθέσεων, με αποτέλεσμα να μην μπορεί να λειτουργήσει επαρκώς ούτε και με τους ήδη υπάρχοντες. Οι «λύσεις» που προωθεί μέχρι τώρα η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, κινούνται προς την αντίθετη κατεύθυνση (ανεξάρτητα αν όντως σε κάποιες περιπτώσεις απαιτείται ένας εξορθολογισμός της δομής των ΑΕΙ-ΤΕΙ, όχι όμως η περικοπή του αριθμού των νέων που θα σπουδάζουν).

Εντός της εκπαίδευσης, τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν τα ελληνικά πανεπιστήμια παραμένουν κολοσσιαία και άλυτα, με μεγαλύτερο αυτό της υποχρηματοδότησης, που καθιστούν την ομαλή λειτουργία τους όνειρο θερινής νυχτός. Για την επίλυσή τους απαιτούνται ριζικές αλλαγές, που η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ,

εγκλωβισμένη σε μια πολιτική διαρκών συμβιβασμών και υποχωρήσεων, δεν μπορεί να δώσει. Είναι το φοιτητικό κίνημα που πρέπει να παλέψει για μια γενναία αύξηση δαπανών και για την κατάργηση όλων των αντιεκπαιδευτικών νόμων. Όσο και αν ανακουφίστηκαν οι φοιτητές με τις εξαγγελίες του Υπουργείου για κατάργηση των διαγραφών, των ορίων φοίτησης και των συμβουλίων διοίκησης, σαφέστατα δεν πρέπει να είναι μια περίοδος εφησυχασμού, αφού οι αιτίες που απειλούν με κατάρρευση το πανεπιστήμιο παραμένουν και μέρα με τη μέρα εντείνονται. Είναι μια περίοδος που απαιτεί νέους αγώνες, νέα κινήματα αναβαθμισμένα ποιοτικά και πιο έντονα, που θα έρθουν σε ευθεία σύγκρουση με το χρεοκοπημένο καπιταλιστικό σύστημα και θα επιβάλουν τις δικές μας λύσεις.

Αξίζει να θυμόμαστε ότι η όποια διεύρυνση του δικαιώματος στην εκπαίδευση, η όποια αύξηση των δαπανών για την παιδεία και των υποδομών των πανεπιστημίων από τη μεταπολίτευση και μετά, ήταν και αποτέλεσμα της εξέγερσης του Πολυτεχνείου και των φοιτητικών κινημάτων και αγώνων που επακολούθησαν μέχρι σήμερα. Αυτό πρέπει να έχουμε στο μυαλό μας όλοι οι νέοι και να μην αφήσουμε την τύχη των πανεπιστημίων μας είτε έρμαιο της κατάρρευσης του ελληνικού καπιταλισμού είτε στα αδύναμα χέρια του ΣΥΡΙΖΑ.

■ Δημήτρης Χ.

ψηφίζουμε Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη την ανασυγκρότηση του φοιτητικού κινήματος

της δημόσιας εκπαίδευσης!

Όσο σωστές και αν είναι μερικές από τις εξαγγελίες του πολυνομοσχεδίου, για ακόμα μια φορά δεν γίνεται κανένας λόγος για τον κύριο βραχνά των ΑΕΙ-ΤΕΙ: την υποχρηματοδότηση, που τα έχει φτάσει σε σημείο να αναστέλλουν βασικές λειτουργίες (καθαριότητα, γραμματείες κ.λπ.).

Ο κίνδυνος της κατάρρευσης της εκπαίδευσης δεν έχει εξαφανιστεί. Είναι ακόμα εδώ και όσο περνάει ο καιρός και η κρίση βαθαίνει, έρχεται όλο και πιο κοντά.

Για να αντιστραφεί αυτή η κατάσταση, για να σωθούν τα πανεπιστήμια και η εκπαίδευση από την κατάρρευση και την άτακτη χρεοκοπία, δεν αρκεί απλά το πάγωμα της επίθεσης ή ακόμα η κατάργηση κάποιων ακραίων ανθρωποφαγικών μέτρων (π.χ. διαγραφές). Χρειάζεται μια κατακόρυφη αύξηση της χρηματοδότησης, μια ριζική αναβάθμιση της εκπαίδευσης ενάντια στην καταστροφική υποβάθμιση που δέχτηκε όλα αυτά τα χρόνια. Η επαναφορά όλων των δικαιωμάτων που χάθηκαν, είτε αφορούν τους φοιτητές είτε τους εργαζόμενους στα

πανεπιστήμια, να επανέλθουν τουλάχιστον στα προ μνημονίου επίπεδα και να διευρυνθούν ακόμα παραπάνω.

Όλα αυτά δεν μπορούν να γίνουν απλά μέσα από τη Βουλή ή ψηφίζοντας μια κυβέρνηση και περιμένοντας να μας λύσει τα προβλήματα. Πολύ περισσότερο δεν μπορούν να γίνουν σε συμφωνία με τα αρπακτικά της Ε.Ε. και των τραπεζών, όπως επιχειρεί ο ΣΥΡΙΖΑ, ή, ακόμα χειρότερα, υποτασσόμενοι πλήρως στις κανιβαλικές ορέξεις τους, όπως καθημερινά εύχονται και απαιτούν οι μνημονιακοί.

Γίνεται μόνο με την οικοδόμηση και ανάπτυξη του κινήματος, των αντιστάσεων και διεκδικήσεων μας σε κάθε χώρο δουλειάς και σπουδών. Το φοιτητικό κίνημα πρέπει άμεσα, χωρίς καμιά αναμονή να μπει σε κίνηση:

α) Για να επιβάλλει το ξήλωμα των μνημονίων στην εκπαίδευση. Τη ριζική αύξηση της χρηματοδότησης, την άμεση επαναπρόσληψη όλων των απολυμένων εργαζομένων του πανεπιστημίου και ακόμη περισσότερων, την πλήρη και ουσιαστική επαναφορά του ασύλου και το γκρέμισμα κάθε ίχνους του κράτους «έκτακτης ανάγκης» μέσα

στις σχολές. Την κατάργηση του νόμου Διαμαντοπούλου και όλων των αντιεκπαιδευτικών νόμων (αξιολόγηση, εξίσωση με τα κολέγια κ.λπ.).

β) Για να προετοιμαστεί για τη μεγάλη σύγκρουση που έχουμε μπροστά μας με τον χρεοκοπημένο καπιταλισμό, όπου μπορούμε να βρούμε νικητές μόνο με ένα πρόγραμμα που θα περιλαμβάνει διαγραφή του χρέους και στάση πληρωμών στους δανειστές-τοκογλύφους, έξοδο από Ευρώ και Ε.Ε., εθνικοποίηση των τομέων-κλειδιά της οικονομίας κάτω από εργατικό έλεγχο - και την επιβολή μιας επαναστατικής Κυβέρνησης των Εργαζομένων.

Για να γίνουν αυτά χρειάζεται καταρχήν η γρήγορη ανασυγκρότηση του φοιτητικού κινήματος. Η αναζωγόηση των φοιτητικών συλλόγων με συχνές, μαζικές γενικές συνελεύσεις, καθώς και όλων των μορφών αυτοοργάνωσης, η χρησιμοποίηση των πιο δυναμικών μορφών πάλης.

Είναι απαραίτητη όμως και η ανασύνθεση του φοιτητικού κινήματος προς όφελος των επαναστατικών δυνάμεων. Ενάντια στις αστικές μνημονιακές παρατάξεις ΔΑΠ-ΠΑΣΠ,

που πρέπει να επιταχύνουμε την ανασύνθεσή τους. Χωρίς να περιμένουμε τίποτα από την ΑΡΕΝ, που μεταθέτει/αναθέτει την επίλυση των προβλημάτων μας στη δειλή πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ, από την ΠΚΣ που σκορπάει τη διαίρεση και την ηττοπάθεια χωρίς να συμβάλλει καθόλου στο κίνημα, από τα ΕΑΑΚ που φαίνονται ανίκανα να χαράξουν κάποια ουσιαστική πολιτική και μια νικηφόρα προοπτική απέναντι στις σημερινές προκλήσεις.

Να ενισχύσουμε και να οικοδομήσουμε με κάθε τρόπο την Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη, το απαραίτητο εργαλείο για να έχει το φοιτητικό κίνημα τις μεγαλύτερες δυνατότητες για την νίκη. Σ' αυτή την πολιτική και σ' αυτό το πρόγραμμα καλούμε κάθε συνάδελφο να στηρίζει τα ψηφοδέλτια της ΣΣΠ στις 13 Μάη, να οργανωθεί και να παλέψει μαζί μας σε όλους τους κρίσιμους αγώνες που έρχονται.

Στηρίξτε - Ψηφίστε

Οργανωθείτε

**ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ
ΣΠΟΥΔΑΣΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**

Εκλογές για τα συνέδρια ΟΛΜΕ και ΔΟΕ

Ενόψει των συνεδρίων της ΟΛΜΕ (Ομοσπονδία Λειτουργών Μέσης Εκπαίδευσης) και της ΔΟΕ (Διδακταλικής Ομοσπονδίας Ελλάδας), που θα πραγματοποιηθούν στα τέλη Ιούνη, διενεργούνται εκλογές στις διάφορες ΕΛΜΕ (Ενώσεις Λειτουργών Μέσης Εκπαίδευσης) και τους Διδακταλικούς Συλλόγους από τις αρχές Μαΐου. Η **Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών** θα συμμετέχει στην Α' και Ε' ΕΛΜΕ Θεσ/κης, στην Α' ΕΛΜΕ Δυτικής Αττικής, στον Ζ' Διδακταλικό Σύλλογο Θεσσαλονίκης και στον Διδακταλικό Σύλλογο Κορυδαλλού - Αγίας Βαρβάρας. Η καμπάνια της Αντεπίθεσης στα σχολεία έχει κεντρικό σύνθημα: **Κανένας συμβιβασμός! Να καταργήσουμε τα μνημόνια στην εκπαίδευση και παντού!**

Η νίκη του κινήματος στις 25 Γενάρη εξέφρασε την καταδίκη του μνημονιακού καθεστώτος, που οδήγησε την ελληνική κοινωνία στη σημερινή ζοφερή κατάσταση, και για αυτό υποσκάπτεται με λύσσα από την ΕΕ και το ΔΝΤ. Η νίκη αυτή όμως υποσκάπτεται και από την πολιτική της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, με τις διαρκείς υποχωρήσεις απέναντι στους «θεσμούς» (Τρόικα), κυρίως σε ζητήματα που αφορούν τη διαγραφή του δημόσιου χρέους, την κατάργηση των μνημονίων κ.α. Ακόμη, τονίζουμε ότι το πλήρες αδιέξοδο της κυβέρνησης προκύπτει από την ουτοπική και απραγματοποίητη πολιτική της, που θεωρεί εφικτό να αποπληρώνει το χρέος, να παραμένει στην ΕΕ και την Ευρωζώνη, να σέβεται τα ιερά και τα όσια των καπιταλιστών και των τοκογλύφων και ταυτόχρονα να ανακουφίζει τα φτωχά λαϊκά στρώματα και να επαναφέρει τα δικαιώματα των εργαζομένων. Το δι-

λημμα που μπαίνει πλέον δεν είναι αν θα μείνουν χρήματα για την εφαρμογή του προγράμματός της αλλά, ακόμα χειρότερα, αν θα μείνουν χρήματα για μισθούς και συντάξεις ή αν θα δίνονται στους δανειστές-τοκογλύφους.

Όσον αφορά την κατάσταση της εκπαίδευσης, οφείλουμε στους μαθητές και τους εκπαιδευτικούς, χωρίς να κρύβουμε την αλήθεια, από τη μια να αναγνωρίζουμε τα αποτελέσματα των αγώνων και της μεγάλης νίκης της 25ης Γενάρη στην εκπαίδευση - κατάργηση της τράπεζας θεμάτων, πάγωμα της αξιολόγησης, κατάργηση της «αυτοδίκαιης αργίας» και κυρίως η επαναφορά των απολυμένων-διαθέσιμων - αλλά, από την άλλη, να επισημαίνουμε ότι όλα τα προηγούμενα τίθενται σε αμφισβήτηση, όπως και το εάν θα σταματήσει η διάλυση της δημόσιας εκπαίδευσης, χωρίς γενναία αύξηση των δαπανών, πράγμα που η κυβέρνηση αποκλείει με την πολιτική της.

Ακόμα, στην προκήρυξή μας (τμήμα της οποίας παραθέτουμε παρακάτω) εντοπίζουμε τις αδυναμίες του συνδικαλιστικού εκπαιδευτικού κινήματος και παραθέτουμε την πρότασή μας και τα αιτήματά μας προκειμένου να επιτευχθεί η αναγκαία ανασύνθεση και ανασυγκρότησή του. Πάνω σε αυτά καλούμε τους συναδέλφους μας να στηρίζουν, να ψηφίσουν και να συμμετέχουν στην Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών.

Η πρότασή μας

Πιστεύουμε ότι μετά την πρώτη νίκη μας πρέπει να παλέψουμε για την παράπέρα διεύρυνση και ολοκλήρωσή της. Οι προσδοκίες και οι ελπίδες από την πολιτική αλλαγή, που επιφέραμε με τους

αγώνες μας, δεν πρέπει να μετατραπούν σε απογοήτευση από τις σημαντικές υποχωρήσεις της κυβέρνησης. Αντίθετα, με ενισχυμένη την αυτοπεποίθησή μας, να θέσουμε ως πρώτιστο καθήκον την πάλη για το ξήλωμα-κατάργηση των μνημονίων από την εκπαίδευση και από παντού. Αυτό δεν γίνεται με τη συνέχιση πληρωμής του χρέους και την παραμονή στην ΕΕ και το ευρώ, ούτε όταν μια χούφτα κερδοσκόποι και «επιχειρηματίες» λυμαίνονται τον πλούτο που παράγουμε οι εργαζόμενοι στη χώρα.

Πρέπει να υιοθετήσουμε αιτήματα και πολιτικές που θα καθιστούν δυνατή την επιβίωσή μας, τη σωτηρία παιδείας-υγείας και θα βάζουν τις βάσεις για την επανεκκίνηση της οικονομίας. Να κινηθούμε στην κατεύθυνση ανασυγκρότησης του συνδικαλιστικού μας κινήματος με τη μαζική συμμετοχή μας στις Γενικές Συνελεύσεις, τη στελέχωση Επιτροπών Αγώνα και Απεργιακών Επιτροπών που ανοίγουν το δρόμο για τη νίκη των κινητοποιησεών μας. Να ξεπεράσουμε τις διαιρέσεις και διασπάσεις κάθε είδους (που δημιούργησε η νεοφιλελεύθερη πολιτική και ο συντεχνιασμός της ηγεσίας όλα τα προηγούμενα χρόνια) και να ενωθούμε με εργαζόμενους-γονείς-μαθητές για τη σωτηρία των δικαιωμάτων μας και του δημόσιου σχολείου. Άμεσα και με κάθε είδους κινητοποιήσεις (διαδηλώσεις, ανυπακοή, απεργίες) να ξηλώσουμε τα μνημόνια από την εκπαίδευση.

Παλεύουμε για:

1) Κατάργηση όλων των μνημονίων. Διαγραφή του χρέους, γιατί η πληρωμή του δεν αφήνει κανέναν πόρο για τις ανάγκες των εργαζομένων και της νεολαίας.

2) Έξοδο από το ευρώ και την ΕΕ, γιατί το ευρώ σημαίνει μνημόνια και διάλυση της ελληνικής οικονομίας.

3) Ενιαίο Δημόσιο Δωρεάν 12χρονο Σχολείο για όλους. Αύξηση δαπανών στο 15% του προϋπολογισμού άμεσα!

4) Καμία «αξιολόγηση». Καμία σύνδεση μισθού-αξιολόγησης. Κατάργηση του αντιδημοκρατικού Πειθαρχικού Δικαίου. Κατάργηση του κράτους Έκτακτης Ανάγκης.

5) Μαζικοί διορισμοί εκπαιδευτικών. Επαναφορά ωραρίου. Κατάργηση της κινητικότητας. Κατάργηση κάθε μορφής ελαστικής εργασίας. Κατάργηση ΑΣΕΠ. Μονιμοποίηση όλων των αναπληρωτών-ωρομισθίων.

6) Κατάργηση του μισθολογίου εξαθλίωσης. Ακόλυτη Μισθολογική Εξέλιξη. Επαναφορά μισθών -συντάξεων.

7) Καμία συγχώνευση-κατάργηση σχολείου. 20 μαθητές ανά τμήμα, 15 μαθητές στις κατευθύνσεις, 10 μαθητές στα εργαστήρια.

8) Δημόσια Κοινωνική Ασφάλιση και Δωρεάν Ιατροφαρμακευτική Περίθαλψη για όλους. Πλήρη σύνταξη στα 30 χρόνια υπηρεσίας, ή στα 55 για τις γυναίκες και στα 60 για τους άνδρες.

9) Κατάργηση του ΦΠΑ στα είδη λαϊκής κατανάλωσης. Φορολόγηση του κεφαλαίου και των μεγάλων εισοδημάτων. Πάγωμα χρεών για τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα.

10) Εθνικοποίηση κάτω από εργατικό έλεγχο των βασικών τομέων της οικονομίας και των τραπεζών, γιατί είναι ο μόνος τρόπος για παραγωγική ανασυγκρότηση της οικονομίας.

ANTEΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

τηλ.: 2310 265730

e-mail: antepithesi_ekp@hotmail.com

Η Εργατική Πρωτομαγιά του Σικάγο

Τους δυο μήνες που προηγήθηκαν της Πρωτομαγιάς του 1886 στο Σικάγο, υπήρχαν συνεχείς ταραχές. Άμαξες γεμάτες οπλισμένους αστυνομικούς περιπολούσαν αδιάκοπα σε κάθε σημείο της πόλης. Τον Μάρτη, τα σωματεία επιπλοποιών, μηχανουργών, τεχνικών φωταερίου, σιδηροχυτών, τουβλαδόρων, υδραυλικών και φορτωτών είχαν απόφαση να απεργήσουν την 1^η Μάη, αν μέχρι τότε δεν είχε καθιερωθεί το 8ωρο. Οι αγωνιστές Πάρσονς και Σπάις έπεισαν τα τοπικά σωματεία να υποστηρίξουν την κινητοποίηση.



Στις αρχές Απρίλη, 35.000 εργάτες κτηνοτροφείων ψήφισαν απεργία. Το ίδιο έκαναν οι οικοδόμοι, σοβατζήδες, χασάπηδες, παιχνοδοιοί, εργάτες υποδηματοποιείων και τυπογράφοι. Την τελευταία εβδομάδα του Απρίλη, υπολογιζόταν ότι 62.000 εργάτες θα κατέβαιναν σε απεργία, ενώ μέχρι τις 30 Απρίλη άλλοι 26.000 είχαν διεκδικήσει το 8ωρο χωρίς να απειλήσουν με απεργία και 20.000 είχαν ήδη κατακτήσει μείωση της εργάσιμης ημέρας. Οι εφημερίδες συγκέντρωναν τα πυρά στους Πάρσονς και Σπάις ως κύριους υπεύθυνους για το κίνημα.

Την 1^η Μάη, τα εργοστάσια ήταν άδεια, οι αποθήκες κλειστές, τα φορτηγά βαγόνια αχρησιμοποίητα, οι δρόμοι έρημοι, οι οικοδομές πα-

ρατημένες και οι μάντρες των ζώων σιωπηλές. Λόχοι αστυνομικών και ειδικών δυνάμεων ήταν έτοιμοι να επιβάλλουν «το νόμο και την τάξη». Ελέγχονταν και ενεργούσαν υπό τις οδηγίες της «Επιτροπής Πολιτών» για τη σωτηρία από το... κομμουνιστικό 8ωρο.

340.000 εργάτες διαδήλωναν σ' όλη τη χώρα. 190.000 είχαν κατεβεί σε απεργία. Στο Σικάγο απεργούσαν 80.000. Η αστυνομία χτύπησε άγρια τους εργάτες του εργοστασίου θεριστικών μηχανών Μακ Κόρμικ, βάζοντας μέσα 300 απεργοσπάστες. Ενώ έκλεινε το εργοστάσιο και πλήθος εργατών περίμενε να βγουν οι απεργοσπάστες, η αστυνομία άρχισε να πυροβολεί τους απεργούς και μάλιστα πίσωπλάτα, αφήνοντας έξι νεκρούς.

Ο Σπάις, μάρτυρας αυτής της σφαγής, ειδοποίησε ώστε άμεσα να οργανωθεί διαμαρτυρία στην πλατεία Χέιμαρκετ. Ο Πάρσονς είχε συνάντηση με τον Σαμ Φίλντεν, για να οργανώσουν τις ράφτρες ενός εργοστασίου.

Η πλατεία είχε γεμίσει ασφυκτικά. Ο Σπάις μιλούσε ανεβασμένος σ' ένα άδειο βαγόνι. Στο κοντινό αστυνομικό τμήμα, 180 αστυνομικοί ήταν πανέτοιμοι ν' επιτεθούν με την πρώτη ευκαιρία, καθώς ανακατεμένος στο πλήθος ήταν και ο δήμαρχος Κάρτερ Χάρισον. Η διαμαρτυρία ήταν ειρηνική, αλλά όταν οι αστυφύλακες σε στρατιωτικό σχηματισμό ζήτησαν από τους διαδηλωτές να διαλυθούν, κάποιος έριξε μια βόμβα, με αποτέλεσμα το θάνατο ενός αστυνομικού και άλλους επτά τραυματίες.

Όλα δείχνουν ότι πρόκειται για προβοκάτσια, όμως ξεκίνησε ένα ανελέητο ανθρωποκνηνητό. Οι φυλακές γέμισαν με εκατοντάδες μετανάστες, η αστυνομία έκανε εφόδους σε σπίτια, κατέστρεψε εγκαταστάσεις ξενόγλωσσων εφημερίδων και γραφεία εργατικών οργανώσεων. Σ' όλες τις ΗΠΑ εξαπολύθηκε κύμα τρομοκρατίας, συνελήφθησαν πάρα πολλοί συνδικαλιστές, με κύριο στόχο την οργάνωση «Ιππότες της Εργασίας». Ο αρχηγός της κρυβόταν στα βουνά, όμως η προλεταριακή του αξιοπρέπεια δεν του επέτρεπε να απουσιάζει ενώ ήξερε ότι σύντροφοί του απειλούνταν με κρεμάλα. Έτσι παραδόθηκε, δηλώνοντας: «Ηρθα να δικαστώ, κύριε πρόεδρε, με τους

αθώους συντρόφους μου».

Η δίκη ξεκίνησε στις 21 Ιούνη με δικαστή τον Τζόζεφ Γκόρι. Οι ένορκοι ήταν κυρίως επιχειρηματίες και υπάλληλοί τους και ο δικαστής προκατειλημμένος. Μαρτυρία χαρακτηριστικά αναφέρει ότι όρισε ενόρκους συγγενείς των θυμάτων, καθώς και άλλους που απ' την αρχή είχαν δηλώσει την ενοχή των κατηγορουμένων. Ουσιαστικά η δίκη ήταν στημένη.

Πολλοί μάρτυρες είχαν βασανιστεί για να ομολογήσουν και ήταν τρομοκρατημένοι. Βασική κατηγορία ήταν ότι η βόμβα ήταν η αρχή μιας γενικότερης επίθεσης στην έννομη τάξη – αλλά λόγω των πολλών αντιφάσεων των μαρτύρων ισχυρίστηκαν ότι ο άγνωστος βομβιστής εμπνεύστηκε από τα λόγια και τις ιδέες των κατηγορουμένων. Διαβιβάστηκαν άρθρα των Πάρσονς και Σπάις, καθώς και λόγοι τους – με λίγα λόγια δικάζονταν οι ιδέες, όχι οι πράξεις τους.

Στην πρωτόδικη απόφαση, απ' τους 8 μόνο ο Νιμπ καταδικάστηκε σε 15 χρόνια φυλακή, οι άλλοι 7 σε κρεμάλα. Οι Φίλντεν και Σβαμπ έκαναν αίτηση χάριτος, που έγινε δεκτή. Ο Λινγκ δολοφονήθηκε ή αυτοκτόνησε. Οι Φίσερ, Σπάις, Ένγκελ και Πάρσονς εκτελέστηκαν, καθώς δεν ζήτησαν χάρη. Το χτύπημα είχε σκοπό να τσακίσει τους «Ιππότες» και γενικά το εργατικό κίνημα. Ένας επιχειρηματίας στο Σικάγο είχε πει για τον Πάρσονς, τον Σπάις και τους συντρόφους του: «Όχι, δεν νομίζω ότι αυτοί οι άνθρωποι έχουν διαπράξει κάποιο αδίκημα, όμως πρέπει να κρεμαστούν. Αυτό που φοβάμαι δεν είναι η αναρχία ή όχι. Δεν είναι επικίνδυνη η ουτοπιστική θεωρία κάποιων βλαμμένων φιλόφρων, τόσο καλοσυνάτοι που είναι. Το εργατικό κίνημα είναι αυτό που πρέπει να τσακιστεί. Οι Ιππότες της Εργασίας δεν θα ξανατολήσουν να δημιουργήσουν φασαρίες, αν κρεμάστουν αυτοί οι άνδρες».

Η απήχηση της αμερικάνικης Πρωτομαγιάς ήταν παγκόσμιες. Εκτός του ότι εξαπλώθηκε ραγδαία και σε άλλες χώρες, έκανε τους εργάτες ν' αντιληφθούν τη μεγάλη δύναμή τους, τον τρόπο που σπέρνει στους καπιταλιστές μια εργατική εξέγερση. Γι' αυτό λίγο αργότερα αναγνωρίστηκε από την 2^η Διεθνή ως παγκόσμια εργατική γιορτή.

Οι Πρωτομαγιές στην Ελλάδα

Η πρώτη οργανωμένη μαζική εκδήλωση για την Πρωτομαγιά πραγματοποιείται στην Αθήνα το 1893, με περίπου 2.000 συγκεντρωμένους, που υπέγραψαν ψήφισμα διαμαρτυρίας για τις συνθήκες ζωής και εργασίας της εργατικής τάξης. Πρωταγωνιστής στην οργάνωση της πρώτης ελληνικής Πρωτομαγιάς ήταν ο Σταύρος Καλλέργης, ιδρυτής και εκδότης της πρώτης μαχητικής εφημερίδας με το όνομα «Σοσιαλιστής». Οι εκδηλώσεις αυτές πήγαζαν από τις διεκδικήσεις του κινήματος για οκτάωρη εργασία, ίση αμοιβή για ίση εργασία και βελτίωση των όρων ζωής στις εργατικές συνοικίες.

Η Πρωτομαγιά του 1924 σηματοδεύτηκε από την πρώτη δολοφονία απεργού, του κομμουνιστή εργάτη Παρασκευαΐδη στην πλατεία Κοτζιά, όπου ήταν το Εργατικό Κέντρο Αθήνας.

Το 1929 έχουμε την απαγόρευση των πρωτομαγιάτικων εκδηλώσεων από την

κυβέρνηση Βενιζέλου, που συνοδεύτηκε από αστυνομικές επιθέσεις σε σωματεία και συλλήψεις εργατών.

Το 1934, μετά τις εκδηλώσεις της Πρωτομαγιάς, ακολουθεί απεργιακή κινητοποίηση των λιμενεργατών και μυλεργατών στην Καλαμάτα και οκτώ διαδηλωτές δολοφονούνται από τον στρατό.

Στην εξέγερση της Θεσσαλονίκης τον Μάη του 1936, η αιματηρή καταστολή της Γενικής Απεργίας κατέληξε με την αστυνομία να πυροβολεί για να διαλύσει τους συγκεντρωμένους, με τελικό απολογισμό 12 νεκρούς απεργούς.

Την Πρωτομαγιά του 1944, τα γερμανικά στρατεύματα κατοχής εκτελούν στο σκοπευτήριο της Καισαριανής 200 κρατούμενους κομμουνιστές ως αντίποινα για τον θάνατο ενός γερμανού στρατηγού, τριών αξιωματικών και αρκετών στρατιωτών από ενέδρα ανταρτών στους Μολάους της Σπάρτης. Οι Μεταξικοί είχαν παραδώσει τα κλειδιά

της φυλακής των κρατουμένων κομμουνιστών, για να εκτελεστούν μόνο και μόνο επειδή ήταν κομμουνιστές.

Την Πρωτομαγιά του 1946 γίνεται μεγάλο συλλαλητήριο στο Παναθηναϊκό Στάδιο υπό την ηγεμονία του ΕΡΓΑΣ, διάδοχη οργάνωση του εργατικού ΕΑΜ.

Το 1976 έγιναν δυναμικές συγκεντρώσεις λόγω του μεταπολιτευτικού κλίματος και της άνθισης των εργοστασιακών σωματείων. Η Πρωτομαγιά αυτή σηματοδεύτηκε από το θάνατο του Αλέκου Παναγούλη. Την παραμονή τραυματίζεται θανάσιμα ο μαθητής Ισιδωρόπουλος Σιδέρης, κατά τη διάρκεια αφισκοκόλλησης.

Το 1986 γίνεται ογκώδης συγκέντρωση για την ανατροπή του «προγράμματος σταθερότητας», με το οποίο η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ (υπουργός οικονομικών ο Σημίτης) πέραγε στην αντεργατική επίθεση. Οι εκδηλώσεις της Πρωτομαγιάς επιβεβαιώνουν τη

ρήξη στο εσωτερικό του συνδικαλιστικού κινήματος και την αντιπαράθεση γύρω από την «νόμιμη» διοίκηση της ΓΣΕΕ.

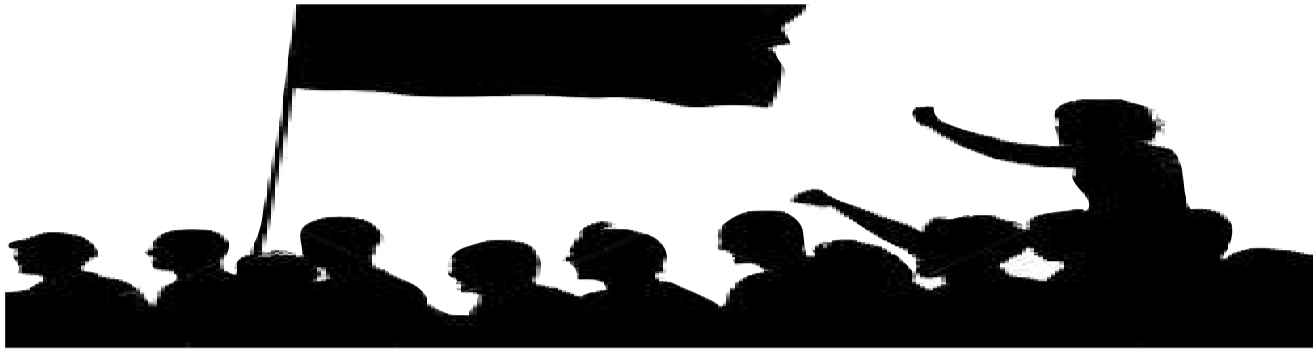
Η υποχώρηση του εργατικού κινήματος τις δύο επόμενες δεκαετίες αντανάκλαται στην υποτονικότητα των πρωτομαγιάτικων συγκεντρώσεων.

Η σημερινή οικονομική κρίση επαναφέρει το κοινωνικό ζήτημα για την προσπάθεια ανασυγκρότησης του εργατικού κινήματος και την ενίσχυση των ριζοσπαστικών χαρακτηριστικών του, για να δώσουν οι πρωτομαγιάτικες εκδηλώσεις το έναυσμα για μια ριζική κοινωνική αλλαγή.

Στις εκδηλώσεις της Πρωτομαγιάς διακρίνεις τη διαδρομή των ιδεών οργάνωσης, διεκδίκησης και συλλογικής δράσης. Η Πρωτομαγιά αποτυπώνει επίσης τις κοινωνικές διεργασίες κάθε εποχής τα ιδεολογικά και πολιτικά ρεύματα στο εσωτερικό του εργατικού κινήματος.

Προκήρυξη της Ο.Κ.Δ.Ε.

ΣΤΟΝ ΔΡΟΜΟ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑΣ Ενάντια στη βαρβαρότητα της καπιταλιστικής κρίσης ΑΓΩΝΑΣ ΠΑΝΤΟΥ – ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ



Οι 3 μήνες διακυβέρνησης του ΣΥΡΙΖΑ δείχνουν το πλήρες αδιέξοδο της στρατηγικής και πολιτικής του. Η οικονομία βρίσκεται σε κόμμα. Η βιομηχανία συνεχίζει σε πτωτική πορεία, η ανεργία ανεβαίνει ξανά, η ζούγκλα των εργασιακών σχέσεων παραμένει και σίγουρα αυξάνει ο αριθμός των ανασφάλιστων, ανέργων κ.λπ. Τα λουκέτα, ιδιαίτερα στις μικρές επιχειρήσεις, συνεχίζονται με αυξητικές τάσεις. Η πρόσφατη Πράξη Νομοθετικού Περιεχομένου, πέρα από αντιδημοκρατική μέθοδος, θα χειροτερεύσει την έλλειψη ρευστότητας, υπέρ της αποπληρωμής του χρέους στους δανειστές-τοκογλύφους.

Τα χρέη προς το δημόσιο, ασφαλιστικά ταμεία και οργανισμούς αυξάνουν. Δεν έχει υπάρξει καμία νομοθετική ρύθμιση για τους πλειστηριασμούς και τα «κόκκινα» δάνεια. Υγεία και εκπαίδευση συνεχίζουν να διαλύονται λόγω έλλειψης προσωπικού και υποχρηματοδότησης.

Οι υποχωρήσεις της κυβέρνησης και του ΣΥΡΙΖΑ είναι διαρκείς, τεράστιες και μάλιστα ταχύτατες. Με τη συμφωνία της 20^{ης} Φλεβάρη στο Πούρογκρουπ, το μνημονιακό καθεστώς παρατείνεται τουλάχιστον μέχρι τον Ιούνιο, αναγνωρίζεται το σύνολο του χρέους (το οποίο τώρα λένε ότι θα πληρώνουν «στο διηκεές»!), δίνεται παράταση στον έλεγχο/επιτήρηση από τη μετονομασμένη τρόικα («θεσμοί»). Μαζί με την σταδιακή αποδοχή στο πρόγραμμα και την πρακτική του ΣΥΡΙΖΑ των ιδιωτικοποιήσεων και την υπόσχεση να απέχει από «μονομερείς ενέργειες», έτσι ακυρώνεται σχεδόν στο σύνολο του ακόμα και το μετριοπαθές πρόγραμμα που είχε υποσχεθεί στον ελληνικό λαό.

Στη συνέχεια η κυβέρνηση αποδέχτηκε να καταθέσει «συγκεκριμένες και κοστολογημένες» μεταρρυθμίσεις, κάνοντας επιπλέον οδυνηρές υποχωρήσεις (π.χ. αξιολόγηση απ' τα τεχνικά κλιμάκια). Μέχρι τότε δεν δίνεται ούτε σεντ, όχι μόνο από το υπόλοιπο της δανειακής σύμβασης αλλά ούτε τα κέρδη από τα ελληνικά ομόλογα που διακρατά η ΕΚΤ.

Η κυβέρνηση συνεχίζει να δίνει τον ιδρώτα των εργαζόμενων και λαϊκών μαζών στους τραπεζίτες και ληστές δανειστές, για ένα χρέος που υποτίθεται θεωρεί «μη βιώσιμο». Μόνο στο ΔΝΤ καταβλήθηκαν στις 13 Μάρτη 366 εκ. ευρώ, στις 16 Μάρτη 566 εκ. ευρώ, στις 20 Μάρτη 336 εκ. ευρώ – και μέχρι το τέλος του χρόνου θα δοθούν συνολικά σε τοκοχρεολύσια περίπου 22,5 δις ευρώ (και επιπλέον για αναχρηματοδότηση εντόκων γραμματίων περίπου 14,5 δις ευρώ)! Ενώ ολόκληρο το κουτσοσυρμένο πρόγραμμα αντιμετώπισης της «ανθρωπιστικής κρίσης» (όπως με μια νεοφιλελεύθερη λογική φιλανθρωπίας έχει βαφτιστεί η φτώχεια και εξαθλίωση), που ψηφίστηκε στη Βουλή (να δούμε αν και πως θα ενεργοποιηθεί), κοστολογείται... 200 εκ. ευρώ, αντί 2 δις που είχε υποσχεθεί.

Ακόμα χειρότερα, οι διαρκείς υποχωρήσεις αποθρασύνουν τους μπερλιόζους, τους δανειστές και τις «αγορές».

Οι «θεσμοί» και οι ΗΠΑ άρχισαν να εγείρουν θέματα σε σχέση με κυβερνητικά νομοθετήματα, ενώ φρόντισαν να προειδοποιήσουν ότι τυχόν απελευθέρωση του Σ. Ξηρού θα θεωρηθεί «μη φιλική» ενέργεια!

Όλα αυτά μέσα σ' ένα διεθνές περιβάλλον που γίνεται όλο και πιο εκρηκτικό. Με την επιθετικότητα του ιμπεριαλισμού να δημιουργεί καυτά μέτωπα και τραγωδίες για τους λαούς (Ουκρανία, Μ. Ανατολή κ.α.). Με τη Μεσόγειο να μετατρέπεται σε υγρό τάφο, πάνω απ' τον οποίο χρεώνουν ως άλλοι κανίβαλοι οι ιμπεριαλιστές και οι αντιμπερλιόζοι-ρατσιστικοί μηχανισμοί τους (Frontex κ.α.), σχεδιάζοντας και νέες επεμβάσεις και πολέμους. Απέναντι σ' όλα αυτά, ο ΣΥΡΙΖΑ δεν έχει καμία στρατηγική, παρά να ακολουθεί τον «δυτικό κόσμο», έστω με κάποιες φραστικές διαφοροποιήσεις ή μάλλον αστερισμούς.

Όλα τα παραπάνω αποτελούν σοβαρή υπονόμευση της λαϊκής νίκης της 25^{ης} Γενάρη, όπου με τους αγώνες και την ψήφο ο ελληνικός λαός έδωσε γροθιά στη δοσίλογη κυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου και την οικονομικοπολιτική ελίτ της Ε.Ε. Δείχνει ότι το μνημονιακό καθεστώς όχι μόνο δεν έχει ξηλωθεί, αλλά ότι η τελική(;) συμφωνία του Ιουνίου απειλεί να μας πωροποιήσει στις μνημονιακές πολιτικές. Δίνει χώρο στους ντόπιους μνημονιακούς και τα ΜΜΕξαπάτησης να εξαπολύουν υστερικές εκστρατείες εκφοβισμού του ελληνικού λαού.

Ούτε μπορεί να γίνει καμία ρήξη, πόσο μάλλον νικηφόρα για τους εργαζόμενους και το λαό, όταν τα πιο αμφίβολα ή και άθλια πρόσωπα (νεοφιλελεύθεροι κάθε λογής, λαμόγια, ακόμα και πρώην(;) μνημονιακοί) έχουν κατακλύσει τον κυβερνητικό και κρατικό μηχανισμό του ΣΥΡΙΖΑ.

Η κρίση του χρεοκοπημένου ελληνικού καπιταλισμού δεν αντιμετωπίζεται με δήθεν «εθνική προσπάθεια», όσο παραμένουμε δέσμοι της καπιταλιστικής λογικής – και ιδιαίτερα σε Ε.Ε./Ευρωζώνη, ΝΑΤΟ κ.λπ. **Χρειάζεται αγώνας παντού**, για την υπεράσπιση της νίκης μας στις 25 Γενάρη, τη διεύρυνση και εδραίωσή της. Δεν υπάρχει για μας δρόμος επιστροφής στο άθλιο μνημονιακό καθεστώς, που πρέπει να ξηλώσουμε από παντού, μαζί με τους υπηρέτες και δοσίλογους τους! Να προχωρήσουμε μπροστά, χτίζοντας μια αξιόπιστη εναλλακτική λύση – μια **Κυβέρνηση των Εργαζομένων**, στηριγμένη στην αυτοοργάνωση, κινητοποίηση και αγώνα μας. Για να επιβάλλουμε στην πράξη ένα **Πρόγραμμα Σωτηρίας**: στάση πληρωμών στους δανειστές τοκογλύφους, εθνικοποιήσεις κάτω από εργατικό έλεγχο, έξοδο από Ευρώ/Ε.Ε.

Μόνο με τέτοιες ριζικές τομές μπορούμε να επανεκκινήσουμε την οικονομία για τις δικές μας ανάγκες, να δώσουμε λύσεις υπέρ των εργαζομένων, ανέργων, φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Και ν' ανοίξουμε τον δρόμο για τον Σοσιαλισμό, τη μόνη πραγματική εναλλακτική λύση στην κρίση και βαρβαρότητα του καπιταλισμού.

Η απολογία του Αυγούστου Σπáis

Ο Αυγούστος Σπáis ένας από τους κατηγορούμενους εργάτες, για τα γεγονότα του Σικάγου το 1886, στην απολογία του μεταξύ των άλλων είπε:

Κύριοι δικαστές,

Αν σκέπτεστε σοβαρά ότι με τις κρεμάλες μπορείτε να σταματήσετε το κίνημα, που εξωθεί εκατομμύρια γονατισμένων από την καταπίεση εργατών προς την εξέγερση, είστε, μα την αλήθεια, «πτωχοί τω πνεύματι». Σε παρόμοια περίπτωση θα μας κρεμάσετε με το δίκιο σας.

Επειτα, αυτό είναι το καλύτερο που έχετε να κάμετε. Κρεμάστε μας! Μα να περιμένετε το τέλος. Εάν δεν το βλέπετε, εγώ σας το αναγγέλλω. Γύρω σας, κάτω σας, δίπλα σας, πάνω σας, απ' όλες τις μεριές σας, θεριεύει μια φωτιά. Το έδαφος σαλεύει κάτω απ' τα πόδια σας. Βαδίζετε, κυριολεκτικά, επάνω σε μια υπόγεια φωτιά. Θέλετε να την αγνοείτε; Δε θα την αποφύγετε. Θέλετε ν' απαλλαγείτε, άπαξ διά παντός, απ' όλους τους «συνωμότες»; Απαλλαγείτε πρώτα από τα αφεντικά της βιομηχανίας, οι οποίοι δημιούργησαν την ανήθικη περιουσία τους από το κλεμμένο αντίτιμο της εργασίας που δεν πληρώθηκε. Είναι αυτό που εσείς αποκαλείτε «αύξηση του εθνικού πλούτου»! «Εθνικού»! Τι ειρωνεία! Τη χαρά μερικών προνομιούχων του έθνους να λέτε.

Κάνετε κάτι καλύτερο. Καταργήστε τα τρένα, τον τηλεγράφο, τα τηλέφωνα, τα βαπόρια, τον εαυτό σας! Καταργήστε πρώτα από όλα εσάς τους ίδιους! Γιατί; Γιατί εσείς, με τη συμπεριφορά σας, είστε οι πρώτοι πράκτορες της επανάστασης. Καταργήσατε την αργαγία και τη ληλασία, Κύριοί μου. Αλλά, αυτή είναι η δουλειά σας. Είναι η ανήθικη αποστολή μιας εκατοντάδας ανθρώπων, οι οποίοι προτιμούν ν' απολαμβάνουν το παν, χωρίς να κάμνουν τίποτε. Από αυτήν ακριβώς την τάξη πάμε να απαλλαγούμε.

Κοιτάξετε το οικονομικό πεδίο της μάχης. Οι εργάτες έχουν πετσοκοφτεί και εσείς, ω Χριστιανοί μου και καλοί μου και ευγενικοί αστοί, εσείς είστε οι κοινωνικοί γύπες, που τρώνε τη σάρκα των πτωμάτων.

Θέλετε να κάνουμε έναν περίπατο στα στενά δρομάκια της πολιτείας αυτής, εκεί όπου περνάνε τις μέρες τους οι αληθινοί δημιουργοί του πλούτου; Πάμε μαζί στα ανθρακωρυχεία του Χόκιγκ Βάλεϊ; Δε θα βρούμε ανθρώπους, θα βρούμε κινούμενα πτώματα που άρχισαν να αποσυντίθενται. Η γενική κρατικοποίηση των μέσων παραγωγής καθίσταται αναπόφευκτη αναγκαιότητα. Αρχίζει η εποχή του σοσιαλισμού και της παγκόσμιας συνεργασίας. Οι κατέχουσες τάξεις θα απαλλοτριωθούν. Εκείνοι που λένε «τούτο είναι δικό μου», θα τα δούνε όλα κοινά. Αυτό δε θα γίνει για σκοπούς σπεκουλάντικους, θα γίνει για το καλό όλων. Τούτο εδώ δεν είναι όραμα αιθέριο, καθώς νομίζετε. Είναι αναγκαιότητα. Είδαμε στην ιστορία πώς ό,τι ήταν ανάγκη να γίνει, έγινε. Αυτό είναι η λογική της ζωής...

Όποιος λέει ιδιωτική βιομηχανία, λέει αναρχομένη βιομηχανία. Μετρημένα άτομα χρησιμοποιούν προς όφελός τους τις εφευρέσεις. Ο κόσμος είναι για τους λίγους. Δεξιά και αριστερά πέφτουν οι όμοιοί τους, θύματα του πλούτου και της καλοζωίας τους. Λίγο τους ενδιαφέρει. Με τις μηχανές τους μετατρέπουν το ανθρώπινο αίμα σε σβώλους χρυσαφιού. Την ίδια την υγεία των ανήλικων. Με την πολλή εργασία, δολοφονούν τα γυναικόπαιδα. Με την ανεργία σκοτώνουν. Και αυτοί οι άνθρωποι σου λέγονται Χριστιανοί! Γνήσιοι Χριστιανοί!

Εμείς παραβήκαμε τους νόμους σας, για να δείξουμε στο λαό σε τι αποβλέπουν όλοι σας οι θεσμοί: στο να εγκαθιδρύνουν, στη χώρα αυτή, μια ολιγαρχία, όμοια της οποίας σε κτηνωδία δεν υπάρχει πουθενά στη Γη! Αν πιστεύετε ότι με το να μας κρεμάσετε θα εξουδετερώσετε το κίνημα των εργαζομένων, το κίνημα από το οποίο εκατομμύρια ανθρώπινα πλάσματα που σέρνονται στη φτώχεια και στη μιζέρια, περιμένουν τη λύτρωσή τους – αν αυτή είναι η γνώμη σας –, τότε κρεμάστε μας!

Εδώ θα ποδοπατήσετε μία μικρή σπίθα, εκεί όμως και πιο πέρα και απέναντι και γύρω μας παντού, θα ξεπεταχτούν οι φλόγες. Η φωτιά είναι υπόγεια και δε θα μπορέσετε να τη σβήσετε...».

Ο.Κ.Δ.Ε.

Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας



Ψηφίστηκε η κατάργηση των φυλακών τύπου Γ' Ένα βήμα για την αποκατάσταση των δημοκρατικών δικαιωμάτων



Στις 20/4 ψηφίστηκε και επί του συνόλου στη Βουλή το νομοσχέδιο «Μεταρρυθμίσεις ποινικών διατάξεων, κατάργηση των καταστημάτων κράτησης Γ' τύπου και άλλες διατάξεις» του υπουργείου Δικαιοσύνης. Το νομοσχέδιο είχε ψηφιστεί κατά πλειοψηφία επί της αρχής και επί των άρθρων από ΣΥΡΙΖΑ και ΑΝΕΛ, το είχαν καταψηφίσει η ΝΔ, το ΠΑΣΟΚ και το Ποτάμι, ενώ Χ.Α. και ΚΚΕ είχαν ψηφίσει «παρών».

Ο νέος νόμος καταργεί τις φυλακές τύπου Γ', καταργεί (με ελάχιστες εξαιρέσεις) την κράτηση ανηλίκων, ευνοεί την αποφυλάκιση γερόντων, ασθενών, βαριά ανάπηρων, καθορίζει ευνοϊκές προϋποθέσεις για την υπό όρους απόλυση κρατουμένων εφάπαξ, μεριμνεί για την απεξάρτηση, αποφυλακίζει τους υπό απέλαση μετανάστες που έχουν εκτίσει την ποινή τους.

Αποδεκτή έγινε εν μέρει η τροπολογία βουλευτών του ΣΥΡΙΖΑ για κατάργηση του «κουκουλονόμου». Συγκεκριμένα, καταργείται η επαύξηση των ποινών για 4 αδικήματα που τελούνται με καλυμμένα ή αλλοιωμένα τα χαρακτηριστικά του δράστη (διατάραξη κοινής ειρήνης, απρόκλητη σωματική βλάβη, βαριά σωματική βλάβη, διακεκριμένες περιπτώσεις φθοράς), διατηρώντας τις επιβαρυντικές διατάξεις για το αδίκημα της ληστείας.

Αντίθετα, δεν έγινε αποδεκτή η τροπολογία με την οποία βουλευτές του ΣΥΡΙΖΑ ζητούσαν να μην είναι υποχρεωτική η λήψη DNA από κατηγορούμενους, ωστόσο εφεξής θα πραγματοποιείται με διαδικασία που θα «σέβεται την ανθρώπινη αξιοπρέπεια».

Τέλος, για την απόλυση με κατ' οίκον περιορισμό, που αφορά σε ισοβίτες, όσοι δεν είναι έγκλειστοι για ανθρωποκτονία θα πρέπει να έχουν εκτίσει πρώτα τα 5 χρόνια της ποινής πριν κάνουν χρήση της διάταξης (και όχι 10 όπως προβλέπεται για τους υπόλοιπους).

Από κάθε άποψη ο νέος νόμος είναι **ένα βήμα στην κατεύθυνση αποκατάστασης των ανθρώπινων δικαιωμάτων και δημοκρατικών ελευθεριών, των δικαιωμάτων των κρατουμένων**. Οι φυλακές τύπου Γ', που θεσμοθετήθηκαν πέρυσι στο θερινό τμήμα της Βουλής απ' την ακροδεξιά συγκυβέρνηση ΝΔ-ΠΑΣΟΚ, μια ψηφίδα του μαύρου Κράτους Έκτακτης Ανάγκης που **επιβαλλόταν να ξηλωθεί**. Πρόκειται για τα ελληνικά Γκουαντάναμο, φυλακές μέσα στη φυλακή, με χαρακτηριστικά τις απάνθρωπες συνθήκες κράτησης και την καθολική στέρηση των δικαιωμάτων του κρατούμενου, με τελικό στόχο την πολιτική, πνευματική και βιολογική εξόντωσή του. Προορίζονταν κυρίως για τους αγωνιστές που διώκονται για την πολιτική τους δραστηριότητα με βάση τον αντιτρομοκρατικό νόμο ή τους απείθαρχους κρατουμένους που στασιάζουν κατά τη διάρκεια της κράτησής τους. Επομένως, η κατάργησή τους αποτελεί μια μεγάλη ανάσα, όπως και η κατάργησή του επαίσχυντου «κουκουλονόμου», που εφαρμόστηκε επανειλημμένα σε βάρος αγωνιστών και διαδηλωτών (φοιτητές, Κερατάς, Χαλκιδική κ.α.). Οι λοιπές νέες ρυθμίσεις δίνουν κίνητρα για επανένταξης και κοινωνικοποίησης των νέων, προκρίνουν τη θεραπεία και απεξάρτηση, γενικά κινούνται ενάντια στη μισάνθρωπη λογική της απομόνωσης και της σκληρής καταστολής.

Στο κενό η εκστρατεία τρομοϋστερίας

Ευρύτατη συναίνεση εκδηλώθηκε για το νομοσχέδιο από αρμόδιους φορείς, κοινωνικές οργανώσεις,

οργανώσεις δικαιωμάτων, αλλά και μεταξύ των εργαζομένων, νέων και φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Στον αντίποδα, οι μνημονιακές δυνάμεις (ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, ΠΟΤΑΜΙ) όχι μόνο καταψήφισαν, αλλά μαζί με το μιντιακό κατεστημένο εξαπέλυσαν μια λυσσασμένη επίθεση τρομολαγνείας. Κραυγές για «ανομία», λασπολογία περί «κυβέρνησης που άγεται και φέρεται από τους τρομοκράτες», ουρλιαχτά για υπουργό που λειτουργεί «καθ' υπόδειξιν των κουκουλοφόρων», υπερβολές για «κύματα καταλήψεων» με αφορμή την κατάληψη στο ΕΚΠΑ... και τα κανάλια να παίζουν «κονσέρβα» όλη τη Μεγάλη Εβδομάδα ασημαντα επεισόδια στο Πολυτεχνείο, που είχαν συμβεί προ 5ημέρου. Σε ρόλο εξαπτόρηγο και το θλιβερό ΚΚΕ, να προειδοποιεί για την ενδεχόμενη «αναγόρευση αυτών των κρατουμένων σε αγωνιστές»!

Ειδικά για τη δυνατότητα μετατροπής της φυλάκισης για ειδικές περιπτώσεις κρατουμένων σε κατ' οίκον περιορισμό, όλος αυτός ο ακροδεξιός συρφετός έπαιξε τα ρέστα του. Μίλησαν με θράσος για «φωτογραφικές» διατάξεις, αυτοί που επί δεκαετίες έκανα την λαμογιά επιστήμη, νομιμοποίησαν κλοπές δισεκατομμυρίων από τον κρατικό κορβανά, προστάτησαν κάθε είδους αρχαπατεώνα κολλητό τους. Έφτασαν να κατηγορούν την κυβέρνηση για «ξεπλήρωμα ρουσφετιών σε τρομοκράτες»! Οστόσο, δεν μας εκπλήσσει το μίσος και το δηλητήριο που χύνουν για έναν ουσιαστικά ζωντανό-νεκρό, όπως ο Σάββας Ξηρός (πάσχει από σχεδόν ολική τύφλωση και κώφωση, σκλήρυνση κατά πλάκας και νεφρική ανεπάρκεια, με ποσοστό αναπηρίας 98%) ή για αντίστοιχες περιπτώσεις βαριά αρρώστων, αναπήρων, φυλακισμένων παιδιών, τοξικοεξαρτημένων, υπερήλικων, που υποφέρουν μέσα σε άθλιες συνθήκες κράτησης. Οι δυνάμεις του σκοταδισμού και της αντίδρασης συνηθίζουν να εξαγνίζουν την σκληρότητά τους στους πλέον ανήμπορους και αδύναμους.

Όμως αυτή η γνωστή πια συνταγή τρομοϋστερίας και διάχυσης του φόβου, έχει εξαντλήσει τα όριά της, όπως φάνηκε και στις 25 Γενάρη. Η ακροδεξιά εκστρατεία απαξιώθηκε από τις μάζες και οι πρωταγωνιστές της απομονώθηκαν ακόμη περισσότερο από την κοινωνία.

Παρά τις αντιδράσεις των ιμπεριαλιστών

Ήδη από τις 2 Απριλίου, οι ΗΠΑ είχαν αναλάβει δράση για να αποσυρθεί το νομοσχέδιο. Ο πρεσβευτής των ΗΠΑ χαρακτήρισε «μη φιλική πράξη» τυχόν μετατροπή της φυλάκισης του Σ. Ξηρού σε κατ' οίκον περιορισμό. Την έντονη δυσaréσκεία του για το νέο νόμο εξέφρασε και το Στέιτ Ντιπάρτμεντ, απειλώντας εμμέσως ότι η αποφυλάκιση του Σ. Ξηρού θα επηρεάσει την στάση της Ουάσιγκτον έναντι της Αθήνας στα θέματα της οικονομίας. Ο ίδιος ο αμερικανός υπουργός Εξωτερικών είχε τηλεφωνική επικοινωνία στο ίδιο πνεύμα με τον Τσίπρα. Ακολούθως, το βρετανικό υπουργείο Εξωτερικών εξέφρασε κι αυτό την αντίθεσή του. Ταυτόχρονα, ενεργοποιήθηκε και η μιντιακή προπαγάνδα με πηχυαίους τίτλους για «δραματική επιδείνωση των ελληνοαμερικανικών σχέσεων» και άλλα σχετικά.

Προφανώς, η απροκάλυπτη αυτή επέμβαση δεν οφείλεται στον φόβο ότι ο Σ. Ξηρός μπορεί να αναλάβει εκ νέου δράση. **Θέλουν να εμποδίσουν την παραμικρή χαλάρωση του Κράτους Έκτακτης Ανάγκης** και να υποχρεώσουν την κυβέρνηση σε **πλήρη υποταγή** στη μνημονιακή ατζέντα. Άλλωστε αντίστοιχες νομοθεσίες (τρομονόμοι, φυλακές υψίστης ασφαλείας, ειδικά καθεστώτα κράτησης, αστυνομικοστρατιωτικά σώματα, κατάργηση ανθρωπίνων/δημοκρατικών δικαιωμάτων), ισχύουν στις ΗΠΑ και σ' όλα σχεδόν τα ευρωπαϊκά κράτη ή αποτελούν δεσμευτικές συμφωνίες στο πλαίσιο της Ε.Ε. Απ' αυτή την άποψη, η ψήφιση του νέου νόμου αποκτά ακόμη μεγαλύτερη σημασία, έστω σαν «άρωμα» ρήξης με τους εκβιασμούς και τις απειλές των ιμπεριαλιστών.

■ Σοφία Θεοδοροπούλου

Να σταματήσει η εξόντωση του Μουμιά Αμπού Τζαμάλ Άμεση απελευθέρωσή του!

Το 1981 η αστυνομία και οι εισαγγελείς της Φιλαδέλφεια στις ΗΠΑ ενοχοποιούν το πρώην μέλος των Μαύρων Πανθήρων και δημοσιογράφο Μουμιά Αμπού Τζαμάλ για τη δολοφονία αστυνομικού και ένα χρόνο αργότερα, το 1982 τον καταδικάζουν σε θάνατο, παρά την αθωότητά του.

Το αμερικάνικο κράτος φοβούμενο τις αντιδράσεις που μπορεί να δημιουργούνταν αν εφαρμόζαν τη θανατική ποινή αλλά και κάτω από την πίεση του παγκόσμιου κινήματος, που δημιουργήθηκε ζητώντας την απελευθέρωσή του, μετέτρεψε την ποινή του σε ισόβια κάθειρξη επιβάλλοντάς του όμως έναν αργό και βασανιστικό θάνατο.

Ο Μουμιά έζησε σχεδόν τρεις δεκαετίες στην πτέρυγα μελλοθάνατων σε πλήρη απομόνωση, τακτική που αναγνωρίζεται μέχρι και από τον ΟΗΕ ως βασανισμός. Παρά όμως την λυσσασμένη προσπάθεια του κράτους να τον φιώσει, παρά τις απάνθρωπες και εξευτελιστικές συνθήκες κράτησής του, ο Μουμιά δεν εγκατέλειψε την πολιτική δράση και τον κοινωνικό αγώνα, καταγγέλλοντας τις κοινωνικές και ταξικές ανισότητες της Αμερικής, την καταπίεση και τον ευτελισμό που δέχονται οι φτωχές μειονότητες της, όπως οι μαύροι, αλλά και συνολικά τη βαρβαρότητα των αμερικανικών κατασταλτικών μηχανισμών και του κράτους, με τελευταία τα γεγονότα στο Φέργκιουσον. Οι αρχές έχουν προσαρτήσει φυσικά να τον φιώσουν με πολλούς τρόπους.

Κλείνοντας τα 61 του χρόνια, επιχειρείται για άλλη μια φορά η εκτέλεσή του, μέσω της μηδενικής ιατρικής φροντίδας που λαμβάνει και των πολύ άσχημων συνθηκών κράτησής του. Καμπάνιες και δράσεις υποστήριξης και αλληλεγγύης στον Μουμιά έχουν εξαπλωθεί σε πολλά σημεία της Αμερικής, αλλά και στην Ευρώπη.

Από τις αρχές του έτους η υγεία του επιδεινώνονταν άσχημα. Τον Ιανουάριο επειδή αποκοιμήθηκε και δεν εμφανίστηκε σε μία καταμέτρηση κρατουμένων, τιμωρήθηκε με απαγόρευση κλήσεων και επισκέψεων και προαυλισμού, για δύο εβδομάδες. Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου το δέρμα του είχε γεμίσει με εκζεματά και αιμορραγούσε. Η θεραπεία που έλαβε από το προσωπικό των φυλακών, του προκάλεσε μία σοβαρή αντίδραση, που τον άφησε με τραχύ και σκασιμένο δέρμα. Στις 30 Μαρτίου και χωρίς να έχει ιστορικό διαβήτη και αφού το προσωπικό των φυλακών είχε αποτύχει(;) να τον διαγνώσει στις τρεις αιματολογικές εξετάσεις που είχαν προηγηθεί, υπέστη διαβητικό σοκ. Νοσηλεύτηκε μόλις για δύο ημέρες σε ιατρικό κέντρο χωρίς καν να ειδοποιηθεί η οικογένειά του. Οι αρχές απαγόρευσαν όλες τις επισκέψεις αλλά και τη γνωστοποίηση πληροφοριών για την κατάσταση του. Κατά τη διάρκεια της νοσηλείας του ήταν συνεχώς αλυσσοδεμένος στο κρεβάτι του και τις ελάχιστες φορές που τον επισκέφθηκαν η σύζυγος και ο αδερφός του, ο Μουμιά ήταν αλυσσοδεμένος σε καρέκλα! Μόλις δύο ημέρες μετά, τον μετέφεραν πίσω στη φυλακή με την κατάσταση της υγείας του να παραμένει εξαιρετικά επικίνδυνη. Στις επισκέψεις που του γίνονται στη φυλακή μετακινείται με αναπηρικό καροτσάκι, είναι σχεδόν αποστεωμένος καθώς έχει χάσει 34 κιλά, αλλά η θέληση και το πνεύμα του παραμένουν αλύγιστα, καθώς δεν σταματά να υπενθυμίζει τη δύναμη που έχουν και κρύβουν μέσα τους οι άνθρωποι. Όπως λέει και ο ίδιος «περνώ τις μέρες μου προετοιμαζόμενος για τη ζωή και όχι για το θάνατο».

Η περίπτωση του Μουμιά φέρνει στο προσκήνιο ακόμη μία φορά, την απάνθρωπη αντιμετώπιση που δέχονται οι κρατούμενοι στις αμερικάνικες φυλακές και ιδιαίτερα ο πολιτικοί κρατούμενοι. Οι ιατρικές ελλείψεις αλλά και η εγκληματική αμέλεια, που δείχνει το κράτος απέναντι τους είναι συνεχώς φαινόμενο. Πριν από δύο μήνες κατέληξε στη φυλακή ο πολιτικός κρατούμενος Φιλ Άφρικα, που ήταν έγκλειστος σε συνθήκες παρόμοιες με αυτές του Μουμιά.

Αυτά τα περιστατικά φέρνουν για άλλη μία φορά στο προσκήνιο το τερατώδες προσωπείο του αστικού κράτους και ειδικότερα μίας ιμπεριαλιστικής δύναμης όπως η Αμερική, όπου η παραβίαση και η κατάργηση των στοιχειωδέστερων ανθρωπίνων, δημοκρατικών και πολιτικών δικαιωμάτων είναι ο κανόνας. Παράλληλα γίνεται και ο ανάλογος «παραδειγματισμός» προς τους αγωνιστές και το κίνημα, δείχνοντάς την κατάληξη που μπορεί να έχουν, όσοι αντιδρούν και εξεγείρονται ενάντια σε αυτή την κατάσταση. Απέναντι σε αυτήν την κατάσταση, η αλύγιστη και παραδειγματική στάση, η δύναμη και η αξιοπρέπεια του Μουμιά Αμπού Τζαμάλ είναι φωτεινό παράδειγμα για την εργατική τάξη και τη νεολαία των ΗΠΑ αλλά και όλου του κόσμου.

Μπορείτε να γράψετε στον Μουμιά στη διεύθυνση:

Mumia Abu-Jamal, #AM 8335 SCI Mahanoy 301 Morea Road
Frackville, PA 17932

Ο Τσίπρας στη Μόσχα

«Πολυδιάστατη εξωτερική πολιτική».. στο κενό;

Η επίσκεψη Τσίπρα στη Μόσχα στις αρχές Απρίλη δίνει μια καλή εικόνα της διεθνούς πραγματικότητας μέσα στην οποία κινείται η κυβέρνηση και των ορίων της πολιτικής της.

Τα βασικά σημεία στις δηλώσεις Πούτιν-Τσίπρα (εκτός απ' την κοινή δήλωση για τα 70 χρόνια από το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου) ήταν: **α)** Επαναφορά των εμπορικών σχέσεων «στο προηγούμενο επίπεδο». **β)** Ενεργειακή συνεργασία. **γ)** Η Ελλάδα δεν ζήτησε οικονομική βοήθεια, αλλά θα μπορούσαν -σύμφωνα με τον Πούτιν- να δωθούν δάνεια «στο πλαίσιο μεγάλων έργων». **δ)** Ενίσχυση της περιφερειακής και τουριστικής συνεργασίας. **ε)** Οι ρωσικοί σιδηρόδρομοι διεξάγουν διαπραγματεύσεις για τον «εκσυγχρονισμό» του λιμένα Θεσσαλονίκης. Ο Πούτιν δήλωσε ότι η Ρωσία μπορεί να συμμετάσχει σε ιδιωτικοποιήσεις και διαγωνισμούς στην Ελλάδα. **ζ)** Επίλυση του κυπριακού βάσει των συμφωνιών του ΟΗΕ, χωρίς εξωτερικές επεμβάσεις. **η)** Ρωσία και Ελλάδα ενδιαφέρονται για την υλοποίηση των συμφωνιών του Μινσκ για την Ουκρανία.

Πα τις κυρώσεις της Ε.Ε. και το ρωσικό εμπάργκο στα αγροτικά προϊόντα της, ο Πούτιν δήλωσε: «Η Ελλάδα υποχρεώθηκε να ακολουθήσει τις κυρώσεις, το καταλαβαίνουμε. Από τα δικά μας μέτρα επλήγη η Ελλάδα, δεν ήθελαν αλλιώς». Συζητήθηκε η δημιουργία κοινών εταιριών στη ρωσική επικράτεια για την παράκαμψη του εμπάργκο.

Ο Τσίπρας συμπλήρωσε ότι: **α)** Οι προηγούμενες ελληνικές κυβερνήσεις δεν είχαν κάνει «ό,τι ήταν δυνατόν» για ν' αποφευχθεί η «παράλογη» πολιτική αντιρωσικών κυρώσεων, που είναι «δρόμος στο πουθενά» - ενώ αντίθετα χρειάζεται «διάλογος και διαπραγμάτευση», καθώς «η ασφάλεια στην Ευρώπη

δε νοείται χωρίς τη Ρωσία». **β)** Η Ελλάδα μπορεί ν' αποτελέσει «γέφυρα» ανάμεσα σε Δύση και Ρωσία. Μαζί και ολίγον τουρλού αναφορές, στο βαρύ φόρο αίματος Ελλάδας και Ρωσίας στον αντιναζιστικό αγώνα και τις κοινές... θρησκευτικές ρίζες.

Τσίπρας και κυβέρνηση τόνιζαν ότι δεν επισκέπτονταν τη Μόσχα ως «επαίτες» - ότι η Ελλάδα δεν είναι «αποικία χρέους», αλλά «κυρίαρχη χώρα», με «πολυδιάστατη εξωτερική πολιτική» - ότι σέβονται τις δεσμεύσεις «σε διεθνείς οργανισμούς» (ΝΑΤΟ, Ε.Ε. κ.λπ.), αλλά προασπίζονται «κυρίως τα συμφέροντα του ελληνικού λαού, αξιοποιώντας τη γεωπολιτική θέση της χώρας».

Σύμφωνα με την εφημερίδα Έθνος, αξιωματούχος του Στέιτ Ντιπάρτμεντ δήλωσε: «Έχουμε κάνει σαφές ότι αυτή δεν είναι η κατάλληλη στιγμή για επαφές, ως να μην συμβαίνει τίποτα, με τη Ρωσία. Έχουμε τονίσει τη σημασία της ενότητας με τους ευρωπαίους συμμάχους και εταίρους μας για να συνεχιστεί η πίεση στη Ρωσία...». Φαίνεται πως σχεδόν πανομοιότυπες δηλώσεις είχαν εξαπολυθεί ενάντια στις επισκέψεις του κύριου προέδρου Αναστασιάδη στη Μόσχα, του Πούτιν στην Ινδία και την Τουρκία, του ιταλού πρωθυπουργού Ρέντσι στη Μόσχα.

Είναι φανερό ότι οι αμερικάνοι και ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές θέλουν αδιασάλευτο το αντιρωσικό μέτωπό τους. Τα διεθνή ΜΜΕ δεν φείσθηκαν χαρακτηρισμών για την επίσκεψη Τσίπρα, ως ν' ανοίγει η... κερκόπορτα του «ελεύθερου δυτικού κόσμου» στον Πούτιν! Σίγουρα θα νοσταλούν τα πειθήνια σαμαροβνεζελικά όργανά τους! Για τους ίδιους λόγους, προσπάθησαν να υποβαθμίσουν κάθε αποτέλεσμα της επίσκεψης.

Σίγουρα πιστώνεται στην κυβέρνηση το ότι προχώρησε στην επίσκεψη παραμερίζο-

ντας τις πιέσεις ΗΠΑ-Ε.Ε. και τις υστερικές κραυγές των διεθνών ΜΜΕ, που επανάλβαν αυτολεξεί στη διαπασών η «Πέμπτη Φάλαγγα» των εγχώριων μιντιακών φερέφωνων, μην και 'ρθούμε σε... «διεθνή απομόνωση» και «ρήξη με τους εταίρους μας»! Οι διαφοροποιήσεις Τσίπρα από το αντιρωσικό μένος της Ε.Ε., καθώς και οι ιστορικές αντιφασιστικές αναφορές, έχουν επίσης τη σημασία τους, σε μια περίοδο που οι ιμπεριαλιστές παίρνουν τον δρόμο των πολέμων ενάντια στη Ρωσία. Σίγουρα ο ελληνικός λαός έχει πολύ περισσότερο κουράγιο από τους -μέχρι πρότινος δοσίλογους «εκπροσώπους» του- ώστε να νιώθει, και δίκαια, ένα αίσθημα αξιοπρέπειας απ' αυτές τις κινήσεις.

Ο επικεφαλής της Gazprom Α. Μίλερ επισκέφτηκε πρόσφατα την Αθήνα, για την προώθηση του νέου αγωγού φυσικού αερίου, καθώς η Μόσχα -εξαιτίας της σύγκρουσης με τους δυτικούς ιμπεριαλιστές στην Ουκρανία- αποφάσισε την αλλαγή όδευσης του φυσικού αερίου που πάει στην ευρωπαϊκή αγορά, την παράδοση του στα ελληνοτουρκικά σύνορα. Προσπαθεί έτσι να διασφαλίσει το ρόλο του βασικού ενεργειακού προμηθευτή της Ευρώπης, ώστε να μην πιέζεται σ' αυτό από την εξέλιξη του ουκρανικού μετώπου.

Μένει να φανεί πόσο αποφασιστική ήταν αυτή η συνάντηση. Ή αν και αυτή, όπως και όλες οι ανακοινώσεις Τσίπρα-Πούτιν **βρίσκονται υπό την αίρεση** των διαπραγματεύσεων και της συμφωνίας(;) της κυβέρνησης με την Ε.Ε. ή της συνολικής πορείας της σύγκρουσης της Ρωσίας με τους δυτικούς ιμπεριαλιστές.

Πάντως, πρέπει να τονιστεί ότι: **α)** Παράδοσιακά, ο ελληνικός καπιταλισμός έβλεπε τα συμφέροντά τους μέσα από την εξυπη-

ρέτηση των γενικών συμφερόντων των δυτικών ιμπεριαλιστών. Το δόγμα «ανήκωμεν στη Δύση» έχει δηλώσει ότι ενστερνίζεται και η ηγεσία Τσίπρα. **β)** Είναι έτσι εξαιρετικά απίθανο αυτός ο συνολικός προσανατολισμός ν' αμφισβητηθεί από ένα κόμμα σαν το ΣΥΡΙΖΑ, ειδικά στα πλαίσια των διαρκών υποχωρήσεών του και της προκαταβολικής άρνησής του να θέσει θέμα ρήξης με Ευρώ/Ε.Ε. **γ)** Τα παραπάνω γίνονται ακόμα πιο δύσκολα καθώς ο δυτικός/ευρωατλαντικός ιμπεριαλισμός σκληραίνει διαρκώς το «ψυχροπολεμικό» μέτωπο απέναντι στη Ρωσία - οπότε και οι απαιτήσεις ευθυγράμμισης θα γίνονται όλο και πιο ρητές. **δ)** Η Ρωσία δεν είναι «φιλή», αλλά μια μεγάλη ιμπεριαλιστική δύναμη - που θα καθορίσει τις κινήσεις όχι για να βοηθήσει τον ελληνικό λαό, αλλά για να διασφαλίσει τα δικά της συμφέροντα.

Φυσικά, είναι δικαίωμα κάθε κυβέρνησης -πολύ περισσότερο ενός λαού- να εκμεταλλεύεται κάθε ρωγμή, τους ενδοϊμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς κ.λπ. ώστε να ενισχύσει τη θέση της. Ωστόσο, ένα τέτοιο παιχνίδι είναι πολύ μεγάλο για τις πλάτες μιας κυβέρνησης/ηγεσίας όπως του ΣΥΡΙΖΑ. Γιατί: **1)** Είναι λάθος να συνδέεται η απαλλαγή από το καθεστώς «αποικίας χρέους» απλά με τη μετατροπή της χώρας σε διαμετακομιστικό κόμβο ιμπεριαλιστικών εμπορευμάτων. Αυτό ήταν και σχέδιο των αστικών δυνάμεων, αλλά δε λύνει το πρόβλημα της επανεκκίνησης της οικονομίας. Ειδικά αν συνοδεύεται με την αποδοχή ιδιωτικοποιήσεων. **2)** Η Ελλάδα μπορεί να μετατραπεί σε επίκεντρο κολοσσιαίων ανταγωνισμών, που μπορούν να φέρουν ακόμα και κινδύνους εθνικού ακρωτηριασμού, όπως άλλωστε είναι σίγουρο ότι θα γίνει αν συνεχιστεί η μνημονιακή κατρακύλα. Μόνο μια επαναστατική Κυβέρνηση των Εργαζομένων, με σταθερό αντικαπιταλιστικό, αντιιμπεριαλιστικό, διεθνιστικό προσανατολισμό θα μπορέσει να παίξει αυτό το «μεγάλο παιχνίδι» προς όφελος των λαϊκών μαζών, στην Ελλάδα και την περιοχή.

Πέντε χρόνια μνημόνιο

Συμπληρώθηκαν 5 χρόνια από τότε που η κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ έβαλε τη χώρα στην κόλαση των μνημονίων.

Οι αστικές-μνημονιακές δυνάμεις, οι ιμπεριαλιστές τοκογλύφοι και οι παπαγάλοι των ΜΜΕξαπάτησης προσπαθούν με τη μαύρη προπαγάνδα τους να επιβάλουν την (ουσιαστικά φασιστική) αντίληψη ότι «όλοι μαζί τα φάγαμε», «ζούσαμε πάνω από τις δυνατότητές μας», «φταίνε οι δημόσιοι υπάλληλοι» κ.λπ. Ο στόχος τους βέβαια είναι να συσκοτίσουν τα πραγματικά αίτια για τη χρεοκοπία της Ελλάδας και τα μνημόνια: την παγκόσμια κρίση του καπιταλισμού, τις πολιτικές της ΕΕ-Ευρωζώνης και τη νεοφιλελεύθερη σαπίλα της ελληνικής αστικής τάξης. Ο ελληνικός καπιταλισμός ήταν ένας από τους μεγάλους χαμένους του μακρού κύματος κάμψης του παγκόσμιου καπιταλισμού, που ξεκίνησε στις αρχές της δεκαετίας του '70. Η θέση του στον διεθνή καταμερισμό εργασίας και την αυστηρή ιεραρχία του συστήματος συνεχώς υποβαθμίζεται από τότε, με αποτέλεσμα να λειτουργεί όλο και πιο παρασιτικά και κρατικοδίαιτα και να συσσωρεύει χρέη, τα οποία φόρτωσε με διάφορους τρόπους στο δημόσιο και, κατ' επέκταση, στους εργαζόμενους και τους φτωχούς. Αποτέλεσμα της διαρκούς υποχώρησης των παραγωγικών τομέων της οικονομίας (γεωργία, βιομηχανία) και των νεοφιλελεύθερων πολιτικών της πλήρους ασυδοσίας για το κεφάλαιο ήταν και η τερατώδης διαφθορά και τα αναρίθμητα σκάνδαλα, με κερασάκι στην τούρτα το φαραωνικό κόστος της διαβόητης Ολυμπιάδας. Παράλληλα, οι έλληνες καπιταλιστές, πέρα από τις «νόμιμες» φοροαπαλλαγές (η φορολογία του κεφαλαίου έπεσε από το 45% στο 20%), ουσιαστικά «έχασαν» πώς είναι να πληρώνει

φόρους. Η πορεία προς το βάραθρο επιταχύνθηκε με την είσοδο στο ευρώ, καθώς η αναμικτή ελληνική οικονομία υιοθέτησε ένα «σκληρό» νόμισμα που καταβαράθρωσε τις εξαγωγές της και διευκόλυνε τις εισαγωγές, ενώ τη χαριστική βολή έδωσε η νέα όξυνση της παγκόσμιας κρίσης από το 2007-8.

Θα χρειάζονταν τόμοι για να αναλυθεί η καταστροφή που επέφεραν τα μνημόνια:

1) Η οικονομία μετατράπηκε σε κουφάρι: το χρέος σκαρφάλωσε στο 180% του ΑΕΠ, η ανεργία στο 27%, βιομηχανική, αγροτική παραγωγή και οικοδομή βούλιαξαν, χιλιάδες επιχειρήσεις έκλεισαν. **2)** Στον ιδιωτικό τομέα, ο κατώτατος μισθός μειώθηκε από 751 σε 586 ευρώ και ακόμα λιγότερο στους νέους, καταργήθηκε κάθε εργατική νομοθεσία και στοιχειώδης προστασία για τους εργαζόμενους και έγιναν καθεστώς οι ατομικές συμβάσεις, οι μαζικές απολύσεις, η ανασφάλιστη εργασία, η μερική και ελαστική απασχόληση, η τρομοκρατία στους χώρους δουλειάς. Σχεδόν ένα εκατομμύριο πληρώνονται με καθυστέρηση από τρεις μήνες έως ένα χρόνο. **3)** Στο Δημόσιο, οι μισθοί μειώθηκαν κατά μ.ο. 40%, έγιναν χιλιάδες απολύσεις και δεκάδες χιλιάδες βίαιες μετακινήσεις, επιβλήθηκε η τρομοκρατία της αξιολόγησης και των πειθαρχικών. **4)** Στην υγεία και την παιδεία, η χρηματοδότηση κατρακύλησε σε τριτοκοσμικά επίπεδα, έκλεισαν δεκάδες νοσοκομεία και σχολές και σχεδόν 2.000 σχολεία. Η πρωτοβάθμια ιατρική φροντίδα ουσιαστικά καταργήθηκε. Οι ελλείψεις σε προσωπικό είναι τραγικές. Βαριά πάσχοντες αδυνατούν να καλύψουν το κόστος των φαρμάκων. Το προσδόκιμο ζωής μειώθηκε κατά ένα χρόνο για κάθε χρόνο μνημονίου. Επιχειρήθηκε να πεταχτεί μαζικά η νεολαία έξω από το Πανεπιστήμιο αλλά και το Λύκειο. **5)** Οι συντάξεις μειώθηκαν πάνω από 30% (για τους νέους

ουσιαστικά μετατρέπονται σε φιλοδώρημα) και αυξήθηκαν όλα τα όρια ηλικίας. **6)** Πάνω απ' όλα, στήθηκε ένα τερατώδες Κράτος Έκτακτης Ανάγκης, με ωμή καταστολή των κινητοποιήσεων, βιομηχανία διώξεων κατά αγωνιστών, τρομονόμους, κουκουλονόμους και χαφιεδισμό. Τέλος, ανυπολόγιστες είναι οι μακροπρόθεσμες επιπτώσεις στο μορφωτικό επίπεδο, στο περιβάλλον και στη συντήρηση βασικών υποδομών της χώρας.

Η πενταετία αυτή ήταν όμως και μια περίοδος σκληρών ταξικών αγώνων. Στο διάστημα από την άνοιξη του 2010 έως αυτή του 2012, οι απεργίες, πορείες και συγκρούσεις ήταν τόσο πυκνές που μπορούν να χαρακτηριστούν ως «παρταταμένος κοινωνικός πόλεμος». Η περίοδος αυτή άνοιξε με τη μεγαλειώδη διαδήλωση πάνω από 300.000 ανθρώπων στις 5 Μάη 2010, ημέρα ψήφισης του πρώτου μνημονίου, και τις συγκρούσεις στο κέντρο της Αθήνας. Αρκετοί από τους αγώνες που ακολούθησαν μπορούν να χαρακτηριστούν υποδειγματικοί και οδήγησαν και σε σημαντικές νίκες (απεργία διαρκείας στις αστικές συγκοινωνίες, αγώνας οδηγών ταξί, Κερατέα, απεργία πείνας 300 μεταναστών, εστιατόριο Banquet στη Θεσσαλονίκη).

Αλλά βέβαια το κομβικό σημείο ήταν το λεγόμενο «Κίνημα των Αγανακτισμένων» τον Μάη-Ιούνη του 2011. Εκατοντάδες χιλιάδες εργαζομένων, νεολαίας και φτωχών λαϊκών μαζών εισέβαλαν δυναμικά στο πολιτικό προσκήνιο, παίρνοντας ταυτόχρονα ένα ανεκτίμητης αξίας μάθημα αυτοοργάνωσης, αλληλεγγύης, επεξεργασίας ενός ριζοσπαστικού προγράμματος αιτημάτων και σχεδίου δράσης και σκληρής σύγκρουσης με τους μηχανισμούς καταστολής, με αποκορύφωμα τα γεγονότα στις 29-30 Ιουνίου 2011. Το «Κίνημα των Πλατειών» αποτέλεσε τις ριζικές κοινωνικές αλλαγές και την αποδυναμωση

του αστικού μπλοκ εξουσίας, καθώς μεγάλα κομμάτια των μικροαστικών στρωμάτων και της «εργατικής αριστοκρατίας» που το στήριζαν συμμετείχαν μαζικά στις κινητοποιήσεις. Παράλληλα, έδωσε συντριπτικό πλήγμα στο ΠΑΣΟΚ, τον έναν από τους δύο βασικούς πολιτικούς πυλώνες της αστικής τάξης. Το Νοέμβρη του 2011, μετά την περιβόητη Σύνοδο στις Κάννες και την πρόταση του Γ. Παπανδρέου για δημοψήφισμα, οι ιμπεριαλιστές επιχείρησαν ένα πολιτικό πραξικόπημα, επιβάλλοντας την κυβέρνηση του δοτού τραπεζίτη Παπαδήμου, με τη συνεργασία της ΝΔ του Σαμαρά, που μέχρι τότε το έπαιξε «αντιμνημονιακό», και με υπουργοποίηση των φασιστών του ΛΑΟΣ. Παρότι το δεύτερο μνημόνιο ψηφίστηκε από τη δωσίλογη Βουλή, οι ογκώδεις κινητοποιήσεις και συγκρούσεις στις 12 Φλεβάρη 2012 ματαιώσαν τα σχέδια βοναπαρτισμού και άνοιξαν το δρόμο για τις εκλογές της 6ης Μάη και τον πολιτικό σεισμό που προκάλεσαν. Το μνημονιακό καθεστώς επιβίωσε στις νέες εκλογές του Ιουνίου, όμως η μαζική στροφή προς τα αριστερά, που αποτυπώθηκε με τη ραγδαία άνοδο του ΣΥΡΙΖΑ, δεν ήταν πια αναστρέψιμη. Στο διάστημα που ακολούθησε, υπήρξε σημαντική ύφεση των αγώνων, καθώς μεγάλα κομμάτια των μαζών εγκλωβίστηκαν σε μια λογική εκλογικής αναμονής και ανάθεσης στον ΣΥΡΙΖΑ. Ωστόσο, η πολιτική ριζοσπαστικοποίηση συνεχίστηκε, ενώ σημαντικοί αγώνες (εκπαιδευτικοί, μέτρο, καθαρίστριες κα.) επιτάχυναν τη φθορά της χουντικής συγκυβέρνησης και την τελική συντριβή της στις 25/01/2015.

Τα διδάγματα της μαύρης πενταετίας πρέπει να γίνουν εφόδιο για τους αγώνες μας, για να αποτρέψουμε κάθε υποχώρηση απέναντι στους τοκογλύφους, για να ξηλώσουμε τα μνημόνια από παντού.

■ Γιάννης Χαλάς

ΗΠΑ

Το πιο ρατσιστικό και κτηνώδες κράτος του κόσμου



Δεκάδες άνθρωποι ξεκίνησαν στις 13 Απριλίου από τη Νέα Υόρκη για να διασχίσουν διάφορες πόλεις των ΗΠΑ και να φτάσουν στην Ουάσιγκτον στις 21 Απριλίου. Την πρωτοβουλία πήρε η οργάνωση "Justice League NYC", που αντιμάχεται τον «συστηματικό ρατσισμό» της αστυνομίας ενάντια στους αφροαμερικάνους. Η πορεία ξεκίνησε από το Staten Island, όπου στις 17 Ιουλίου η αστυνομία σκότωσε τον ασθματικό αφροαμερικάνο Έρικ Γκάρντερ (η δολοφονία τυχαία έλαβε δημοσιότητα). Ένα μήνα μετά, η βίβλαση δολοφονία του 18χρονου Μάικλ Μπράουν στο Μιζούρι ξεχείλισε το ποτήρι, οδηγώντας σε αυθόρμητες διαδηλώσεις που αντιμετωπίστηκαν με πρωτοφανή καταστολή και στρατιωτικοποίηση, φέρνοντας στο προσκήνιο τον βαθύ ρατσιστικό χαρακτήρα του αμερικάνικου κράτους και τις πρωτοφανείς ανισότητες που έχουν δημιουργηθεί στη χώρα. Η απόφαση των ενόρκων για **μη παραπομπή σε δίκη** του λευκού αστυνομικού Ντάρβεν Ουίλσον προκάλεσε εκ νέου την οργή των αφροαμερικάνων και η απάντηση του κράτους ήταν να τεθεί σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης η πολιτεία του Μιζούρι για 30 ημέρες!

Οκτώ μήνες μετά τη δολοφονία Μπράουν, δεν υπάρχει καμιά αλλαγή στη μεταχείριση των έγχρωμων πολιτών απ' αστυνομία και η λίστα των δολοφονημένων αφροαμερικανών μακραίνει ραγδαία. Τελευταίο περιστατικό η δολοφονία του Ούολτερ Σκοτ από λευκό αστυνομικό στη Νότια Καρολίνα: το βίντεο που δημοσιεύτηκε αποκαλύπτει πως για την αστυνομία ένας αφροαμερικάνος είναι περίπου ένα άγριο ζώο που τυχαίνει να μιλάει αγγλικά.

Κατά μέσο όρο κάθε χρόνο γίνονται στις ΗΠΑ 400 κρατικές δολοφονίες, με στόχο τις φτωχές κοινότητες των αφροαμερικάνων και λατίνων. Το 2015 φαίνεται πως δεν θα διαφέρει. Μέχρι τις 12/4, η αστυνομία έχει δολοφονήσει 111 ανθρώπους. Οι αριθμοί των δολοφονιών από αστυνομικούς μιλάνε μόνοι τους: **2014: 593, 2013: 320, 2012: 596, 2011: 607, 2010: 350, 2009: 497.** Σύμφωνα με το κίνημα "Malcolm X Grassroots Movement" και με ακριβείς υπολογισμούς, κάθε 28 ώρες σκοτώνεται ένας αφροαμερικάνος.

Όσοι δεν δολοφονούνται, σαπίζουν στις φυλακές. Σύμφωνα με το Διεθνές Κέντρο Μελετών για τις Φυλακές στο Λονδίνο, οι φυλακισμένοι στις ΗΠΑ είναι 2,3 εκ., ο μεγαλύτερος αριθμός και το 23% των κρατουμένων διεθνώς (ο πληθυσμός των ΗΠΑ είναι μόλις το 5% του παγκόσμιου), εκτός αυτών στις μυστικές φυλακές των ΗΠΑ. Οι αφροαμερικάνοι (12,6% του πληθυσμού των ΗΠΑ) είναι το **36% των φυλακισμένων**, το 59% των καταδικασμένων και το 74% όσων καταδικάζονται ισόβια. Όχι τυχαία, το 2013 ακυρώθηκαν τέτοιες έρευνες λόγω της επίδρασης τους στην κοινή γνώμη.

Κάτι που αποκρύπτεται συστηματικά είναι οι πολιτικές διώξεις. Σήμερα σαπίζουν στις φυλακές των ΗΠΑ πάνω από 100 πολιτικοί κρατούμενοι, αγωνιστές των κοινωνικών και πολιτικών δικαιωμάτων των αφροαμερικάνων, της ανεξαρτησίας του Πουέρτο Ρίκο, των δικαιωμάτων των γυναικών,

ενάντια στον φασισμό και ρατσισμό κ.λπ. Όπως καταγγέλλουν κινήματα και οργανώσεις, στη μεγάλη πλειοψηφία των περιπτώσεων υπάρχουν «φωτεμένα» αποδεικτικά στοιχεία, παράτυπες διαδικασίες και τρομερά δυσανάλογες ποινές.

Οι αμερικάνικες φυλακές είναι κάτεργα σύγχρονης δουλείας. Σημαντικό μέρος του αμερικάνικου ΑΕΠ προέρχεται από την «οικονομία των φυλακών», όλο και περισσότερες εταιρείες μεταφέρουν εκεί την παραγωγή τους (IBM, Boeing, Motorola, Microsoft κ.α.), ακόμα και το Πεντάγωνο! Σύμφωνα με το περιοδικό "The Worker World", το Πεντάγωνο παράγει στις φυλακές εξαρτήματα υψηλής τεχνολογίας για πυραύλους, αεροπλάνα, οχήματα και άλλες στρατιωτικές εφαρμογές. Ο κρατούμενος εργάτης/σκλάβος παίρνει 17 σεντς την ώρα και το πολύ 20 δολάρια τον μήνα, χωρίς κανένα εργατικό δικαίωμα και κοινωνική ασφάλιση.

Οι ΗΠΑ είναι ένα βαθιά ρατσιστικό κράτος. Το 1/3 των αφροαμερικάνων έχουν υποστεί κάποιου είδους διάκριση, ενώ τα εγκλήματα ρατσιστικού μίσους αντιμετωπίζονται με πλήρη κρατική ανεκτικότητα. Σύμφωνα με το "Southern Poverty Law Center", δραστηριοποιούνται 1.001 «οργανώσεις μίσους» (νεοναζί, μέλη της Κου Κλουξ Κλαν, λευκοί εθνικιστές, «υπερασπιστές» των συνόρων κ.λπ.).

Από τους 20,8 εκ. μετανάστες που ζουν στις ΗΠΑ, τα 11,2 εκ. δεν έχουν χαρτιά, ενώ 400.000 βρίσκονται σε κέντρα κράτησης υπό απάνθρωπες συνθήκες. Κοντά στα 100.000 παιδιά μεταναστών και αφροαμερικάνων εξαναγκάζονται με τη βία από το κράτος να δουλέψουν: ο «Νόμος Δικαιων Κανόνων Εργασίας» **επιτρέπει την παιδική εργασία** στη γεωργία από την ηλικία των 12, παρότι η γεωργική εργασία έχει θεωρηθεί μια από τις τρεις πιο επικίνδυνες στη χώρα. Ενώ **κάθε χρόνο συλλαμβάνονται πάνω από 2 εκ. παιδιά.**

Σύμφωνα με το Brookings Institution of Washington, 66 εκ. άνθρωποι ζουν κάτω από το όριο της φτώχειας. Το 51% των μαθητών δημόσιων σχολείων ζουν στη φτώχεια. Η υγεία είναι πλήρως εμπορευματοποιημένη. Πάνω από 50 εκ. άνθρωποι δεν έχουν καμία ιατρική κάλυψη. Δεκαέξι πολιτείες έχουν αρνηθεί τη διεύρυνση της δημόσιας υγείας, στερώντας τη από φτωχούς, αφροαμερικάνους και λατίνους.

Οι ΗΠΑ βρίσκονται ουσιαστικά εκτός διεθνούς δικαίου. Είναι μια από τις λίγες χώρες που διατηρούν τη θανατική ποινή: το 2014 εκτελέστηκαν 35 άνθρωποι, ενώ φέτος έχουν εκτελεστεί 13 (οι περισσότερες εκτελέσεις ήταν το 1999: 98). Το Σύνταγμα παραμένει εκείνο του 1787, με 27 αναθεωρήσεις μέχρι το 1992, με πολλές να μην έχουν επικυρωθεί, όπως η απαγόρευση της εργασίας ανηλίκων και των διακρίσεων μεταξύ αντρών και γυναικών. Οι ΗΠΑ αρνούνται να υπογράψουν πολλές **διεθνείς συμβάσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων**, με πιο σημαντικές τις εξής:

- **Σύμβαση του ΟΗΕ** για τα δικαιώματα του παιδιού, τα άτομα με αναπηρίες, την εξάλειψη των διακρίσεων ενάντια στις γυναίκες, τα οικονομικά, κοινωνικά, και πολιτιστικά δικαιώματα.

- **Διεθνή Σύμβαση** προστασία δικαιωμάτων όλων των μεταναστών εργατών, ενάντια στην βίαιη εξαφάνιση, στη στρατολόγηση, χρήση, χρηματοδότηση και εκπαίδευση μισθοφόρων, την καταστολή και τιμωρία του εγκλήματος του απαρτχάιντ

Και φυσικά δεν αναγνωρίζουν καμιά αρμοδιότητα στο Διεθνές Ποινικό Δικαστήριο όσον αφορά τον εαυτό τους - ώστε οι δυνάμεις καταστολής τους εντός κι εκτός ΗΠΑ να εφαρμόζουν συστηματικά και επανειλημμένα βασανιστήρια, σφαγές, εξωδικαστικές εκτελέσεις και άλλα εγκλήματα πολέμου και εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας.

P.B



στον κόσμο...

ΒΟΣΝΙΑ-ΕΡΖΕΓΟΒΙΝΗ

Γράμμα-έκκληση προς το διεθνές εργατικό κίνημα

Τουζλα, 16 Απριλίου 2015,

«Εμείς, οι εργάτες του εργοστασίου καθαριστικών "DITA" που βρίσκεται στην Τουζλα, αγωνιζόμαστε ενάντια σε ένα κύμα διεφθαρμένων ιδιωτικοποιήσεων, εκμετάλλευσης και καταστροφής κεφαλαίων, που διαλύει την βιομηχανία της Βοσνίας-Ερζεγοβίνης. Πάνω από δύο χρόνια τώρα, περιφρουρούμε αδιαλείπτως το εργοστάσιο για να αποτρέψουμε την μετακίνηση μηχανών, εξοπλισμού και κεφαλαίων.

Η διαδικασία ιδιωτικοποίησης πραγματοποιήθηκε από μία συνεργασία διεφθαρμένων πολιτικών, δικαστικών και τραπεζών, που αφού ξεπούλησε το εργοστάσιο, απέτυχε να επιδείξει την δέουσα επιμέλεια και προμήθευε τους νέους ιδιοκτήτες με τοξικά δάνεια, με χρήματα που ποτέ δεν επενδύθηκαν στο εργοστάσιο. Η χώρα μας υποφέρει από την έλλειψη κράτους δικαίου. Εγκληματικές ελίτ έχουν περάσει τέτοιες τροπολογίες στον ποινικό κώδικα, ώστε κανένα δικαστήριο δεν δικάζει οικονομικά και εμπορικά εγκλήματα. Αυτή η νομιμοποιημένη κλοπή, μάς στερεί βασικά ανθρώπινα δικαιώματα. Μας οφείλονται πάνω από 40 μηνών δεδουλευμένα, έχουμε οδηγηθεί στην πείνα και την ανέχεια, αναγκάζομαστε να βλέπουμε τις οικογένειές μας να πεθαίνουν από την έλλειψη ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης. Τώρα έχει ξεκινήσει διαδικασία πτώχευσης. Είμαστε αποφασισμένοι να κρατήσουμε την κατάληψη του εργοστασίου και αρνούμαστε να αναγνωρίσουμε την εξουσία του επιμελητή, που διαχειρίζεται την πτώχευση, εκτός και αν ληφθούν υπόψη και προστατευθούν τα συμφέροντα των εργατών ή βρεθούν κεφάλαια για την επανέναρξη της λειτουργίας του εργοστασίου.

Βρισκόμαστε αυτή τη στιγμή σε κρίσιμο σημείο. Χωρίς διεθνή υποστήριξη ίσως είναι ζήτημα ημερών να εξαναγκαστούμε να υπερασπιστούμε τον αγώνα μας με οδοφράγματα, προκειμένου να προστατευθούμε από τις ειδικές δυνάμεις της αστυνομίας.»

Οι εργάτες του εργοστασίου DITA

Emina Busuladzic, Πρόεδρος της Απεργιακής Επιτροπής

Dzevad Mehmedovic, Εκπρόσωπος του σωματίου Μη-

Μεταλλεργατών

Επικοινωνία: busuladzic.emina@gmail.com

ΗΠΑ

Η 15η Απρίλη είναι μια ημερομηνία που εύκολα θυμάται κάθε αμερικάνος, αφού τότε γίνεται η κατάθεση των φορολογικών δηλώσεων. Για αυτό επιλέχθηκε σαν ημέρα πανεθνικής δράσης από τους διοργανωτές του κινήματος «15\$ ΤΩΡΑ!», αφού σύμφωνα με έρευνα του Διεθνούς Συνδικάτου Υπαλλήλων Παροχής Υπηρεσιών (S.E.I.U.), βασικού διοργανωτή του κινήματος, δαπανούνται ετησίως 153 δις δολάρια σε προνοιακά επιδόματα, για να συμπληρωθούν οι μισθοί πείνας.

Η προετοιμασία της κινητοποίησης διήρκεσε μήνες. Σε αρκετές περιοχές αλληλέγγυοι εθελοντές (φοιτητές ή εργαζόμενοι από άλλους κλάδους) πραγματοποιούσαν 2 και 3 φορές την ημέρα παρεμβάσεις έξω από χώρους εργασίας, προκειμένου να ενημερώσουν τους εργαζόμενους. Την 15η Απρίλη πραγματοποιήθηκαν οι μεγαλύτερες πορείες, που έχει κάνει ποτέ το κίνημα, με πορείες σε περισσότερες από 200 πόλεις και πάνω από 60.000 διαδηλωτές, σύμφωνα με την αγγλική εφημερίδα Guardian. Σύμφωνα με την εφημερίδα Morning Star, τη μεγαλύτερη πίεση δέχθηκαν τα καταστήματα McDonalds, έξω από τα οποία γινόταν στάση της διαδήλωσης σε κάθε πόλη. Αυτό φυσικά αντανάκλα τη σφοδρότητα του αγώνα των εργαζομένων στις μεγάλες αλυσίδες φαστ φουντ, οι οποίες, με επικεφαλής την McDonalds, προσπαθούν να αποφύγουν τις αυξήσεις (πληρώνοντας με σκανδαλώδη ποσά δικηγόρους), με το νομικό επιχείρημα ότι πολλά καταστήματά τους λειτουργούν σε καθεστώς franchise.

Το κίνημα, από τον Νοέμβριο του 2012, έχει επεκταθεί στους περισσότερους κακοπληρωμένους κλάδους της αμερικανικής εργατικής τάξης (εργαζόμενοι σε πολυκαταστήματα, εταιρείες courier και logistics, δημοτικοί υπάλληλοι, βρεφονηπιοκόμοι, ταμίες στο μετρό, κ.α.) και μετρά ήδη νίκες, με πιο γνωστή αυτή στο Σιάτλ, όπου περίπου 100.000 κακοπληρωμένοι εργαζόμενοι άρχισαν από την 1/4 να παίρνουν αυξήσεις, που θα φτάσουν τα 15 δολάρια ωρομίσθιο, σε βάθος μερικών χρόνων. Η πρωτοπορία του κινήματος, οι εργαζόμενοι στις πολυεθνικές του επισιτισμού, παρά τον λυσσασμένο πόλεμο, συνεχίζουν ανυποχώρητα τον αγώνα τους με το σύνθημα: «Αγώνας για Σωματείο και 15\$ Τώρα!».

ΟΥΚΡΑΝΙΑ



Ενώ υποθετικά ισχύει η εκχειρία/ συμφωνία του Μίνσκ 2, παραβιάζεται τακτικά, κυρίως από την ουκρανική εθνοφρουρά και τα φασιστικά σώματα εθελοντών. Αυτό είναι ένα δείγμα της επιθετικής πολιτικής που υιοθετεί το φασιστικό καθεστώς του Κιέβου με την καθοδήγηση των ΗΠΑ και ένας τρόπος να συγκαλύψει την αποτυχία του σε όλα τα επίπεδα: στρατιωτικό, οικονομικό, πολιτικό.

Η Ουκρανία έχει πλήρως χρεοκοπήσει. Μέσα σε 14 μήνες έχασε πάνω από το 8% του ΑΕΠ της, η βιομηχανική παραγωγή μειώθηκε κατά 26% και το νόμισμά της υποτιμήθηκε κατά 30%. Όλοι οι Διεθνείς Οίκοι Αξιολόγησης αναφέρουν ότι είναι αδύνατο να μην οδηγηθεί σε πιστωτικό γεγονός άμεσα. Προκειμένου να επιβιώσει, το καθεστώς πήρε νέα δάνεια 17 δις από το ΔΝΤ, ενώ ζητάει για επιπλέον 40 δις, με αντάλλαγμα την πλήρη παράδοση της ουκρανικής οικονομίας στα χέρια των Δυτικών. Η επιβολή ραγδαίων μνημονιακών μέτρων θα εξοντώσει κυριολεκτικά την ήδη βαρέως δοκιμαζόμενη εργατική τάξη και τα φτωχά λαϊκά στρώματα της Ουκρανίας.

Η ήττα του τακτικού ουκρανικού στρατού και του συνονθυλεύματος εθνικιστών-φασιστών εθελοντών ανέδειξε την ανωτερότητα της οργάνωσης των πολεμιστών των Λαϊκών Δημοκρατιών των Ντονέσκ-Λουγκάνσκ. Πέραν της ρώσικης βοήθειας, αυτή κυρίως βασίζεται στην ηθική-υλική-ενεργή στήριξη των πληθυσμών αυτών των περιοχών στις πολιτοφυλακές τους, παρά την τρομοκρατία των βομβαρδισμών, του εμπύργκου σε ενέργεια και είδη πρώτης ανάγκης, της μη πληρωμής μισθών-συντάξεων κ.λπ.

Εξάλλου, και στον πληθυσμό της δυτικής Ουκρανίας κανένας ενθουσιασμός δεν υπάρχει για στήριξη των φασιστών. Μόλις 10% ανταποκρίθηκε στο κάλεσμα επιστράτευσης, ενώ χωριά ολόκληρα μεταναστεύουν για να αποφύγουν να πολεμήσουν. Έτσι, στην υπηρεσία της «κυβέρνησης» φασιστών του Κιέβου μένουν τα φασιστικά τάγματα και οι Αμερικάνοι...

Ήδη 300 Αμερικάνοι εκπαιδεύουν ουκρανικές δυνάμεις, ενώ γίνονται κοινές ασκήσεις αμερικάνικου-ουκρανικού στρατού. Στόχος των ΗΠΑ είναι να εκπαιδεύσουν ουκρανικές μονάδες ως τον Νοέμβριο και να τις εξοπλίσουν με εξελιγμένα όπλα.

Έτσι, οι πραξικοπηματίες του Κιέβου (ένα μίγμα πρώην υπουργών του ανατραπέντος φιλορώσου Γιανουκόβιτς, όπως και ο ίδιος ο πρόεδρος Ποροσένκο, ολιγαρχών μαφιόζων και φασιστών του Δεξιού Τομέα, που είναι απευθείας απόγονοι των συνεργατών των Ναζί), ακολουθώντας την επιθετική γραμμή των αμερικάνων ιμπεριαλιστών, ετοιμάζονται να αντεπιτεθούν στρατιωτικά, ενώ στο πολιτικό σκηνικό επιβάλλουν σταδιακά στρατιωτικό νόμο.

Το κοινοβούλιο ψήφισε τον χαρακτηρισμό των ρωσόφωνων ανταρτών ως τρομοκρατών και καταδιώκει όποιον υπερασπίζεται ή επικοινωνεί με την Αν. Ουκρανία. Τουλάχιστον 400 διώξεις πολιτικών προσώπων (κατά βάση της Αριστεράς) εξελίσσονται με την κατηγορία της συνεργασίας με τρομοκράτες. Ψήφισαν νομοσχέδιο όπου απαγορεύουν την κομμουνιστική ιδεολογία, τη λειτουργία κομμουνιστικών κομμάτων, τη χρη-

σιμοποίηση συμβόλων που παραπέμπουν στη Σοβιετική Ένωση, την οποιαδήποτε αναφορά σε βιβλία/ομιλίες και διατάζουν τη μετονομασία όλων των δρόμων, εγγράφων κ.λπ. που συνδέονται με τη Σοβιετική Ένωση και την καταστροφή όλων των αγαλμάτων/μνημείων της σοβιετικής εποχής.

Γίνονται διαρκείς πολιτικές διώξεις, δολοφονίες (πρώην βουλευτής του Γιανουκόβιτς και δημοσιογράφος εφημερίδας με φιλορώσο ιδιοκτήτη) και τρομοκρατία του πληθυσμού με συνταγές Γκεστάπο. Ο γραμματέας του μετριοπαθέστατου Κ.Κ. Ουκρανίας ανακρίθηκε επί 11 ώρες. Ο επικεφαλής του Δεξιού Τομέα διορίστηκε πρωτοσύνβουλος του υπουργού Άμυνας.

Μια κακόγουστη αντιγραφή των φασιστικών καθεστώτων επιβάλλεται στην Ουκρανία από τις ΗΠΑ και τους ναζι συνεργάτες τους, για να την κάνουν προτεκτοράτο τους και αιχμή του δόρατος για την περικύκλωση και επίθεσή τους στη Ρωσία. Είναι τόσο σαφής η επιλογή επίθεσης των Αμερικανών που δεν συμμετείχαν καν στη σύσκεψη του Μίνσκ, όπου την απόφαση εκχειρία πήραν Μέρκελ-Ολάντ-Πούτιν.

Οι Γαλλο-Γερμανοί και η ΕΕ έχουν πολύ περισσότερα να χάσουν από τη σύγκρουση με τη Ρωσία από ό,τι οι ΗΠΑ (ετήσιες συναλλαγές ΕΕ-Ρωσίας 350 δις) και έκαναν στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων. Ωστόσο, επέκτειναν την εφαρμογή των μέτρων-εμπύργκου ως το τέλος του 2015, χωρίς όμως να θεσπίσουν νέα σκληρότερα όπως ζητούσαν οι ΗΠΑ. Πολύ σημαντική ήταν η απόφαση της Κομισιόν να απαγορεύσει οποιαδήποτε συμφωνία χώρας-μέλους της

ΕΕ με τρίτη χώρα (βλ. Ρωσία) για προμήθεια υδρογονανθράκων-ενέργειας χωρίς έγκριση της Κομισιόν, δηλαδή των Γερμανών. Έτσι, η ΕΕ απαγορεύει και στην Ελλάδα να πραγματοποιήσει συμφωνίες με τους Ρώσους και σφίγγει τη θηλιά ακόμα περισσότερο, σε μια προσπάθεια να απεξαρτηθεί γρήγορα από το ρώσικο φυσικό αέριο. Με αργά έστω βήματα, φαίνεται να προχωρεί στο αμερικάνικο σχέδιο στραγγαλισμού της Ρωσίας, γεγονός καθόλου άσχετο με τις μυστικές συνομιλίες για τη λεγόμενη Ευρω-Ατλαντική Ένωση, που αντικειμενικά στρέφεται ενάντια στις BRICS (Ρωσία, Κίνα, Βραζιλία κ.λπ.).

Η ελληνική κυβέρνηση παίζει σε δύο ταμπλό: συνομιλίες του Τσίπρα στη Μόσχα με «φιλικά» σχέδια συνεργασίας - επίσκεψη Κοτζιά στην Ουκρανία και συνομιλίες με τους φασίστες. Όλα όμως είναι προσαρμοσμένα στη συμμόρφωση με την ΕΕ, οπότε και καταδικασμένα σε αντιλαϊκό σύρσιμο πίσω από τους ιμπεριαλιστές.

Σοσιαλιστικό Μέτωπο στο Λουγκάνσκ

Στις 9 Απρίλη, μέλη πολλών αριστερών οργανώσεων συγκεντρώθηκαν για να συζητήσουν για τη συνέχιση του αγώνα και την κοινωνική του προοπτική. Κατέληξαν στον σχηματισμό ενός μετώπου, που στην επίσημη δήλωσή του αναφέρει: «... το ξέσπασμα του πολέμου πριν από έναν χρόνο ώθησε τους κατοίκους του Λουγκάνσκ στο χείλος της επιβίωσης... Λόγω της στρατιωτικής επιθετικότητας και του οικονομικού αποκλεισμού από την Ουκρανία, η οικονομία έχει καταστραφεί... είναι σαφές ότι η ανθρωπιστική βοήθεια δεν μπορεί να λύσει ούτε το

ένα εκατοστό από τα προβλήματα... πρέπει να επικεντρωθούμε στο πώς θα ξαναχτίσουμε την κατεστραμμένη από τον πόλεμο οικονομία... κάτω από τη σημαία της κοινωνικής δικαιοσύνης, της ισότητας και της αδελφότητας. Μόνο ο σοσιαλιστικός δρόμος ανάπτυξης θα είναι σε θέση να αντιμετωπίσει με επιτυχία τις συνέπειες αυτής της στρατιωτικής-ανθρωπιστικής καταστροφής... οι αρχές δεν θα πρέπει να επιτρέψουν την πολιτική διορισμού προστατευόμενων των ολιγαρχών που λήστεψαν την περιοχή...».

Μερικοί από τους στόχους πάλης του Μετώπου:

- εφαρμογή οικονομικών και κοινωνικών πολιτικών προς όφελος των εργαζομένων, οικοδόμηση ενός σοσιαλιστικού κράτους
- επιστροφή σε κρατική ιδιοκτησία των μεγάλων επιχειρήσεων-βιομηχανιών
- σεβασμός και εγγύηση των πολιτικών δικαιωμάτων και ελευθεριών, εξασφάλιση πλήρους απασχόλησης, δίκαιων αμοιβών και κοινωνικής ασφάλισης - κατώτατοι μισθοί και συντάξεις όχι χαμηλότερα από το πραγματικό επίπεδο διαβίωσης - έλεγχος και ρύθμιση των τιμών των βασικών αγαθών και των τιμολογίων για τις υπηρεσίες κοινής ωφέλειας.

Αυτό το Μέτωπο στις 8/5 (επέτειος αντιφασιστικής νίκης) διοργανώνει στο Λουγκάνσκ Διεθνές Φόρουμ Αντιφασισμού, Διεθνισμού και Αλληλεγγύης, με 200 οργανώσεις και κόμματα. Γιατί, όπως λένε, «όπως ακριβώς και το 1917, το Λουγκάνσκ θα πρέπει να γίνει ο προάγγελος της επερχόμενης παγκόσμιας αριστερής στροφής».

■ Άγγελος Φουρντοζής

Η «Ενιαία Γραμματεία» για την Ουκρανία: Μια χυδαία απόφαση

Στην απόφαση της Ενιαίας Γραμματείας (ΕΓ) της 4^{ης} Διεθνούς με ημερομηνία 4 Μαρτίου 2015 (βλ. internationalviewpoint.org), διαβάξει κανείς μεταξύ άλλων τα εξής καταπληκτικά και αποκαλυπτικά για την Ουκρανία:

- Η περιγραφή από τον Πούτιν του καθεστώτος του Κιέβου ως κυριαρχούμενου από αντιρώσους φασίστες διαστρεβλώνει την πραγματικότητα.

- Ο «υβριδικός πόλεμος» στην Ανατολική Ουκρανία ενορχη-στρώθηκε απ' τη Μόσχα για να αποσταθεροποιήσει την στροφή της χώρας προς τους δυτικούς θεσμούς.

- Η ΕΓ τοποθετείται υπέρ μια κατάπαυσης του πυρός υπό διεθνή έλεγχο, γιατί δεν υπάρχει πιθανή προοδευτική στρατιωτική λύση - αν και γνωρίζει ότι μια τέτοια κατάπαυση θα υπογραφεί από αντιδραστικές διεθνείς και εθνικές δυνάμεις.

- Η προηγούμενη εμπειρία των μεγαλωρώσικων πολιτικών, η καταπιεστική φύση του καθεστώτος Πούτιν, ο πόλεμος στο Ντονμπάς και η προσάρτηση της Κριμαίας απ' τη Ρωσία - αυτά θεωρούνται ότι ενίσχυσαν τη νομιμοποίηση(;) του ΝΑΤΟ σ' ένα αυξανόμενο(;) μέρος του ουκρανικού πληθυσμού.

- Οι συμφωνίες του Μίνσκ καταγγέλλονται όχι μόνο ως μυστική διπλωματία που επικυρώνει ντε φάκτο την προσάρτηση της Κριμαίας, αλλά και γιατί δεν έφεραν συμφωνία για το καθεστώς του σιδηροδρομικού κόμβου του Ντεμπέλτσεβ, συμπεριλαμβανομένων πάνω από 1.000 Ουκρανών στρατιωτών.

Και καταλήγει: (α) Στην υποστήριξη των προσπαθειών κατάπαυσης του πυρός υπό διεθνή έλεγχο, ενάντια σε όλες τις στρατιωτικές επιθέσεις και με την ανάπτυξη ειρηνευτικής δύναμης του ΟΗΕ από τρίτες, μη εμπλεκόμενες χώρες. (β) Στην ουδετερότητα της Ουκρανίας, την απόσυρση των ρώσικων στρατευμάτων, την έρευνα των εγκλημάτων πολέμου υπό τον παρόντα διεθνή νόμο. (γ) Μια διαδικασία δημοκρατικών αλλαγών στο σύνταγμα της Ουκρανίας

Τι να πρωτοπεί κανείς για τα παραπάνω; Δεν θα αναφερθούμε τόσο στα κλαψουρίσματα περί «ουδετερότητας» και «ειρηνευτικών διαδικασιών». Όταν μια σύγκρουση παίρνει τέτοια οξύτητα, οι επαναστάτες μαρξιστές θα έπρεπε να έχουν μια πολιτική υπέρ του εξοπλισμού των εργατικών και λαϊκών μαζών, ως στοιχείο οικοδόμησης της πολιτικής ανεξαρτησίας τους - ώστε αυτές να μπορούν να δώσουν τη δική τους διεξοδο, ενάντια στα σχέδια των αρχουσών τάξεων και ιμπεριαλιστών. Η «ουδετερότητα», πόσο μάλλον διαμέσου... ΟΗΕ, είναι η γλώσσα των ίδιων των ιμπεριαλιστών (όχι μόνο του χρεοκοπημένου ρεφορμιστικού πασιφισμού), με την

οποία έχουν ντύσει τόσες και τόσες επεμβάσεις και πολέμους!

Αυτό όμως που πραγματικά βγάζει μάτι, είναι **υιοθέτηση της προπαγάνδας και των «επιχειρημάτων» των δυτικών ιμπεριαλιστών, σχεδόν αυτούσιων!** Δεν είδε η ΕΓ ούτε τις ακροδεξιές συμμορίες της πλατείας Μαϊντάν (την οποία ονόμαζε «κίνημα»), εξοπλισμένων και εκπαιδευμένων από τους ιμπεριαλιστές - ούτε τις φασιστικές/νεοναζιστικές συμμορίες που έχουν κατακλύσει τον κρατικό μηχανισμό που στήθηκε στο Κίεβο - ούτε τα εγκλήματα τους σε όλη τη χώρα και στα νοτιοανατολικά (π.χ. σφαγή Οδησσού) - ούτε τις καραβιές πρακτόρων και αξιωματούχων των ιμπεριαλιστών που έχουν εγκατασταθεί στην Ουκρανία - ούτε την ουσιαστική και τυπική απαγόρευση αριστερών κ.α. οργανώσεων... παρά μόνο μεγαλωρώσους υπό τον Πούτιν!

Την ίδια στιγμή, στις «διεκδικήσεις» της ΕΓ δεν υπάρχει η παραμικρή κουβέντα για τη μη ένταξη της Ουκρανίας στο ΝΑΤΟ, την επέκταση της παρουσίας του ΝΑΤΟ στην Ανατολική Ευρώπη, δηλαδή τις βασικές πολεμικές προετοιμασίες των δυτικών ιμπεριαλιστών για πόλεμο.

Οι επαναστάτες μαρξιστές και οι αγωνιστές του εργατικού και λαϊκού κινήματος δεν έχουν κανένα λόγο να ωραιοποιούν το ρώσικο ιμπεριαλισμό, ειδικά τη θέση και την πολιτική του στην ουκρανική σύγκρουση - ούτε βέβαια να επιδιώκουν «μέτωπα» μαζί του. Αλλά είναι πραγματικά εγκληματικό, στο όνομα μιας δήθεν «αντιστρατοπεδικής αντίληψης», να μην βλέπει κανείς ότι οι δυτικοί ιμπεριαλιστές και οι ΗΠΑ, με την επιθετικότητα που έχουν εξαπολύσει, με το νέο «Ψυχρό Πόλεμο» που επιδιώκουν, είναι ο **κύριος και πιο επικίνδυνος εχθρός**, όχι μόνο για τους λαούς της Ουκρανίας αλλά για όλη την ανθρωπότητα - και αλίμονο αν στη σύγκρουση της Ουκρανίας επικρατήσουν αυτοί, με τα τεράστια μέσα που διαθέτουν και τις μεθόδους που χρησιμοποιούν.

Μ' αυτή την ανακοίνωση (που δεν είναι μόνο απαράδεκτη αλλά και αντιδραστική), η ΕΓ στοιχίζεται, αντικειμενικά, με τους δυτικούς. Δεν αρκούσαν φαίνεται οι προηγούμενες καταστροφικές πολιτικές της ηγεσίας της, που έχουν κάνει μεγάλη ζημιά στο εργατικό και επαναστατικό κίνημα στην Ευρώπη και διεθνώς (διάλυση επαναστατικών οργανώσεων, συμμετοχή σε αστικές κυβερνήσεις κ.α.).

Η 4^η Διεθνής, το πρόγραμμα και η σημαία της, δεν θα κηλιδωθούν απ' αυτά τα εγκλήματα. Η πάλη των επαναστατών μαρξιστών για την αναγέννηση της 4^{ης} Διεθνούς θα καθαρίσει αυτά τα ατιμωτικά στίγματα.

Ε.Π., 26.4.2015

Προεδρικές εκλογές στη Νιγηρία

«**Ε**λπιδοφόρο βήμα προς τον εκδημοκρατισμό της χώρας» χαρακτήρισαν τα διεθνή ΜΜΕ τις προεδρικές εκλογές στη Νιγηρία, στις 28 Μάρτη. Μάλλον όμως προσπαθούν να αποκρύψουν τα εκρηκτικά προβλήματα της πληθθέστερης και πλουσιότερης χώρας της Αφρικής.

Στις εκλογές συμμετείχαν 14 υποψήφιοι, αλλά αυτές εξελίχθηκαν σε αναμέτρηση μεταξύ του απερχόμενου προέδρου, υποψήφιου του κυβερνώντος δεξιού «Λαϊκού Δημοκρατικού Κόμματος» (PDP) Γκούντλακ Τζόναθαν, και του υποψήφιου του «Κογκρέσου για Προοδευτική Αλλαγή» (APC) Μουχαμάντου Μπουχάρι. Νικητής αναδείχθηκε ο Μπουχάρι, με ποσοστό 53,96% σε εθνικό επίπεδο, και κέρδισε τις 21 από τις 36 ομόσπονδες πολιτείες. Ο Τζόναθαν επικράτησε στις υπόλοιπες 15 πολιτείες και στην πρωτεύουσα Αμπούτζα, ενώ σε εθνικό επίπεδο πήρε 44,96%. Από τους υποψήφιους των άλλων κομμάτων κανένας δεν πήρε πάνω από 0,2%.

Από το 1960, όταν και ιδρύθηκε το ομοσπονδιακό κράτος της Νιγηρίας, το ταραγμένο πολιτικό σκηνικό της χώρας σημαδεύτηκε από πολυάριθμα πραξικοπήματα και αναβληθείσες εκλογικές αναμετρήσεις. Από το 1999, χρονιά που θεωρήθηκε ότι εξομαλύνθηκε η πολιτική κατάσταση, το Λαϊκό Δημοκρατικό Κόμμα βρίσκεται αδιάλειπτα στην εξουσία. Είναι η πρώτη φορά που φεύγει από την εξουσία χάνοντας εκλογική αναμέτρηση.

Αρχικά, οι εκλογές είχαν οριστεί για τις 14 Φλεβάρη, όμως μετά από αίτημα των υπηρεσιών ασφαλείας, που δεν μπορούσαν να εγγυηθούν την ομαλή διεξαγωγή (κυρίως λόγω των απειλών και επιθέσεων από την ισλαμική οργάνωση Μπόκο Χα-

ράμι), αναβλήθηκαν με απόφαση της ανεξάρτητης Εθνικής Εκλογικής Επιτροπής. Η αναβολή βεβαίως έκρυβε σκοπιμότητα από μεριάς του προέδρου Τζόναθαν, λόγω των ποσοστών που του έδιναν οι δημοσκοπήσεις. Μετά την αναβολή οργάνωσε συντονισμένη επιχείρηση του στρατού εναντίον της Μπόκο Χαράμι στις βορειοανατολικές επαρχίες, όπου κυρίως δρα και τις ελέγχει η οργάνωση. Ο Τζόναθαν είχε επικριθεί σφοδρά για την αδιαφορία του απέναντι στις βιαιότητες της ισλαμικής οργάνωσης (13.000 νεκροί, 1,5 εκατομμύριο εκτοπισμένοι, απαγωγές κοριτσιών και γυναικών). Η κίνηση όμως που έκανε δεν επηρέασε το αποτέλεσμα, ενώ δημιούργησε πολύ άσχημο αίσθημα η συμμετοχή στρατών των χωρών Καμερούν, Νίγηρα και κυρίως του Τσαντ, που ζύπνησε μνήμες από το παρελθόν, όταν ο στρατός του Τσαντ προσπάθησε να προσαρτήσει τμήμα της Νιγηρίας.

Γενικότερα, ο Τζόναθαν έχει κατηγορηθεί ότι αδιαφόρησε για την επίλυση των προβλημάτων. Η Νιγηρία σπαράσσεται από διαρκείς φυλετικές και θρησκευτικές συγκρούσεις, κάτω από τις οποίες κρύβονται τα τεράστια κοινωνικά προβλήματα. Η χώρα έχει πληθυσμό 173 εκατομμύρια, η θνησιμότητα όμως βρίσκεται σε πολύ υψηλά επίπεδα, καθώς πάνω από το 50% του πληθυσμού ζει πολύ κάτω από το όριο της φτώχειας. Μόνο ένα κομμάτι του πληθυσμού έχει πρόσβαση στο δημόσιο δίκτυο ηλεκτρικού και νερού και αυτό όχι χωρίς προβλήματα. Οι ιδιωτικές επιχειρήσεις είναι υποχρεωμένες να έχουν γεννήτριες για να αντιμετωπίζουν τις συχνές διακοπές. Υψηλά είναι τα ποσοστά της ανεργίας και οι δημόσιες κοινωνικές υπηρεσίες (όπου υπάρχουν) είναι υποτυπώδεις. Κι όμως, η Νιγηρία είναι εξαιρετικά πλούσια, καθώς

πρόκειται για μια από τις μεγαλύτερες πετρελαιοπαραγωγές χώρες παγκοσμίως. Τον πλούτο αυτόν όμως τον νέμονται οι μπερλιαστές και οι πολυεθνικές τους (κυρίως η Total), με την πλήρη συνεργασία της ντόπιας πολιτικής και οικονομικής ελίτ, που έχει δημιουργήσει και θρέψει ένα καθεστώς βαθιάς διαφθοράς, ενώ ανυπολόγιστη είναι η περιβαλλοντική καταστροφή που έχουν προκαλέσει οι πολιτικές τους.

Η κατάσταση είναι κάπως καλύτερη στις νότιες χριστιανικές επαρχίες, όπου βρίσκονται κυρίως οι πετρελαιοπηγές, ενώ σε πολύ χειρότερη κατάσταση βρίσκονται οι βόρειες μουσουλμανικές επαρχίες, γεγονός που έθρεψε και δυνάμωσε την Μπόκο Χαράμι. Σ' αυτά θα πρέπει να προστεθούν η πτώση της τιμής του πετρελαίου, που μείωσε τα κρατικά έσοδα, η διπλή υποτίμηση του νομίσματος και η συνακόλουθη πλήρης αποδιοργάνωση της οικονομίας. Μια σοβαρή οικονομική κρίση είναι προ των πυλών.

Αυτά τα προβλήματα καλείται να λύσει ο Μουχαμάντου Μπουχάρι, ηγέτης του APC, κόμματος-παρτηρητή της Σοσιαλιστικής Διεθνούς. Βεβαίως η σχέση του Μπουχάρι και του κόμματός του με τον σοσιαλισμό μόνο κατ' όνομα υφίσταται. Ο Μπουχάρι, πρώην στρατιωτικός, το 1984 πήρε την εξουσία με πραξικόπημα, για να ανατραπεί από άλλο πραξικόπημα δύο χρόνια αργότερα. Το καθεστώς του χαρακτηρίστηκε από βιαιότητες και κατάφωρη παραβίαση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, με μανδύα την πάταξη της διαφθοράς και της εγκληματικότητας. Στα πρόσφατα χρόνια συνέχισε να διεκδικεί την προεδρία παρουσιάζοντας μια «ανανεωμένη» πολι-



τική, δημιουργώντας τη φήμη ενός πολιτικού αδιάφορου που επιδιώκει την «αλλαγή με δημοκρατικά μέσα», σύνθημα που ενίοτε στις πρακτικές του επιλέγει να... το ξεχνάει.

Ουσιαστικά ο Μπουχάρι, αν και καλλιέργησε ελπίδες με το πρόγραμμά του, δεν έχει πει τίποτα συγκεκριμένο για το πώς θα αντιμετωπίσει τα προβλήματα. Συγκεκριμένα αναφέρθηκε μόνο στη σιδερένια πυγμή που θα επιδείξει απέναντι στους τρομοκράτες, την Μπόκο Χαράμι αλλά και τους αντάρτες του Δέλτα του ποταμού Νίγηρα, που έχουν ανοίξει πόλεμο με τις πετρελαϊκές εταιρίες. Κατά τη διάρκεια της προεκλογικής καμπάνιας ξοδεύτηκαν τεράστια ποσά που προέρχονταν από αυτές και δόθηκαν κυρίως στον Μπουχάρι, οπότε είναι σίγουρο ότι οι εταιρίες θα ζητήσουν το αντίτιμο. Σ' αυτό συνηγορεί το γεγονός ότι οι μπερλιαστές ΗΠΑ και Βρετανίας έσπευσαν να συγχαρούν, αν και συγκρατημένα, τον Μπουχάρι. Η εκλογή του είναι σύμφωνη και με τη γενικότερη κατεύθυνση των μπερλιαστών, που επιχειρούν μια επιθετική/πολεμική επιβολή των πολιτικών τους.

Το σκηνικό που δημιουργείται κάθε άλλο παρά ευοίωνα είναι. Και προς το παρόν οι εργαζόμενοι και οι φτωχές λαϊκές μάζες περιορίζονται στο να διατυπώνουν με διαμαρτυρίες και μέσω των αστικών κομμάτων τα αιτήματά τους.

Εδουάρδο Γκαλεάνο – Γκύντερ Γκρας

«Έφυγαν» δύο μεγάλοι της παγκόσμιας λογοτεχνίας

Ο Εδουάρδο Γκαλεάνο γεννήθηκε το 1940 στο Μοντεβιδέο της Ουρουγουάης, από καθολικούς γονείς που ανήκαν στη μεσαία τάξη. Υπήρξε δημοσιογράφος και συγγραφέας, υπερασπιστής των κοινωνικών και πολιτικών ελευθεριών, έντονα πολιτικοποιημένος, με τη σκέψη του στραμμένη κατά του μπερλιασμού και πάντα απέναντι σε κάθε νεοφιλελεύθερη πολιτική.

Πριν ξεκινήσει τη δημοσιογραφική του πορεία, ως διευθυντής της εφημερίδας «Έποκα» και αρχισυντάκτης της επιθεώρησης «Μάρτσα», είχε δουλέψει ως εργάτης εργοστασίου, ελαιοχρωματιστής, ταχυδρόμος κ.α., ενώ στα 13 του πούλησε την πρώτη του πολιτική γελοιογραφία στο περιοδικό «Ελ Σολ» του Σοσιαλιστικού Κόμματος. Το 1967, μετά από ένα ταξίδι στη Γουατεμάλα, γράφει το βιβλίο «Παίξ Οκουπάδο» (Κατεχόμενη Χώρα) για τους αντάρτες της χώρας. Με το πραξικόπημα του 1973 στην Ουρουγουάη ο Γκαλεάνο εξορίστηκε στην Αργεντινή, όπου ίδρυσε το περιοδικό «Κρίσις», αλλά το 1976, με το όνομά του στη λίστα αυτών που θα αντιμετώπιζαν το εκτελεστικό απόσπασμα του δικτάτορα Χόρχε Ραφαέλ Βιδέλα, κατέφυγε στην Ισπανία. Το 1985, με την πτώση της δικτατορίας, μπόρεσε να επιστρέψει

στο Μοντεβιδέο. Το 2011, σε συνέντευξή του στο «Βηmagazino», σε ερώτηση σχετική με την κρίση στην Ελλάδα είχε πει: «η ελευθερία τού να υπακούς δεν είναι ελευθερία. Το έθνος που υπακούει δεν είναι πια έθνος: είναι η ηχώ ξένων φωνών, είναι η σκιά άλλων σωμάτων».

Ένα από τα πρώτα του βιβλία, «Οι ανοιχτές φλέβες της Λατινικής Αμερικής», πραγματεύεται την επί αιώνες στοχευμένη οικονομική εξαθλίωση της Λατινικής Αμερικής προς όφελος της Ευρώπης και των Ηνωμένων Πολιτειών. Το βιβλίο αυτό λογοκρίθηκε από τα δικτατορικά καθεστώτα της Ουρουγουάης, της Αργεντινής και της Χιλής.

Ανάμεσα στα πιο γνωστά του έργα είναι «Η Μνήμη της Φωτιάς», μια τριλογία για την ιστορία της Λατινικής Αμερικής από την προκολομβιανή εποχή ως τα τέλη του 20ού αιώνα.

Άλλα έργα του μεταφρασμένα στα ελληνικά: «Το βιβλίο των εναγκαλισμών» (1989), «Τα χίλια πρόσωπα του ποδοσφαίρου» (1995), «Ένας κόσμος ανάποδα» (1998), «Καθρέφτες. Μια σχεδόν παγκόσμια ιστορία» (2008).

Έφυγε από τη ζωή στις 13 Απριλίου 2015 στο Μοντεβιδέο, σε ηλικία 74 ετών, από καρκίνο των πνευμόνων.

Ο Γκύντερ Γκρας (Gunter Grass) γεννήθηκε στην Πολωνία το 1927 από γερμανό πατέρα και πολωνή μητέρα. Μαθητής Γυμνασίου ακόμα, για να ξεφύγει από το ασφυκτικό οικογενειακό περιβάλλον, κατατάχθηκε στα περιβόητα Waffen SS (ένοπλος κλάδος των SS), τραυματίστηκε, συνελήφθη και στάλθηκε σε στρατόπεδο αιχμαλώτων από τους Αμερικάνους. Αυτή η μικρή παρένθεση, που ο ίδιος αποκάλυψε λίγο πριν το τέλος της ζωής του, καθόρισε την μετέπειτα πορεία του.

Μετά τον πόλεμο εργάστηκε ως αγρότης και ανθρακωρύχος, ειδικεύτηκε ως λιθοξόος, σπουδάζοντας παράλληλα καλές τέχνες, γλυπτική και ζωγραφική. Έκανε την πρώτη του προσπάθεια να γράψει ποίηση το 1956. Στο παγκόσμιο στερέωμα γίνεται γνωστός το 1959 με το μυθιστόρημά του «Το Τενεκεδένιο Ταμπούρολο», που μαζί με το «Γάτα και Ποντίκι» και το «Σκυλίσια Χρόνια» ολοκληρώνουν την Τριλογία του Ντάντσικ. Το 1999 βραβεύεται με το Νόμπελ Λογοτεχνίας, όντας πλέον ένας από τους σημαντικότερους αλλά και πιο γνωστούς γερμανούς λογοτέχνες.

Ο λόγος και τα γραπτά του Γκύντερ Γκρας, εκπροσωπώντας επάξια τη φωνή της μεταπολεμικής γενιάς της Γερμανί-



ας, ξεπέρασαν τα σύνορα της Ευρώπης και αγκάλιασαν όλο τον κόσμο. Ιδιαίτερα στο εσωτερικό της γερμανικής κοινωνίας, αποτελούσε ένα είδος ηθικής συνείδησης, θυμίζοντας τα ναζιστικά εγκλήματα στους συμπατριώτες του κόντρα σε κάθε εφησυχασμό. Αν και δεν κατάφερε ποτέ να σπάσει τα όρια της γερμανικής σοσιαλδημοκρατίας (πίστευε ακράδαντα ότι μόνο με μεταρρυθμίσεις και όχι με επαναστατική ανατροπή είναι δυνατή η οικονομική και κοινωνική αλλαγή), ήταν αρκετά μαχητικός. Νεαρός σε ηλικία τη δεκαετία του '50 πέρασε στην «Ομάδα 47» με άλλους αντιφασίστες συγγραφείς, κάτω από την ηγεσία του Βίλι Μπραντ. Αγώνιστηκε για τις ατομικές ελευθερίες και τα δημοκρατικά δικαιώματα τωντσιγγάνων και υπήρξε σφοδρός επικριτής των μπερλιαστικών επεμβάσεων στη Σερβία το 1999 και στο Ιράκ το 2003. Τελευταία ήταν υπέρμαχος του κοκκινοπράσινου συνασπισμού Σοσιαλδημοκρατών-Πρασίνων.

Ο Γκύντερ Γκρας είχε αποκτήσει τέσσερα παιδιά και ζούσε, μόνιμα πλέον, στο Λίμπεκ της βόρειας Γερμανίας, όπου έφυγε από τη ζωή στις 13 Απριλίου 2015 σε ηλικία 87 ετών.

ΣΥΡΙΑ

Μεταξύ δύο πυρών ο παλαιστινιακός καταυλισμός Γιαρμούκ

Από τις αρχές Απριλίου το μεγαλύτερο μέρος του Γιαρμούκ, του μεγαλύτερου παλαιστινιακού στρατοπέδου προσφύγων στη Συρία, 8 μόλις χιλιόμετρα μακριά από τη Δαμασκό, βρίσκεται κάτω από τον έλεγχο των τζιχαντιστών του Ισλαμικού Κράτους και του Μετώπου Αλ Νούστρα (παρακλάδι της Αλ Κάιντα) που, αν και σε αντιπαλότητα, συνεργάζονται κατά περίπτωση όταν αυτό εξυπηρετεί τα συμφέροντά τους. Ο ίδιος καταυλισμός είναι εδώ και σχεδόν δύο χρόνια αποκλεισμένος και πολιορκούμενος από το συριακό στρατό, καθώς οι παλαιστινιακές δυνάμεις που έχουν κυριαρχήσει στο εσωτερικό του είναι αντικαθεστωτικές και έχουν συμμαχήσει με τους αντάρτες της ένοπλης συριακής αντιπολίτευσης.

Δύο Χρόνια Πολιορκίας

Το αποτέλεσμα, καταρχήν του αποκλεισμού από τα στρατεύματα του Άσαντ, είναι ο πληθυσμός του καταυλισμού – που το 2011, πριν την έναρξη του πολέμου, ήταν 150.000 παλαιστίνιοι πρόσφυγες, διωγμένοι από τα πατρίδα εδάφη τους από το Ισραήλ – σήμερα να περιορίζεται στους 18.000, από τους οποίους 3.500 είναι παιδιά. Οι εναπομείναντες, εγκλωβισμένοι στα σπίτια τους, κυριολεκτικά λιμοκτονούν και στερούνται ακόμα και τα στοιχειώδη: τρόφιμα, πόσιμο νερό και ηλεκτρικό δεν υπάρχουν σχεδόν καθόλου, ενώ τα φάρμακα είναι περιορισμένα και η

περίθαλψη υποτυπώδης. Ακόμη και η ανθρωπιστική βοήθεια που έχει καταφθάσει, από τον ΟΗΕ και τον Ερυθρό Σταυρό, δεν μπορεί να διανεμηθεί, καθώς παρεμποδίζεται τόσο από τη συριακή πολιορκία, εξωτερικά, όσο και από τις ένοπλες ομάδες των τζιχαντιστών που ελέγχουν το μεγαλύτερο μέρος του καταυλισμού. Η άλλοτε πυκνοκατοικημένη περιοχή, που είχε μετατραπεί σε προάστιο της Δαμασκού, με σχολεία, νοσοκομεία και πλήρεις υποδομές, βομβαρδίζεται αλύπητα από τα συριακά στρατεύματα – τώρα πια με τη δικαιολογία ότι χτυπούν τους τζιχαντιστές – την ίδια στιγμή που οι παγιδευμένοι κάτοικοι της υφίστανται τους αποκεφαλισμούς, τις μαζικές εκτελέσεις και τις απαγωγές των τζιχαντιστών του ISIS και του Αλ Νούστρα.

Την προστασία των αμάχων και την απώθηση των τζιχαντιστών από τον καταυλισμό έχει αναλάβει η Ακνάφ Μπέιτ αλ Μάκντις, οργάνωση προσκεϊμένη στη Χαμάς, με τη βοήθεια σύρων ανταρτών. Εκτός, όμως, από τους ενόπλους του ISIS και του Αλ Νούστρα, έχουν να αντιμετωπίσουν τόσο τα πλήγματα της συριακής αεροπορίας, όσο και αντίπαλες παλαιστινιακές οργανώσεις που υποστηρίζουν τον Άσαντ και είχαν, το προηγούμενο διάστημα, ηττηθεί στη μεταξύ τους διαμάχη.

«Στρατιωτική Λύση» από τη Συριακή Κυβέρνηση

Οι τελευταίοι σχεδιασμοί της συριακής κυβέρνησης φαίνεται να περιλαμβάνουν

τη «στρατιωτική λύση» του προβλήματος, δηλαδή τη στρατιωτική επέμβαση στον καταυλισμό, με τη συμφωνία μάλιστα της Παλαιστινιακής Αρχής. Για το συριακό καθεστώς μια ενδεχόμενη επιτυχία θα έχει διπλή σημασία, καθώς θα είναι ένα πλήγμα στο ISIS αλλά, ταυτόχρονα, και στη συριακή αντιπολίτευση. Η πρόσφατη απώλεια του Νασίμπ, βασικού συνοριακού περάσματος μεταξύ Συρίας – Ιορδανίας, που κατέλαβαν δυνάμεις των τζιχαντιστών απωθώντας το συριακό στρατό, απαιτεί άμεση απάντηση από τον Άσαντ. Ακόμη παραπέρα, η κατάληψη του Γιαρμούκ από το στρατό του θα συμβάλει σημαντικά στην προσπάθεια του σύρου προέδρου να επιβάλει την παραμονή του στην εξουσία στους ιμπεριαλιστές πρώην συμμάχους του. Σε αυτό, άλλωστε, συντελούν οι εμφανείς δυσκολίες των αντικαθεστωτικών συριακών δυνάμεων που στηρίζονται από τη Δύση να αντισταθούν στην επέλαση των τζιχαντιστών. Τελευταία απόδειξη είναι η κατάληψη της πόλης Ιντλίμπ, στη βορειοδυτική Συρία, από το μέτωπο Αλ Νούστρα στις αρχές Απρίλη. Πίσω από τη συμφωνία της Παλαιστινιακής Αρχής σε μια τέτοια επιχείρηση βρίσκεται η προσπάθεια υπονόμευσης της Χαμάς, αφού μια επικράτηση των κυβερνητικών συριακών στρατευμάτων στο Γιαρμούκ θα αφαιρέσει τον έλεγχο του καταυλισμού από τις παλαιστινιακές δυνάμεις που πρόσκεινται στη Χαμάς.



Βέβαια, εδώ υπάρχει ο σοβαρότατος κίνδυνος της μαζικής σφαγής των αμάχων, αν οι συριακές αρχές δεν φροντίσουν να ανοίξουν ασφαλείς διαδρόμους και να παρέχουν καταφύγιο στον άμαχο πληθυσμό, πράγμα που, μέχρι τώρα, έχει σταθεί αδύνατο, παρά τις εκκλήσεις του ΟΗΕ για κήρυξη εκκευρίας και δημιουργία ανθρωπιστικών διόδων για τη φυγάδευση των γυναικόπαιδων.

Δυσόιωνο διαγράφεται το μέλλον των κατοίκων του Γιαρμούκ, που βρέθηκαν εγκλωβισμένοι σε έναν εμφύλιο που δεν είναι δικός τους και στα ιμπεριαλιστικά παιχνίδια, που τους καταδίκασαν πρώτα στην εξορία και τώρα στη λιμοκτονία και τον αργό θάνατο. Πολλοί από αυτούς έχουν καταφύγει και συνεχίζουν να καταφεύγουν, δεύτερη φορά πρόσφυγες, στις χώρες της Δύσης – και στη δική μας χώρα – αναζητώντας μια ζωή με αξιοπρέπεια, χωρίς πόλεμο για τα παιδιά τους. Δυσόιωνο είναι, σε τελευταία ανάλυση, το μέλλον και άγνωστη η τύχη όλων των λαών της ευρύτερης περιοχής της Μέσης Ανατολής και της Αφρικής, όσο αυτή την καθορίζουν τα συμφέροντα και οι σχεδιασμοί των ιμπεριαλιστών και των υπηρετών τους, όσο οι ίδιοι οι λαοί δεν καταφέρνουν να πάρουν τις τύχες τους στα χέρια τους.

■ Μαρία Κτιστάκη

Μετά την κατάληψη της εξουσίας στην Υεμένη από τους σιίτες αντάρτες Χούθι τον Ιανουάριο, οι ένοπλες συγκρούσεις με τις δυνάμεις του έκπτωτου σουνίτη προέδρου Χαντί κλιμακώθηκαν και εξελίχθηκαν σε εμφύλιο πόλεμο.

Ενώ οι Χούθι σχημάτιζαν μεταβατική κυβέρνηση, σε συνεργασία με τον πρώην δικτάτορα Σαλέχ (μετά από τέσσερις δεκαετίες διακυβέρνησης ανατράπηκε το 2011 από λαϊκές κινητοποιήσεις στα πλαίσια της Αραβικής Άνοιξης), ο Χαντί μετέφερε την έδρα της ανατραπέιας κυβέρνησης στο Άντεν, ζήτησε παρέμβαση του Συμβουλίου Συνεργασίας του Κόλπου και επιβεβαίωσε την διεθνή αναγνώριση και στήριξή του, βάσει των προεδρικών εκλογών του 2012 (μόνος υποψήφιος ο Χαντί, ποσοστό 99,8%). Στα τέλη Μαρτίου, οι Χούθι εξαπέλωσαν μεγάλης κλίμακας επιθέσεις ενάντια σε σημαντικές πόλεις της χώρας και κύκλωσαν το Άντεν. Στις 25/3, ο Χαντί έφυγε για τη Σαουδική Αραβία, ζητώντας παρέμβαση των αραβικών χωρών, που δέχτηκαν το αίτημά του.

Η Σ. Αραβία θέλει τον εναέριο χώρο της Υεμένης υπό τον απόλυτο έλεγχο της και σε ναυτικό αποκλεισμό (με τη βοήθεια της Αιγύπτου, του Σουδάν, της Σομαλίας και του Πακιστάν). Ξεκίνησε βομβαρδισμούς αρχικά σε στρατιωτικές βάσεις και αργότερα σε βάρος στελεχών των Χούθι, ενώ οι επιχειρήσεις επεκτάθηκαν στα αεροδρόμια της χώρας και τις αποθήκες ανθρωπιστικής βοήθειας του ΟΗΕ. Την ίδια ώρα, στρατεύματα από Αίγυπτο και Σουδάν είχαν συγκεντρωθεί στα σύνορα Σ. Αραβίας-Υεμένης για επικείμενη χερσαία εισβολή.

ΥΕΜΕΝΗ

Επέμβαση των μοναρχιών του Κόλπου

Παρόλα αυτά, στις 21/4 η Σ. Αραβία ανακοίνωσε πως λήγει την επιχείρηση «Αποφασιστική Καταιγίδα», παύει τους βομβαρδισμούς και εξαγγέλλει το σχέδιο «Αποκατάσταση της Ελπίδας», παράλληλα με την κινητοποίηση της Εθνικής Φρουράς. Ουσιαστικά, το νέο επιχειρησιακό σχέδιό της στοχεύει σε πάγωμα της κατάστασης με στοχευμένους βομβαρδισμούς των Χούθι, σε μια ενδυνάμωση της πλευράς Χαντί και στην ανάσχεση της περιφερειακής επιρροής του Ιράν.

Παράλληλα, έχει αυξήσει την δράση της στην Υεμένη η Αλ Κάιντα (ένα από τα πιο οργανωμένα παρακλάδια της έχει καταλάβει την πόλη και σημαντικό λιμάνι Μουκάλα), ενώ εμφανίστηκε και το Ισλαμικό Κράτος (διπλή βομβιστική επίθεση αυτοκτονίας σε δύο σιιτικά τεμένη στην Σαναά, με 142 νεκρούς και 350 τραυματίες). Το στοιχείο του σαλαφιστικού ουαχαβιτικού Ισλάμ είναι βαθιά ριζωμένο στην Υεμένη, καθώς από τη δεκαετία του 1970 και 1980 η Σ. Αραβία χρηματοδοτούσε την ανέργση των τεμένων μ' αυτό τον σκοπό, προσπαθώντας να δημιουργήσει ένα αντιστάθμισμα στην ιρανική επιρροή αλλά και να οικοδομήσει ριζοσπαστικά ισλαμικά στοιχεία που θα ασκούσαν μεγαλύτερη επιρροή σε σουνιτικές κυβερνήσεις της χώρας. Επίσης, αρκετοί κύκλοι της Ουάσινγκτον θεωρούν σφάλμα την στοχοποίηση ηγετικών στελεχών της Αλ Κάιντα (τακτική των ΗΠΑ στην Υεμένη), γιατί τα στελέχη αυτά δεν επιτρέπουν

τις διαρροές ομάδων και εθελοντών προς το Ισλαμικό Κράτος.

Η Σ. Αραβία, μετά την Αραβική Άνοιξη, φάνηκε να στερείται συμμάχων στο σουνιτικό κόσμο. Η Βαγδάτη πλέον βρίσκεται στα χέρια σιιτών, στο Μπαχρέιν η σιιτική πλειοψηφία βρίσκεται σε αναβρασμό ενάντια στη σουνιτική κυβέρνηση, στη Συρία ο Άσαντ δε φαίνεται να ανατρέπεται, η Χεζμπολάχ δεν έχει δείξει σημάδια κάμψης, αρκετές σιιτικές ταξιαρχίες έχουν πολεμήσει σε Συρία και Ιράκ με διακηρυγμένο σκοπό την «υπεράσπιση των σιιτών ανά τον κόσμο». Αξίζει να αναφερθεί και το χάσμα στους κύκλους της Μουσουλμανικής Αδελφότητας στο θέμα του Ιράν, καθώς η Χαμάς στη Γάζα φαίνεται ν' αναθερμαίνει τις σχέσεις με την Τεχεράνη, ενώ κλιμάκια υπό την επιρροή του ηγέτη Χαλέντ Μασάλ τάσσονται προς μια συμμαχία με τις μοναρχίες του Κόλπου και την Τουρκία. Η καταδίκη του καθεστώτος Άσαντ από την Χαμάς (η Μουσουλμανική Αδελφότητα στη Συρία είναι σημαντικό κομμάτι των αντικαθεστωτικών), η ανατροπή του Μόρσι στην Αίγυπτο και ο πρόσφατος πόλεμος με το Ισραήλ, περιθωριοποίησαν σ' έναν βαθμό τη Χαμάς. Τέλος, μια συμφωνία για το πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν φόβισε την Σ. Αραβία για μια πιθανή συμμαχία ΗΠΑ-Ιράν.

Η Σ. Αραβία προσπάθησε να δημιουργήσει τετελεσμένα και να τα χρησιμοποιήσει σαν διαπραγματευτικά χαρτιά στις εύθραυστες συμμαχίες και την άσπονδη φιλία

με την Τουρκία. Ο εμφύλιος στην Υεμένη έγινε πεδίο αναθέρμανσης των διμερών σχέσεων (είχαν διαταραχθεί με την άνοδο της Μουσουλμανικής Αδελφότητας στην Αίγυπτο και του «πολιτικού ισλάμ» γενικότερα, καθώς και στο ζήτημα της Συρίας). Πλέον, οι δυνάμεις που χρηματοδοτούνταν από τη Σ. Αραβία έχουν εξαφανιστεί, ενώ οι δυνάμεις που στήριζαν οι Τούρκοι παραμένουν και μάλιστα συμπλέουν με το Κατάρ στο ζήτημα της αυτονομίας της Αχράρ αλ Σαμ και της Τζαμπάτ αλ Νούσρα από την Αλ Κάιντα. Το βασίλειο των Σαούδ ήθελε να εξομαλύνει τις σχέσεις με την Τουρκία, μιας και η εξωτερική πολιτική της έχει στόχο και ένα τρίγωνο Αιγύπτου-Ιράν-Τουρκίας, που θα παραμερίσει τα τεχνητά δημιουργημένα κράτη του Κόλπου (και αναγνωρίζοντας πως η Τουρκία δε θα θυσιάζε ποτέ τις σχέσεις με το Ιράν για τα συμφέροντα των Σαούδ στην Υεμένη).

Το σκηνικό περιπλέκεται καθημερινά και τα συμφέροντα των ιμπεριαλιστών, των μοναρχιών του Κόλπου και των περιφερειακών δυνάμεων έχουν στείλει εκατομμύρια ανθρώπων στο θάνατο και την προσφυγιά. Οι μαύρες τρύπες που έχουν δημιουργήσει (Λιβύη, Ιράκ, Συρία) δεν φαίνονται να κλείνουν σύντομα. Σαν παράφρονες, οι ΗΠΑ φαίνονται έτοιμες για νέα μέτωπα (απόσχιση του Βαλουχιστάν από το Πακιστάν, για να πλήξουν οικονομικά την Κίνα), φέρνοντας μεγαλύτερο χάος και καταστροφές.

■ Βασίλης Ζόγκας

70 χρόνια από τη λήξη του Β' Παγκοσμίου

Μνήμη και διδάγματα για το σήμερα

■ Κώστας Δικαίος

Με την εμφάνιση του μονοπωλιακού καπιταλισμού, ο καπιταλιστικός ανταγωνισμός έγινε περισσότερο πολιτικοοικονομικός και άρα περισσότερο στρατιωτικοοικονομικός, εμπλέκοντας όλο και περισσότερο τα κράτη και τους στρατούς τους. Η ιμπεριαλιστική στρατιωτικοποίηση των κοινωνιών έφερε και το ιδεολογικό προκάλυμμα της, δηλ. τη δικαιολόγηση και εξύμνηση του πολέμου. Η αύξηση της παραγωγικότητας και συνολικής παραγωγής των κύριων βιομηχανικών δυνάμεων (κυρίως με την επέκταση του χρηματιστικού κεφαλαίου) ξεπέρασε τα όρια/ σύνορα των αστικών εθνικών κρατών, οδηγώντας σ' έναν επικίνδυνο ανταγωνισμό όχι μόνο μέσα στην Ευρώπη αλλά και έξω απ' αυτήν. Ανάμεσα στα 1876 και 1914, οι ευρωπαϊκές δυνάμεις προσάρτησαν περίπου 11 εκ. τετραγωνικά μίλια γης σε Ασία και Αφρική! Η δημιουργία αποικιακών αυτοκρατοριών ήταν μια πρώτη απάντηση στην αντίφαση ανάμεσα στην ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων και στα έθνη-κράτη, που συνέχισαν ν' αποτελούν την κύρια καπιταλιστική δομή. Ωστόσο, αυτές οι αυτοκρατορίες φτιάχτηκαν σχετικά νωρίς προς όφελος των δυτικοευρωπαϊκών κρατών, ενώ οι μεταγενέστερες βιομηχανικές δυνάμεις (ΗΠΑ, Γερμανία, Ρωσία, Ιαπωνία) είχαν πολύ λίγο χώρο επέκτασης. Η τεράστια ανάπτυξη τους οδήγησε σε αμφισβήτηση των μέχρι τότε εδαφικών διευθετήσεων, σφαιρών επιρροής και πολιτικοστρατιωτικών ισορροπιών που υπήρχαν. Η έκρηξη εκδηλώθηκε με τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο. Η Γερμανία (βιομηχανική ηγέτιδα πλέον στην Ευρώπη) αμφισβήτησε με τη δύναμη των όπλων την ευνοϊκή για Βρετανία-Γαλλία αποικιακή διανομή. Η προοπτική ενοποίησης των ηπείρων κάτω από γερμανική κυριαρχία φόβισε όχι μόνο τις Βρετανία, Γαλλία και Ρωσία, αλλά και τις Ιαπωνία και ΗΠΑ – και μπήκαν στον πόλεμο στο πλευρό της Αντάντ. Ωστόσο, η ήττα του γερμανικού ιμπεριαλισμού δεν έλυσε τις αντιφάσεις του καπιταλιστικού/ιμπεριαλιστικού συστήματος. Αντίθετα, η Οκτωβριανή Επανάσταση και το επαναστατικό κύμα που ακολούθησε σε πολλές χώρες (στη Γερμανία, η καπιταλιστική τάξη ουσιαστικά στηριζόταν μόνο στον στρατό μεταξύ 1918 και 1923), μαζί με τη γενικευμένη αντιπολεμική αποστροφή των μαζών και τη μαζική στροφή τους στ' αριστερά, θορύβησαν τους νικητές, που δεν τόλμησαν ν' αποπλίσουν εντελώς τη Γερμανία, αν και επιχείρησαν να την αποδυναμώσουν με την ταπεινωτική συνθήκη των Βερσαλλιών.

Οι αντιφάσεις αυτής της συμφωνίας έστρωσαν τον δρόμο στον Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Από την στιγμή που έγινε Καγκελάριος, ο Χίτλερ άρχισε τον επανεξοπλισμό στοχεύοντας στην αναθέρμανση της βιομηχανίας και προετοιμάζοντας την επίθεση στην ΕΣΣΔ για την κατάκτηση «ζωτικού χώρου» (όπως π.χ. η Βρετανία στις Ινδίες). Αυτό δεν σήμαινε κατ' ανάγκη έναν ευρωπαϊκό ή παγκόσμιο πόλεμο – όμως, η Βρετανία δεν ήταν διατεθειμένη να επιτρέψει

μια γερμανική ηγεμονία στην Ευρώπη, ενώ βρισκόταν ήδη σε σύγκρουση με τον ιταλικό ιμπεριαλισμό (δεύτερο σύμμαχο του άξονα Γερμανία-Ιταλία-Ιαπωνία) στην Αφρική. Η σύγκρουση ήταν αναπόφευκτη.

Η Γαλλία, από τη λήξη του Α' Παγκοσμίου Πολέμου, απολάμβανε πολιτικοστρατιωτική υπεροχή στην Ευρώπη, αναντίστοιχη της οικονομίας της. Δεν μπορούσε να διατηρεί στρατούς έτοιμους να εμποδίσουν τις απόπειρες της Γερμανίας να ξαναπάρει το πάνω χέρι. Η δύναμη της εργατικής τάξης (βλ. γενική απεργία Ιουνίου 1936) είχε τρομάξει τη μπουρζουαζία, που έβλεπε την κοινοβουλευτική δημοκρατία σαν αβάσταχτο βάρος. Ο φόβος του προλεταριακού ξεσηκωμού την είχε παραλύσει και περισσότερο νοιαζόταν να εξαλείψει τον «κομμουνιστικό κίνδυνο» παρά για οποιοδήποτε διεθνές σχέδιο, διευκολύνοντας την εισβολή του γερμανικού στρατού το 1940, την κατάρρευση του γαλλικού ιμπεριαλισμού και την επικράτηση φιλοφασιστικών δυνάμεων, στην κυβέρνηση του Βισύ υπό τον Πετέν, που θεωρούσαν η ιδανική μορφή μιας «νέας τάξης» ακόμα πριν τον πόλεμο.

Η Ιαπωνία έψαχνε το δικό της «ζωτικό χώρο» στην Κίνα. Η κατάληψη της Μαντζουρίας (1931) και ο καθολικός πόλεμος που εξαπέλυσε το 1937, έκαναν αναπόφευκτη τη σύγκρουση με τις ΗΠΑ, που ήταν αποφασισμένες να εμποδίσουν με κάθε κόστος την μετατροπή της Κίνας σε εξάρτημα της Ιαπωνίας. Έτσι, εμπόδισαν κάθε πρόσβαση της Ιαπωνίας σε πρώτες ύλες και ενίσχυσαν την κινεζική άρχουσα τάξη (στρατιωτικά, οικονομικά, πολιτικά), μετατρέποντας τη σύγκρουση στην Κίνα σε μακροχρόνια αραίμαξη της Ιαπωνίας. Το αποτέλεσμα ήταν η επίθεση της Ιαπωνίας στο Περλ Χάρμπορ και η έναρξη του πολέμου στον Ειρηνικό, μετατρέποντας τη σύγκρουση σε παγκόσμια!

Η οικονομία των ΗΠΑ είχε μεταμορφωθεί μετά την κρίση του 1929. Η προσπάθεια να κινητοποιήσει τα τεράστια ανεκμετάλλευτα αποθέματα της μέσω του New Deal (ενός προσανατολισμού στην εσωτερική αγορά) είχε σε μεγάλο βαθμό αποτύχει. Η στροφή στην παγκόσμια αγορά έγινε επιτακτική. Πρώτα όμως έπρεπε να γίνει ο κόσμος «ασφαλής» για μια τέτοια γιγάντια εξαγωγή κεφαλαίου και εμπορευμάτων. Όσο κι αν ενδιαφέρονταν οι ΗΠΑ για τον Ειρηνικό, πρωταρχικά τις απασχολούσε η Ευρώπη, γι' αυτό συμφώνησαν με τους Βρετανούς να διεξάγουν τον πόλεμο στη βάση του «πρώτα η Ευρώπη»! Η εμπλοκή του αμερικανικού ιμπεριαλισμού στην επανασχεδίαση της διεθνούς «τάξης» είναι το τρίτο άμεσο αίτιο του Β' Παγκοσμίου Πολέμου (τα άλλα δύο ήταν οι εξορμήσεις της Γερμανίας και της Ιαπωνίας). Κινητήρια δύναμη του πολέμου ήταν η ανάγκη για κυριαρχία των σημαντικότερων καπιταλιστικών κρατών. Στόχος η υποταγή του λιγότερο αναπτυγμένου κόσμου αλλά και άλλων βιομηχανικών κρατών, στις προτεραιότητες της ηγεμονικής δύναμης.

Ο πόλεμος, όμως, προϋποθέτει τον στρατηγικό έλεγχο της εργατικής τάξης στα ιμπεριαλιστικά κράτη-μητροπολιτικά κέντρα. Γι' αυτό η στήριξη του ναζισμού από τη γερμανική μπουρζουαζία. Ο ναζισμός, με το ιδιαίτερο μίγμα ακραίου σοβινισμού, αντικομμουνισμού, ψευτοσοσιαλιστικής δημαγωγίας και ρατσισμού, τσάκιζε/αφόπλιζε την εργατική τάξη, επιτρέποντας τη «φυγή» προς τις πιο ακραίες μορφές

αστικής/ιμπεριαλιστικής πολιτικής. Ο ρατσισμός είναι σύμφυτος με την θεσμοποιημένη αποικιοκρατία και τον ιμπεριαλισμό, γιατί δικαιολογεί τα εγκλήματα τους σε βάρων «κατώτερων» λαών, εθνών κ.λπ. Οι ναζιστικοί θάλαμοι αερίων ενυπήρχαν αναμφίβολα ως σπέρματα στη μαζική υποδούλωση και εξόντωση των μαύρων (δουλεμπόριο) των Ινδιάνων της Κεντρικής και Ν. Αμερικής (από τους ισπανούς κατακτητές) κ.α. – και υπάρχουν ακόμα, στα Γκουαντάναμο του σύγχρονου ιμπεριαλισμού!

Το εργατικό κίνημα και η ίδια η ΕΣΣΔ αποτελούσαν σημαντικά εμπόδια στη διεκδίκηση της παγκόσμιας ηγεμονίας. Επομένως, ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος είναι και μια ιστορία αντεπανάστασης. ΚΚθροιστικά για την πυροδότηση του πολέμου υπήρξαν: η σταλινοποίηση της ΕΣΣΔ και της Γ' Διεθνούς – μια σειρά ηττών του προλεταριάτου (σφαγή της Σαγκάη, 1927 – άνοδος του φασισμού στην Ιταλία και του ναζισμού στη Γερμανία τις δεκαετίες του '20 και '30 – προδοσία και ήττα της ισπανικής επανάστασης – κατάρρευση του Λαϊκού Μετώπου στη Γαλλία), οι περισσότερες κάτω από το καταθλιπτικό βάρος του σταλινοισμού και των Λαϊκών Μετώπων – η απομόνωση της ΕΣΣΔ και η σοβαρή κρίση όπου τη βύθισαν οι εκκαθαρίσεις και τα επικίνδυνα διπλωματικά παιχνίδια του Στάλιν (το γερμανοσοβιετικό σύμφωνο Ρίμπεντροπ-Μολότοφ τον Αύγουστο του 1939 ήταν στην πραγματικότητα μια στρατηγική κίνηση του Στάλιν, που πίστευε ότι η Γερμανία δεν θα επιτεθεί) – ο αποκεφαλισμός του Κόκκινου Στρατού και η αποδιοργάνωση της σοβιετικής άμυνας, η παράδοση της Πολωνίας και της Ευρώπης στον Χίτλερ.

Στον πόλεμο, τα επιτεύγματα της Οκτωβριανής Επανάστασης δοκιμάστηκαν στο μέγιστο βαθμό και παρά την εθνοκοινοπολιτική καθοδήγηση της σταλινικής γραφειοκρατίας θριάμβευσαν, αποδεικνύοντας την ιστορική ανωτερότητα της σχεδιασμένης οικονομίας και της συνειδητής παρέμβασης των μαζών, συντρίβοντας τον γερμανικό ιμπεριαλισμό και μαζί την υποτιθέμενη ανωτερότητά του.

Δεύτερον, ο πόλεμος ξεσκέπασε τις άρχουσες τάξεις σε πολλές χώρες, καθώς έσπευδαν να συνεργαστούν με τους Ναζί ή να συμμαχήσουν εξαρχής με τον Άξονα. Ο κύριος όγκος του πληθυσμού, όμως, επέλεξε ν' αντισταθεί και μέχρι το 1943 σταθεροποιήθηκε η κοινωνική διαίρεση περισσότερο από την εθνική, ο πόλεμος απέκτησε μια επαναστατική δυναμική που δεν κατευθυνόταν μόνο ενάντια στην επιστροφή της παλιάς τάξης αλλά και ενάντια σε κάθε «μεταρρύθμισή» της (Πουγκοσλαβία, Αλβανία, όπου εξελίχθηκε σε σοσιαλιστική επανάσταση – Ελλάδα, Βόρεια Ιταλία, όπου εξελίχθηκε σε εμφύλιο πόλεμο). Η ταξική συνεργασία των σταλινικών και ιμπεριαλιστικών «αντιφασιστικών μετώπων» οδήγησε σε σειρά ηττών στην Ευρώπη (Ελλάδα!) αλλά και στη συνεργασία ευρωπαϊκών ΚΚ με τις άρχουσες τάξεις στη Δυτική και Βόρεια Ευρώπη, όπου η αστική τάξη αποκαταστάθηκε – συχνά ενάντια στη θέληση των μαζών – από τα συμμαχικά στρατεύματα.

Τρίτον, στην Ανατολική Ευρώπη η παλιά τάξη κατέρρευσε κάτω από τη διπλή πίεση των λαϊκών φιλοδοξιών και της σοβιετικής-γραφειοκρατικής δράσης (υπό την άμεση κυριαρχία του Κόκκινου Στρατού).

Τέταρτον, ο κινεζικός λαός πολέμησε τους γιαπωνέζους ιμπεριαλιστές με εκατομμύρια νεκρούς. Στήριξε κυρίως το ΚΚ, που ηγήθηκε του εθνικού αγώνα επιβίωσης. Η

κινεζική άρχουσα τάξη, παρά τη βοήθεια των ΗΠΑ, απομονώθηκε και κράτησε τις δυνάμεις της σε εφεδρεία για την τελική σύγκρουση με τον Λαϊκό Απελευθερωτικό Στρατό. Η ολοένα μεγαλύτερη σύνδεση των εθνοαπελευθερωτικών και ταξικών αγώνων οδήγησε τελικά στην επικράτηση της σοσιαλιστικής επανάστασης.

Πέμπτον, όλοι οι ασιατικοί λαοί των αποικιών εξεγέρθηκαν ενάντια στους κατακτητές και τους παλιούς αποικιοκράτες. Η διεκδίκηση ανεξαρτησίας μετατράπηκε σε σοσιαλιστική επανάσταση (Ινδοκίνα), οδήγησε σε σφαγές (Ινδονησία) και εμφύλιους πολέμους (Φιλιππίνες) ή σε παράδοση στην εθνική μπουρζουαζία (Ινδία). Η ορμητική διεύθυνση του ταξικού πολέμου στην ενδοιμπεριαλιστική σύγκρουση εδραιώθηκε σαν ένα διηπειρωτικό φαινόμενο, όπως δείχνουν τα αντιιμπεριαλιστικά αισθήματα και η οργανωμένη αντίσταση των αραβικών μαζών, ιδιαίτερα σε Αίγυπτο και Αλγερία, που θα οδηγήσουν στην αντιαποικιακή εξέγερση των δεκαετιών του '50 και του '60. Το αποτέλεσμα του πολέμου καθορίστηκε περισσότερο στα πεδία των μαχών παρά στις συνδιασκέψεις σε Τεχεράνη, Πάλλα, Πότσδαμ. Η διαίρεση της Ευρώπης (γραμμή Στετίνου-Τεργέστη) ήταν αντίθετη στα μακροπρόθεσμα αμερικανοβρετανικά συμφέροντα, αλλά αντανακλούσε το κύριο βάρος του πολέμου ενάντια στους Ναζί που είχε σηκώσει η ΕΣΣΔ.

Οι ΗΠΑ αναδείχθηκαν ως ηγεμονική δύναμη, υποβαθμίζοντας τον βρετανικό και γαλλικό ιμπεριαλισμό, συντρίβοντας τον Άξονα. Η ταυτόχρονη εμφάνιση της ΕΣΣΔ ως παγκόσμιας δύναμης και ο στρατιωτικός της έλεγχος σε Ανατολική και Κεντρική Ευρώπη (μ' ένα σύμπλεγμα κρατών-δορυφόρων της σταλινικής γραφειοκρατίας, πάνω σε de facto συμφωνία και συνδιάλλαξη με τους ιμπεριαλιστές και με καμία διάθεση επέκτασης της παγκόσμιας επανάστασης) έβαλε τις βάσεις του Ψυχρού Πολέμου και της ιδεολογίας των «δύο στρατοπέδων» σε πλατιά στρώματα του εργατικού κινήματος.

Η καταστροφή του πολέμου είναι συγκλονιστική. 80 εκ. σκοτώθηκαν, δεκάδες πόλεις καταστράφηκαν ολοσχερώς, τεράστιοι υλικοί πόροι σπαταλήθηκαν για καταστροφικούς σκοπούς. Η μαζική συνείδηση «εξοικειώθηκε» με την περιφρόνηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων – του ίδιου του δικαιώματος στη ζωή – σε κλίμακα μεγαλύτερη από ποτέ. Αποκορύφωμα ήταν η εμφάνιση της ατομικής βόμβας. Από το 1945 και μετά, η σκιά της τελικής καταστροφής ίπταται πάνω από την ανθρωπότητα με τη μορφή του απειλητικού μανιταριού.

Μέχρι το 1975, πολλοί θεωρούσαν ότι αυτή η «δημιουργική καταστροφή» έφερε δύο δεκαετίες πρωτοφανούς ανάπτυξης, υψηλών επιπέδων απασχόλησης και εντυπωσιακής αύξησης του βιοτικού επιπέδου. Από το 1980, είναι φανερό ότι τα 20-25 χρόνια του μεταπολεμικού μπουμι ήταν ένα διάλειμμα, που ακολουθείται από ένα «μακρύ κύμα κάμψης» ακόμα μακρύτερο από της περιόδου 1913-39. Το τίμημα που πληρώθηκε για τις μεταπολεμικές προόδους, με την καθυστέρηση της παγκόσμιας σοσιαλιστικής επανάστασης, αποδεικνύεται σήμερα τρομακτικό, καθώς όχι μόνο δεν έχει λυθεί η δομική κρίση του συστήματος, αλλά η επιθετικότητα του ιμπεριαλισμού (Ουκρανία, Μ. Ανατολή, περιφέρεια Κίνας κ.α.) θυμίζει πολύ μια κατάσταση παγκόσμιο πολέμου – απ' όπου η ανθρωπότητα μπορεί να σωθεί μόνο μέσω μιας Δημοκρατικής Σοσιαλιστικής Παγκόσμιας Ομοσπονδίας.

